

ЕД О'КОНЪР ОТРОВНА ПРИСПИВНА ПЕСЕН

Част 2 от „Андъруд и Декстър“

Превод от английски: Надежда Розова, 2004

chitanka.info

На Джуд с обич

*По-добре е да забравиш и да се усмихнеш,
отколкото да помниш и да тъгуваш.*

Кристина Росети,
„Помни“ (1862)

РАЗБИВАНЕТО НА ОКЕАНА

Януари 1980 г., източен Лондон

Не бе възможно да пренебрегне болката — така само я правеше по-силна. Дали пък не може да бъде заличена?

Подаде му петдесетте пенса и се запъти към задната част на автобуса. Превозното средство изсъска, люшна се напред и потегли, а тя се строполи на една седалка. Краката на Алисън бяха студени. Беше чакала на автобусната спирка четирийсет и пет минути. Обувките ѝ не бяха издържали на януарския дъжд и чорапите ѝ бяха съвсем мокри.

Автобусът пъплеше на юг по главната улица на Уолтъмстоу и спираше през минута, за да вземе малки групички футболни запаянковци. Повечето от тях бяха напъхали червено-сините си вълнени шалове под якетата си. Уолтъмстоу беше територия на „Тотънхам“, затова феновете на „Уест Хам“ бяха принудени да проявят дискретност, особено в деня на дербито.

Алисън внимателно изучаваше всяко лице.

Не беше идвала тук друг път, но беше умна и подготвена. Знаеше, че стадионът се намира на югоизток и че е разположен съвсем близо до Ромфорд Роуд. Останалата информация, от която се нуждаеше, взе от разписанието на автобусите. Когато пътуващите инкогнито фенове на „Уест Хам“ смениха автобуса в Лейтън и разкриха цветовете на шаловете си, тя ги последва.

Час по-късно Алисън стоеше пред Ъптън Парк. Усещаше миризмата на пържен лук и на конска тор. От време на време групички фенове запяваха, щом приближаха стадиона, и преминаваха покрай нея оживено и анонимно. Напевът им отекваше по Дизраели Роуд: „... сапунени мехури, красиви сапунени мехурчета във въздуха“.

Алисън приседна на ниската каменна стена, която предпазваше редица магазини срещу главния вход на футболния стадион.

Толкова много хора.

Никога не беше виждала такава многолюдна тълпа. Точно зад нея имаше павилион за риба и пържени картофи, от който се носеше острата миризма на оцет и на прегоряло олио. Прилоша ѝ. Не беше

слагала зальк в устата си, откакто Винс отново я бе подхванал. Натъртеният ѝ гръб все още я болеше.

„... летят високо в небето...“

Внимателно изучаваше лицата. Сурови лица от източната част на града с очи, които гледаха хищно и с хладна интелигентност. Край нея изтрополя едър кафяв полицейски кон. На задницата му имаше голям белег. Спомен от лоши времена.

„... после като мечтата ми се пукат и умират...“

Облак от разговори прелетя над нея, когато посетителите на една кръчма се изсипаха на тротоара. Стъпките на двама мъже изджвакаха край нея. Усети миризмата на бира. Единият имаше тъмно петно от урина отпред на джинсите си. Алисън се вгледа в лицата им, търсейки познати черти.

— К'во зяпаш, мамка му? — озъби ѝ се единият.

Тя отмести поглед.

— Нахална малка крава!

Отминаха. Единият отхрачи зелена слуз от гърлото си и я изплю на асфалта срещу нея. Алисън извади снимката от задния джоб на джинсите си. Беше стара полароидна снимка, която миришеше на химикали. На нея тя бе съвсем мъничка. Мъжът, който я държеше, може би се бе променил за дванайсет години. Но все пак най-характерните му черти сигурно бяха същите. Точно като футболната фланелка на червени и сини райета, която носеше.

Толкова много лица! Поток от тела, които се блъскат едно в друго, се разтича в различни посоки. Пеят и скандират.

Алисън наблюдаваше всичко с растящо чувство на безсилие и започна да си дава сметка колко невъзможна задача си е поставила. Реши да пообиколи, да се влее в потока на кръвта, който се изпомпваше към сърцето — тъмния силует на стадиона. Присъедини се към група хора и започна да разпитва някои от не толкова плашещите лица.

— Господине, познавате ли Гари Декстър?

— Кой? — попита силуетът в черно кожено яке.

— Гари Декстър. Работи в Дейгънхам.

— Няма да е за дълго, ако стане както искат торите.

— Кого търси? — попита друг глас.

— Гари Декстър.

— Аз познавам един Гари Баркър.

— Оня кретен от Джантс Хил.

— Чак пък кретен!

— Нали е от „Арсенал“?

— Добра причина.

Алисън се отдели от групата. Беше три без петнайсет. Мачът започваше в три. Направи болезнена гримаса, когато някой я блъсна в гърба и изруга, че му се пречка. Гръдният кош бе натъртен, а болката не я остави да мигне цяла нощ. Този път синините ѝ бяха много по-сериозни. Винсънт я беше ритал. Досега не беше го правил. Майка ѝ просто стоеше и гледаше. И плачеше.

Малка безполезна мръсна кучка.

Внезапно натискът на телата върху нея се засили. Разнесоха се викове. Тълпата се разбуну, когато започна сбиването. Над главата ѝ полетяха бирени бутилки и експлодираха върху бетоновата настилка пред нея.

Фенове на „Тотънхам“ сред запалняковци от „Уест Хам“.
Пробиват си път през основната група. Ругаят, крещят, падат хора,
други се мъчат да се измъкнат.

Алисън усети как я вдигат от земята и после я хвърлят долу. Край нея се тътреха и ритаха ботуши. Тя изпусна снимката и се опита да предпази глава. Протегна ръка през тълпата към снимката, но някой стъпи върху китката ѝ и тя се сгърчи от болка. Изпищя. Парченца счупено стъкло разрязаха кожата ѝ през тънката материя на анорака. Около нея отекваха гневни гласове:

— Разкарайте се, гадни скапаняци!

— Връщайте се в смрадливото си гето!

Още юмручни удари. На земята пред нея се строполи някакъв мъж. Устата му беше пълна с кръв, а едното му ухо бе наполовина откъснато. Алисън затвори очи, когато върху лицето му се стовари един ботуш и я опръска кръв.

Неочаквано усети върху раменете си нечии силни ръце. Една полицайка я издърпа от тълпата и я повлече грубо през мелето. Тя с мъка повдигна Алисън и я просна върху капака на близката полицейска кола.

— Добре ли си, миличка?

Алисън трепереше цялата и се боеше да погледне жената в очите.

— Удариха ли те? Ранена ли си?

Алисън поклати глава.

— Изгубих си снимката — промълви тя.

Полицайката погледна през рамо към сбиването, което с грохот се придвижваше към главния вход — лавина от дребни неправди.

— Вие ли ти се свят, повръща ли ти се? — попита жената и прегледа главата на Алисън за травми.

— Като че ли не.

— Придружава ли те някой? С баща си ли дойде?

— Снимката беше на татко.

Към тях се присъединиха двама полицаи.

— Имаш рана на главата, Райти — изръмжа единият.

— Добре съм.

— Трябва да тръгваме — без особено въодушевление я подкани мъжът.

Сали Райт повдигна главата на Алисън, за да я погледне в очите.

— Трябва да вървя, миличка. Сигурна ли си, че си добре?

— Добре съм.

— На колко години си?

— На четиринайсет.

— Много си малка, за да идваш сама. — Полицай Райт усети, че от раната на слепоочието ѝ се стича кръв. Избърса я с ръкава на туниката си.

— Търсех баща си. Знам, че харесва „Уест Хам“.

— Стой настрани и дръж главата си наведена — посъветва я Сали Райт, докато се отдалечаваше. — Чакай до колата.

Алисън я наблюдаваше от капака на малкия автомобил, удивена, че полицайката тича право към разгара на сбиването на гневните мъже отпред.

Алисън Декстър се почувства засрамена и жалка. Почувства се слаба — бreme за себе си и за останалите. Беше сам-сама в света от бетон. Никой нямаше да дойде да я спаси.

Същата нощ Алисън седеше на леглото си и слушаше как майка ѝ и вторият ѝ баща се карат в съседната стая. В девет и половина тя извади ножа за месо, който беше взела от кухнята и бе скрила във

възглавницата си. Свали часовника с Мики Маус, който Винс ѝ беше купил за Коледа.

Допря острието до бледата кожа в горната част на китката си. Докато крясъците в съседната стая ставаха по-силни, Алисън Декстър бавно, но категорично вряза острието за пръв път.

Лятото на 2001 г., Канари Уорф

Часовникът тиктакаше.

Крауч не можеше да понесе повече. Всеки човек си има предел, а Крауч не беше глупак. Бе направил всичко по силите си, за да бъде щедър — беше играл ролята на най-добър приятел и любовник, за която бе чел в списанията на Лиз. Не свърши работа. Нищо не свърши работа. Тя бавно, но безвъзвратно му се изплъзваше и той искаше да разбере защо.

Готов бе да прояви здрав разум. Можеше да понесе умопомрачителната скука на работата си в отдела за плащания по еврооблигациите на „Фогъл енд Мур“. Можеше да понесе мълчаливото презрение от страна на шумните приятели на Лиз от търговския отдел. Можеше да приеме постоянния спад в интимните им отношения и скорошното неочаквано признание на Лиз, че има проблеми със себе си. Не беше готов обаче да го премятат и започваше да му намирисва на изневяра.

След шест седмици щяха да имат годишнина. Цяла година, откакто бе спечелил Лиз в пияната мъгла на едно банково събиране. Всички от отдела за ценни книжа бяха отишли в парка Сандаун, за да посветят вечерта на конни надбягвания и шампанско. Беше грозна картинка. Търговците на ценни книжа от „Фогъл енд Мур“ бяха прочути на пазара с невероятната си консумация на алкохол. Всяко валутно гише бе излъчило свой представител за олимпиадата по повръщане — половин литър чиста водка, след това половин литър бира в единоборство за най-добро време. Лирата беше победила еврото на финала. Победените търговци плащаха по хилядарка на всеки от победителите. От отдела за плащания не бяха поканени да участват — не ги смятаха за нищо.

Лиз Коплински носеше красива рокля на цветя. В разгара на състезанието по надпиване дрехата ѝ пърхаше като цвете наред пустошта. Крауч си я спомняше с обич. Реши да се пробва. Лиз не

беше в неговата категория, но той бе кален в битките. Като онези детски играчки, които буташ, а те все не падат. Нищо не рискуваше.

Тя наблюдаваше състезанието. Петер Рихтер, шефът на европродажбите, бе отнесен в тоалетните с размазана следа от повърнато върху предницата на костюма му „Бос“. Всички се кикотеха и се закачаха. Лиз стоеше настрани и така му даде възможност. Привлече погледа ѝ.

— Ти няма ли да се присъединиш?

Тя го дари с ослепителна бяла усмивка:

— Мили боже, не! Главата ми се завърта и от чаша кафе.

— Кафе-е-е?

— Май се закачаш с акцента ми, хубавецо?

— Не, харесва ми. Ню Йорк, нали?

— Точно така?

— Къде по-точно?

— Това е голям град от другата страна на Атлантика в една държава, която се казва Америка.

Забележката ѝ болезнено засегна егото му. Обаче, след като се беше хванал на хорото...

— Имах предвид къде по-точно в Ню Йорк?

— Знам какво имаше предвид. Само те занасям. Аз съм от Куинс.

Много тъп акцент.

Крауч започваше да се отпуска.

— Страхотен е. Живял съм в Ню Йорк известно време.

— Така ли? От компанията ли те изпратиха?

— Бях на обучение.

— На курса „Креймър“?

— Точно така. Взех модула по операциите.

— Хубаво. Аз завърших търговския модул преди две години.

Крауч знаеше всичко по този въпрос. Лиз Коплински вече беше легенда в търговския отдел. Момиче от работническата класа в Куинс, което беше започнало във „Фогъл енд Мур“ като секретарка и си бе пробило път до програмата за търговия с корпоративни ценни книжа.

— Знаеш ли — докосна тя ръката му и за миг той усети миризмата на шампанско в дъха ѝ, — аз не разбирам нищо от коне. Искаш ли да ми помогнеш да спечеля малко пари?

Той си спомняше, че бе изпитал огромен прилив на облекчение.

— С удоволствие.

През следващите два часа двамата изгубиха почти триста лири и изпиха доста „Болингър“. Лиз не се бе подиграла на неговия носов есекски акцент. Повечето английски момичета не харесваха говора му. Лиз каза, че е забавен. Смееше се, когато я наричаше „бабка“ или „Дорис“. Той се почувства насърчен и се опита да я научи на римувания жаргон на кокни.

— На алкохола казваме „пиячка“. Пиячка се римува с лешникотрошачка.

— Лешникотрошачка!

— Много е сладко! Я повтори!

— Лешникотрошачка.

— Трошачка!

— Трошачка! Мамка му! Аз да не съм говорителка по телевизията.

— Сега внимавай! Изфраска всичко за кльопачка и не му остана за пиячка!

— Изфраска всичко за кльопачка и не му остана за пиячка!

— Браво!

— Дъра-бъра! — засмя се тя.

— Коплински — усмихна се Крауч и поклати глава с шеговито неодобрение, — направо ми късаш сърцето.

Тя го погледна право в очите, взря се в него с големите си черни зеници и взриви сърцето му:

— Краучи, трябва да се виждаме по-често.

Така и направиха. Осем месеца, прекарани в пиянско веселие и див секс. Крауч се превърна в изгубена душа. Никога досега не се бе влюбвал — направо му се гадеше от тази мисъл. Но сега усещаше, че се поддава, че постепенно губи контрол, сякаш заспиваше на кормилото на живота си. И тогава, тъкмо когато се беше предал на любовта си към нея, сексът престана.

Не веднага. Изпари се бавно и мъчително. Сега, шест седмици преди годишнината от първата им нощ заедно, Крауч се замисли върху мрачната статистика. Не бяха спали заедно от три месеца. За последен път го бе целунала, без да я моли за това, преди три седмици. Беше престанала да го кани в апартамента си и се криеше зад извинения, че е уморена и има твърде много работа.

Това беше слаб аргумент. Крауч прекарваше безкрайни часове в съгласуване на сделки пред компютъра във „Фогъл енд Мур“. Усилената работа винаги събуждаше у него по-силно или по-слабо желание за секс. Все пак, размисли той, Лиз работеше в предния офис. Работата там беше по-тежка. Търговците бяха подложени на различно напрежение от него: клиентите им създаваха главоболия, Макс Фалън и Дани Планк кресяха обиди и нареждания от кабинетите си, пазарът можеше само за миг да се промени, да обърка сметките им и да ги остави на червено. Реши да не я притиска известно време.

Връзката им се изразяваше предимно в писма по електронната поща и в текстови съобщения по телефона, когато Лиз започна да остава на работа все по-късно всяка следваща вечер. Крауч винаги свършваше в шест. Беше старомоден в това отношение — работиш здравата цял ден, но в шест часа край. Банковите инвеститори и адвокатите да си бият чекии в кабинетите си и до среднощ, ако искат. Това не беше в неговия стил, а и просто не си струваше за трийсет и пет хиляди годишно.

Въпреки това и той започна да си намира поводи да остава до късно. Установи, че си намира работа, само и само да се задържи в кабинета си по-дълго и да изчака Лиз да приключи. Искаше да добие представа какво става. Знаеше, че тя го отрязва, но не разбираше защо. Няколко седмици преди това бяха обсъждали възможността да заживеят заедно — тя дори му беше дала ключ от апартамента си в Уопинг, — а сега това.

Ключ от апартамента ѝ в Уопинг.

Сега му режеше квитанциите. Момичетата в училището му в Ромфорд наричаха това „гъба“. Когато бяха разстроени от нещо, те си пускаха косата пред лицето, за да скрият чувствата си. Опита се да постави пред Лиз въпроса за окаяното състояние на връзката им, тя се правеше на „гъба“. През булото на кестенявата си коса мънкаше извинения, че е капнала. Когато я попита по телефона защо са престанали да правят секс, тя заяви, че „има проблеми със себе си“.

Какво ставаше, мамка му?

Крауч се чувстваше безсилен и бесен. Отново се върна към лошите навици, които имаше като двайсетгодишен: пиенето, нощните клубове, наркотиците. Започна да смърка кокаин след две години въздържание и дори глътна едно-две хапчета „Екстази“. Уреди му ги

старият му приятел от училище Крис Олдридж — Олдо. Той беше „в бизнеса“. Крауч не задаваше излишни въпроси. Олдо не обичаше да говори за делата си, но с удоволствие му даваше и съвети заедно с хапчетата. Тези седмица в един претъпкан бар в Холборн съвсем ясно му каза какви са шансовете му с Лиз.

— Зарежи я. Сигурно се чука с друг.

Доповръща му се от тази мисъл.

— Тя не е такава.

— По дяволите, Саймън! Какво ти става? Всички са такива. Ти също. Аз също. Непрекъснато се случват такива неща.

— Тя е в офиса през цялото време, мамка му. Там е работата. Освен това твърди, че имала някакви проблеми със себе си.

— Всички така казват, приятелю. — Олдо издуха цигарения дим и проследи с поглед как се разнася. — Повярвай ми. Намерила си е някой друг да я тъпче. Ако има проблеми със себе си, то е, защото се чувства виновна, че се кефи.

Думите му разтревожиха Крауч — в тях имаше нещо ужасяващо вярно.

— Ами защо не ми каже? Поне да има добрината да ми каже да се разкарам. Мразя цялата тази бъркотия. Твърде стар съм за подобни игрички.

Олдо се ухили и показа пожълтелите си зъби.

— Ти си на трийсет и две, приятел. Само игричките са ти останали.

Крауч обгърна с ръце халбата си и намръщено се втренчи в мехурчетата, които по някакъв магически начин се издигаха от дъното. Олдо се вгледа в него и леко съжали.

— Това момиче ти харесва, нали?

— Разбира се.

— Искаш ли да разбереш какво става?

— Добре дошъл в разговора. Олдо! — саркастично възкликна Крауч.

— Тогава не се прави на жертва, а поemi инициативата — каза Олдо и изтръска пепелта от цигарата си в един кръгъл черен пепелник.

— Не те разбирам.

— Ако тя не иска да ти каже какво става, ти трябва сам да разбереш.

— Добре.

Олдо преглътна една горчива глътка уиски.

— Слушай сега — поде той и се приведе напред, сякаш се канеше да разкрие една от най-големите тайни във Вселената, — какво правят жените, когато имат тайна?

— Не знам.

— Помисли малко.

— Нямам представа, Олдо.

— Споделят я с приятелките си. Тя има приятелки, нали?

— Разбира се, само че те нищо няма да ми кажат. Повечето гледат през мен, като че ли съм от стъкло.

— Използвай въображението си, Краучи — поклати глава Олдо.

— Виж, приятел, не ми е приятно да те гледам такъв. Гордея се с теб. Ти единствен от нас направи нещо смислено с живота си. Имаш хубава работа, апартамент, професия. Не позволявай на една мацка да те повлече надолу.

— Какво предлагаш, Олдо?

— Сложи й жици.

— Моля?

— Можеш да си купиш гласово активиран диктофон. Много е удобен. Следващия път, когато отидеш в апартамента й, пххни машинката в саксия близо до телефона й. Когато си изплаче сърцето пред някоя приятелка, ти ще имаш всичко на запис — заключи Олдо и победоносно се облегна назад. — Право в целта.

— Май се забавляваш, а?

— От теб зависи. Или си жертва, или държиш нещата под контрол. От същото ли?

Крауч наблюдаваше Олдо, докато той вдигаше чашите им и се отдалечаваше към бара. Не можеше да постъпи така с Лиз. Беше отвратително и непочтено. Тя не го заслужаваше.

Или пък го заслужаваше? Крауч се позамисли. Имаше право да знае. Ако тя не искаше да му каже истината, нима нямаше право сам да се добере до нея? Опита се да се убеди, че ако тя го мотае, той също може да наруши неприкосновеността на личния й живот. Внезапно Крауч усети, че се измъква от блатото на моралните проблеми и се озовава в студената светлина на логистиката. Щеше да е трудно, но не невъзможно.

Освен това имаше ключ от апартамента й в Уопинг.

Кабинетът на Макс Фалън във „Фогъл енд Мур“ беше с изглед към доковете Уест Индия. Виждаше пълзящите динозаври по железопътната линия Докландс Лайт, а отвъд тях купищата на сметището в Ийст Енд, които разваляха гледката му. Това беше постоянно напомняне. Напомняне защо се бяхти, какво се опитва да избегне. Напомняне, че е отговорен за дребните хорица, които работят за него — отговорността да направи правилните ходове. Въпреки това му беше трудно да се съсредоточи. Мислите му се въртяха около предстоящата приятна вечер, а не около конферентния разговор, който би трябвало да ръководи.

— Тревожат ме качествата на инвеститорите, които сте подбрали за издаването на нашите облигации — изграчи безпльтен глас от подобния на паяк микрофон.

Гласът принадлежеше на Андрю Пипън, старши финансист във „Фалтън Стийл“, издигнал се високо счетоводител. Пипън притежаваше внушителна колекция от измачкани костюми с цвят на сажди и червени плетени вратовръзки. Фалън го презираше. Мразеше невзрачността у хората, с които трябваше да бъде учтив. *Финансисти сухари с противни дипломи от нереномирани университети — намръщени боклуци в затвора на евтините си обувки и малките си провинциални мозъчета.*

— Вижте — продължи носово Пипън, — „Фалтън Стийл“ традиционно носи пари. Искаме ценните ни книжа да бъдат поверени на традиционните инвеститори от типа „купувай и задържай“. Пенсионни фондове и други подобни.

Фалън изсумтя и погледна отсреща към Дани Планк, шефа на отдела за европейска търговия с ценни книжа. Планк поклати избръснатата си глава и направи деликатно движение с китката си, което значеше „разкарай го“. Фалън кимна и пусна копчето на телефона, заглушаващо говора. Лиз Коплински се усмихна, когато той ѝ намигна.

— Андрю, разбираме загрижеността ти. — Погледът на Фалън се плъзна по краката на Лиз и се задържа на чатала ѝ. *Дръж се властно.* — Да си говорим открито. Първо, „Фалтън Стийл“ издават ценни книжа за пръв път. Вие нямате история в това отношение. Второ, инвеститорите, за които говориш, са уважавани европейски финансови институции. Трето, парите ви трябва бързо.

— Разбирам накъде биеш, Макс, и съзнавам, че е във ваш интерес тази сделка да излезе скоро на пазара.

Макс се ядоса. Беше евтин удар и го заболя.

— Андрю, ние искаме сделката да бъде успешна. Вашият и нашият интерес са еднакви.

— Но всички тези италиански брокерски къщи... — От другата страна се разнесе шумолене на хартия, докато Пипън преглеждаше списъка с гарантите. — Извинявай за невежеството ми, но какво ми гарантира, че те няма да се освободят от ценните книжа при първа възможност?

Фалън отново натисна бутона за заглушаване на звука и се обърна към Планк.

— Дани, това е един лайнян кредит на лайнян пазар, нали?

— Доста меко казано — отвърна Планк.

— Значи е късметлия, че изобщо има сделка?

— Макси, истинско пазарно чудо е, че успяхме да продадем предварително нещичко от тази гадост.

Фалън кимна, доволен, че гневът му е оправдан.

— Тогава ти говори. Пробутай му някакви технически щуротии. Мен ме заболя главата от него.

Фалън се облегна на стола си и вдигна крака върху бюрото. Искаше Лиз да види, че носи мокасини „Гучи“. Опита се да не мисли какво ще направи с нея по-късно. Мисълта за Лиз, която дъвче члена му, му пречеше да мисли ясно. *Съсредоточи се върху дребните хорица.*

Дани Планк се замисли за секунда, преди да се обърне към Лиз.

— Ти се оправи с този, хубавице. Нужна е женска ръка — каза той и натисна копчето на телефона.

Лиз Коплински леко се приведе напред. Фалън разгледа дантелените цветя на сутиена ѝ, когато той се притисна към блузата.

— Андрю, Лиз е на телефона.

Фалън се възхищаваше на начина на мислене на Планк. Направо виждаше как панталоните на Пипън се издуват. Преди два месеца малката му пишка копнееше Лиз да поеме сделката в свои ръце. Честно казано, не можеше да му се сърди за това.

— О! Здравей, Лиз.

— За един нов получател на заеми най-важно е първото впечатление. Ако тези брокерски къщи продадат сделката ви бързо, това не е непременно нещо лошо. Качествените купувачи ще грабнат ценните им книжа. Ето ви един пример: да кажем, че сте голям фен на футбола, обаче никога не успявате да се сдобие с билети за любимия си отбор. Всички билети са продадени. След известно време ще изгубите интерес. Обаче какво ще стане, ако някоя агенция ви предлага билети на малко по-висока цена? Ще успеете да гледате любимия си отбор. Цената на билетите непрекъснато се покачва. Това е законът на търсенето и предлагането. Без предлагане, търсенето в крайна сметка ще престане, нали?

— Разбирам какво имате предвид — тихо отбеляза Пипън.

— Слагате тор на розите си и те растат по-добре, нали?

Пипън се засмя с електронен смях. Фалън си го представяше как седи в жалкия си малък кабинет в Дерби, търка върха на безполезния си член през джобовете на панталоните на възтесничкия си костюм и пръстите му започват да миришат.

— Не знам дали ще успея да убедя борда на директорите с това футболно сравнение. Повечето от тях държат на Стоук Сити.

— Трябва да бъдат убедени — намеси се Фалън. — Аргументът е силен.

Пипън се прокашля и каза:

— Ами, благодаря ви, момчета. Проведохме полезен разговор. Утре ще ви се обадя с решението.

Фалън изключи телефона и отбеляза:

— Наш е.

— Кукичка, корда и малко стръв. Браво, Лиз — потупа я по главата Планк, когато тя се изправи.

— Нещата трябва да се представят простичко, нали? — Лиз събра листовите си и погледна Фалън право в очите на излизане от кабинета му. — Доскоро, Макс.

Фалън я наблюдаваше как си тръгва.

— Безсрамник! — заяви Планк, като видя жадните сиви очи да се плъзгат по краката на Лиз.

— Моля?

— Можеш да й бъдеш баща!

— По-скоро палав чичо.

— Ще излизаш ли с нея довечера?

— Вечеря в „Пале“, а после ще заработи коледната си премия по трудния начин.

— В такъв случай тичай за „Виагра“.

— Аз съм на трийсет и осем, нахалник такъв.

— По-добре си вземи две кутийки.

През стъклените стени на кабинета на Фалън Планк наблюдаваше как Лиз се връща на бюрото си в далечния край на търговската зала.

— Мислех, че се вижда с някакъв загубеняк от отдела за плащанията.

— Е, явно й се иска да си пъхне нещо породисто.

— Горкичкият, обира огризките на „Плащания“.

— Ще го преживея някак — ухили се Фалън. Седна и се зае да преглежда няколко брошури, които беше получил от един агент на недвижими имоти в Кеймбриджшър. Беше му писнало от Лондон. Най-сетне разполагаше с достатъчно средства, за да се замисли завинаги да се изнесе от града.

Дигиталният часовник на китката му избръмча. Беше пет следобед.

Оставаха само два часа.

Пет минути по-късно алармата в жилището на Лиз Коплински се задейства, когато Крауч влезе в апартамента ѝ. Той бързо се приближи до контролното табло в коридора и въведе кода на Лиз. Воят секна. Цифрите се помнеха много лесно: 212 беше кодът за телефонно набиране на Манхатън, а 3 означаваше Трето авеню. Първият апартамент на Лиз беше в Манхатън на Деветдесет и втора и на Трета улица. 2123. Фасулска работа.

Огледа добре познатия му апартамент и внезапно се почувства като престъпник. Като че ли дори присъствието му омърсяваше това място. Запъти се към хола и седна на ниския бял кожен диван на Лиз. Апартаментът имаше прекрасна гледка към Темза, която тътнеше два етажа по-надолу. Реката бе нож с две остриета. Гледката му харесваше, обаче шумът го влудяваше. Дисколодките, от които се носеше оглушителна музика, често го държаха буден половината нощ, а сирените на баржите го будеха в пет сутринта.

Отляво на големия прозорец Лиз беше поставила огромен аквариум. Имаше форма на огромна буква „Н“ — две шестоъгълни колони, свързани с хоризонтална стъклена тръба. Вътре беше пълно с най-различни екзотични рибки. Имаше дори объркан рак, който дращеше в основата на една от колоните, привлечен от бълбукането на мехурчетата въздух. Лиз му беше казала, че се е наложило доставчиците да качат аквариума с лебедка през балкона. Струваше хиляди. Прииска му се да се изпикае вътре.

След малко Крауч се изправи и започна да рови из книгата върху бюрото на Лиз. Имаше предимно сметки от кредитната карта и изпратени с въздушна поща писма от Съединените щати. Разгледа писмата много внимателно, обзет от подозрението, че са от някакъв американски любовник, обаче нямаше нищо интересно. Върна ги обратно и насочи вниманието си към телефона.

Вдигна слушалката и набра 1471. Записан глас заговори равно:

— Имате обаждане от вчера, 11:36 вечерта. Позвънилият не е оставил телефонен номер.

Кой може да ѝ звъни след единайсет и половина през нощта? Не е от банката. Знаеха, че тя става в шест сутринта. Някой друг? Някой, който не работи в банката?

Крауч разочарован се извърна към телефонния секретар. На червения дисплей се виждаше цифрата „1“. Поколеба се. Ако прослушаше съобщението, щеше да се наложи да го изтрие. Реши да рискува.

— Ало! Обажда се Джанет от химическо чистене „Сиймлес“. Костюмите на госпожица Коплински са готови.

По дяволите!

Изтри съобщението и извади диктофона от джоба си. Струваше четирийсет лири и можеше да се командва гласово. Крауч погледна над бюрото, където висеше лавица за книги, отрупана с научнофантастични романи. Лиз обичаше тези щуротии за джуджета и таласъми. Пресегна се и постави диктофона върху книгите, после отстъпи крачка назад.

— Аз съм Саймън Крауч — обяви той в празната стая — и съм съсипан.

После свали диктофона. На екранчето от течни кристали светеше надпис „Изчакване“. Натисна копчето за прослушване.

— ... съм Саймън Крауч и съм съсипан.

Прозвуча по-зле, когато чу думите си повторени.

В шест следобед Макс Фаръл взе асансьора до мазето на „Фогъл енд Мур Инвестмънтс“ ѝ влезе в спортната зала на компанията. Бързо се преоблече в новия си спортен екип „Хилфигър“ и се запъти към фитнеса. Поспря, за да погледа групата по аеробика, докато разгръваше ахилесовото си сухожилие. Наслади се на редицата потни секретарки, облечени с трика върху клиновете — завъртане наляво, пресягане надясно.

Фантастично.

Дойде му нужното настроение.

Привечер салонът винаги беше пълен и повечето от машините бяха заети. Макс си намери една бягаща пътечка и поде обичайната си програма. Започна да тича и погледът му се отклони към прозорците, които заемаха цялата отсрещна стена — отвъд неизползваемия док, който сега беше само огромна водна забележителност, край старите кранове, щръкнали самотно като скелети в музей, към тромавия бетонен минимализъм на Кабът Скуеър.

Слънцето хвърляше розови вечерни отблясъци над доковете. За миг това му напомни за детството, прекарано в Индия. За самотните вечери, през които риташе една футболна топка срещу стената на дипломатическите жилищни пострройки или четеше книги, докато баща му присъстваше на някое мероприятие в посолството. Тогава слънцето изглеждаше толкова близо, че чак го плашеше. Представяше си как то поглъща земята в огромната си жълта паст. Усмихна се.

Детинщини.

Знаеше, че не може да докосне английското слънце. Макар че, каза си той, сигурно би могъл да го купи.

Двайсет минути по-късно Макс беше под душа и старателно се къпеше. Погрижи се с особено старание за местата, където се надяваше Лиз Коплински да задържи вниманието си след няколко часа. Все още имаше прекрасно и поддържано тяло. Кожата му беше запазила маслинената си лъскавина от детството му, прекарано в

тропиците. Нямаше да има нужда от „Виагра“. Дани Планк просто беше нагло копеле.

Прекара известно време пред огледалото. Избръсна се за трети път този ден, наслаждавайки се на гладкостта на кожата си. По-късно, когато потъркаше с лице вътрешната част на бедрото на Лиз Коплински, тя нямаше да усети никакво драскане. Щеше да ѝ се струва, че се извива под езика на призрак или на бог. Сложи си балсам „Клиник“. Не искаше Лиз да се взира в неприятни люспици изсъхнала кожа по време на вечерята. Накрая използва пяна за коса, за да приглади кестенявата си коса назад и да открие мъжествената си челюст, която беше най-хубавата му черта.

Парфюмиран и напудрен, Макс Фалън се върна за малко в кабинета си на етаж за търговия с ценни книжа, за да остави спортния си сак. Руса нощна секретарка с торбички под очите се провикна, че таксито му е пристигнало. Фалън ѝ даде знак с вдигнат палец и грабна някаква книга от бюрото си, за да се развлича по време на пътуването до Уест Енд. Така мислите му щяха да се откъснат от Лиз, докато не се срещнеше с нея в седем и половина. Беше оръфана книга със заглавие „Богове и митове“.

„Пале“ отдавна бе едно от любимите му места — светъл и просторен англо-френски ресторант, който гледаше към Ковънт Гардън. Медийните служители от Уест Енд много си падаха по него — изпълнителни директори на рекламни агенции и телевизионни продуценти. Малкото входно фоайе се отваряше ефектно към голям, покрит със стъкло атриум.

— Хубаво място — отбеляза Лиз Коплински, докато подаваше сакото си на келнерката.

— Най-доброто в града — отговори Фалън. Не можеше да откъсне поглед от голите рамене на Лиз. Черната ѝ рокля без презрамки правеше чудеса с него. Кожата на Лиз изглеждаше съвършено гладка — никакви бенки или петънца. Прииска му се да я ухапе, да усети как се топи върху езика му като бял шоколад, да се плъзне над съвършено гладкото ѝ тяло.

Незабавно ги поведоха към масата им. Фалън забеляза, че Лиз обича да плъзга ръка по листата на растенията в саксиите и по цветята във вазите, докато минава покрай тях. Беше чувствено момиче. Това му допадна.

— Това брой ли се за сдружаване? — попита Лиз, след като се настани на стола си и келнерът постави салфетка на скута ѝ.

— За опознаване — ухили се в отговор Макс.

— Каква е разликата?

— Все още си с дрехи.

Изражението на Лиз леко се смекчи, когато потисна усмивката си.

— А, това ли? Навик ми е от Ню Йорк. Там не се храним голи.

Макс смени темата. Не искаше да прекалява.

— Как стана така, че малкото момиче от гетото се превърна в преуспяващ търговец на ценни книжа.

— Ей, приятел, аз не съм от гетото — престори се на засегната Лиз.

— Куинс?

— Кварталът е много хубав. Баща ми работеше на летището.

— Носеше багажа ли?

— Той е инженер, умнико. Освен това не си падаше особено по английските лимончета.

— Лимончета значи! — засмя се Макс на стария израз. — Да не е четирийсет и втора година?

Лиз леко настръхна:

— Да не би вие да не сте ни измислили прякор?

— Аха. — Макс спря, за да подсили ефекта от думите си. — Селяндури.

— Задник.

— Шегувам се. Ню Йорк е хубаво място. Хората се държат по-приятелски от лондончаните, безспорно е. Освен това нито един лондонски парк не може да се мери със Централ Парк.

— Централ Парк е истинска Валхалла, ако си падаш по джогинга — съгласи се Лиз. — Аз обаче предпочитам Хамстед Хийд. Качвам се там в неделя сутрин. Децата пускат хвърчила на Парламънт Хил. Красота!

— Щом ти харесва — изсумтя Фалън.

— Ти тук ли живееш? В центъра на града?

Макс поклати глава:

— Имам апартамент в Челси. Каня се да си купя нещо в провинцията.

— Много хубаво. Стара английска къща ли?

— Нещо такова. Отдавна си мечтая да обнова някое старо имение. Нали разбираш, да се почувствам като провинциален английски благородник. Да отгледам децата си в провинцията. Вече не ми се остава в Лондон. — Погледна я с известно смущение. — Глупаво е наистина.

— Не съм съгласна — отвърна Лиз. — Къде търсиш?

— Добре ли си с географията?

— Изпитай ме.

— В източната част на Кеймбриджшър.

— Хвана ме.

— Аз съм роден там, а баща ми продължава да живее в околността. Има няколко страхотни стари имения до границата със Сафък.

— Доста е далеч.

— Не и с порше.

— В тази страна всяко пътуване с кола е дълго. Мислех, че имаш джип.

— Имам „Ланд Крузър“ и „Порше 911“. — Той забеляза огърлицата ѝ. — Защо носиш това египетско нещо?

— Това е анкх. — Тя вдигна накита към него, за да го огледа. Неизбежно бе погледът му да се плъзне още по-надолу.

— Знам какво е. Защо го носиш?

— Това е символ на живота.

— Трогателно.

— Ами ти? Каква е тази книга?

Макс сведе поглед към „Богове и митове“. Усмихна се. Лиз забеляза, че той има съвършено бели зъби.

— Това е стар приятел.

— Как така?

— Като дете живеех в Индия. Баща ми работеше в британското посолство в Делхи. Доскучаваше ми да стоя сам и понякога крадах книги от библиотеката в английското училище. Тази е една от най-хубавите — индийски митове, богове, демони и такива неща. Много ми харесва. Глупаво е, обаче, когато бях на осем години, майка ми ме записа в някакъв училищен конкурс за костюми, маскиран като хиндуистки бог. Оттогава изпитвам интерес към тези неща.

— Защо си бил сам?

Фалън леко свъси лице.

— Майка ми почина малко след като се преместихме в Индия. Катастрофа.

— Съжалявам.

— Недей. Ти нямаш вина — отсечено отвърна Фалън. — Освен ако не си карала мотоциклет през северните покрайнини на Делхи през ноември 1971 г.

— Спечели ли? — попита Лиз, пренебрегвайки слабия му опит за хумор.

— Какво да спечеля?

— Конкурсът за костюми?

— Разбира се.

Лиз взе старата книга и я разгърна. Намръщи се на някои от илюстрациите.

— Боже, ще сънувам кошмари.

— Ако допуснем, че изобщо спиш тази нощ.

Тя не обърна внимание на флиртуването.

— Значи си кабинетен интелектуалец.

— Едва ли.

— Какво изучава в колежа?

— Философия.

— Сериозно?

— Напълно.

— Будалкаш ме!

— Всъщност две години следвах философия, а след това се прехвърлих теология.

— Защо, за бога?

— Това е лоша шега, ако наистина целеше да се пошегуваш. Честно казано, философията ми се стори суховата, а теологията е по-тясно свързана със системите от религиозни вярвания и с митологията, много по-сочна е.

— Никога не бих допуснала, че се интересуваш от такива неща.

— Аз съм пълен с изненади. Между другото, тази седмица в Британския музей има изложба на тема митология. Аз ще ходя в събота. И ти трябва да дойдеш. — Макс махна на келнера по вината, който извади бележник от джоба си и се приближи.

— В събота ще правя по-приятни неща, отколкото да вися в някакъв миризлив музей.

— Миризлив ли?

— Добър вечер — усмихна им се келнерът.

— Шампанско — поръча Макс, без да го поглежда. — Не обичайното за заведението, а нещо прилично.

— Разбира се, мосю.

— И можеш да разкараш акцента, не съм турист.

Келнерът застина, прехапа език и се отдалечи. Лиз беше ужасена.

— Макс, държа се грубо.

— Той е толкова французин, колкото са френски топките ми. — Макс я огледа внимателно, плъзгайки поглед по тялото ѝ. — Искам да те питам нещо.

— Давай.

— Вярно ли е, че се чукаш с някаква маймуна от отдела за плащания? Слауч, Крауч или нещо подобно?

— Крауч. Не е сериозно. Една прищявка, на която трябва да сложа край.

Внезапно Лиз изпита чувство за вина. Опита се да затвори раната.

— Жена като теб няма нужда от баласта.

— Той е свестен, обаче нищо няма да се получи. Малко е обсебващ.

— Ами зарежи го тогава. На този свят има печеливши и губещи. Хора като него живеят в евтин и мрачен малък свят. Евтина бира. Евтини дрехи. Убийствена ипотека. Нощни клубове край магистралата. Не ти приляга. Не го искаш. Не се унижавай.

Лиз бавно поклати глава:

— Ти си непоправим романтик, нали?

Пред тях върху масата се появиха две чаши за шампанско. Макс опита виното — златисто и искрящо.

— Наливай! — махна той на келнера да продължи да налива. — Сипвай здравата.

Мехурчетата ухапаха езика му. Усети прилив на сили. Лиз отпи от шампанското си и той забеляза меката следа от червило, която остави до ръба на чашата. Вечерта щеше да е дълга и успешна.

На следващата сутрин Саймън Крауч пристигна на работа рано. Беше на бюрото си още в седем часа. Надяваше се да поговори с Лиз, преди пазарите да отворят и тя да се потопи в търговията, в писането на писма по електронната поща и в извиненията. Прекоси фоайето пред асансьора от отдел „Плащания“ към свещената територия на търговския отдел. Повечето от търговците и продавачите на ценни книжа вече бяха по бюрата си. Някои пиеха кафе от скъпи термоси, други се любуваха на голите женски гърди от трета страница на вестниците, а малцина тайничко поглеждаха към екраните си, търсейки онова дребно сведение, което ще ги постави в изгодна позиция.

Стигна до евро-доларовото търговско гише в средата на търговския етаж. То се отличаваше по три причини: първо, имаше низ от американски знамена над мониторите на компютрите, които сякаш обозначаваха военните сили на макет на бойно поле. Второ, на клуп над бюрото висеше голям пластмасов Йода. Върху коремчето на играчката имаше картонче с надпис: „Дано Силата да бъде с теб“. Трето, Дани Планк, шефът на търговците, вече крещеше инструкции към обсадените си пехотинци.

— Кодовата дума днес е „Газ“, момичета и момчета. Очакваме един милиард да удари пазара от „Аризона Нечъръл Рисорсиз“. Както знаете, този пазар е доста капризен. Скача като кенгуру в автомивка. Допълнителните средства няма да помогнат.

Планк взе бейзболната бухалка, която държеше до бюрото си, и я размаха за повече изразителност. Крауч се отдръпна назад. Беше виждал как Планк разбива един монитор с бухалката си.

— Търсете простички прехвърляния към качествени кредити. Не вършете глупости. Използвайте списъка с инструкциите ми. Ако решите да си подпалите топките, рискът е ваш. — Планк се огледа и взе кифличката с бекон от бюрото си. — Кой от вас, смотаняци такива, ми е взел кетчупа? — В този момент забеляза Крауч, който нервно се

навърташе до него. — Какво искаш, Краучи? Пак ли си объркал списъците ми?

— Лиз тук ли е? — Крауч установи, че в търговския отдел есекският му акцент още повече вади очите, като боксьорско кроше. — Трябва да проверя някои сделки.

— Разбира се! — намигна му Планк. — Между другото, готини обувки. Ей, Ейдриън, хвърли едно око на патъците на Краучи.

Къдрокос търговец откъсна за миг поглед от светещия екран на монитора си и се намръщи.

— Супер са, няма що — отбеляза той и се прозя.

Планк се ухили противно:

— Да, за еднократна употреба. Ужасни са, Краучи. Обувките са много показателни за човека. А твоите цвърчат като скапан хамстер.

— Лиз тук ли е? — отново попита Крауч. Беше свикнал с подигравките от страна на издокараните в „Гучи“ търговци, но днес обидата го жилеше, все едно беше изпил халба, пълна със стършели.

— Ще закъснее — равнодушно отговори Ейдриън. — Снощи е имала тежка нощ.

— Благодаря.

Крауч се отдалечи и усети как започва да се озлобява. Лиз беше вилняла навън половината нощ. *Край с извиненията, че е изморена.* Не обърна внимание на подигравателните викове на Дани Планк зад гърба си:

— Цър-цър-цър!

Излезе от залата и докато прекосяваше фойето между търговския отдел и отдела за плащания, се натъкна на Лиз Коплински. Излизаше от един асансьор, понесла в ръка огромна чаша с кафе от „Старбък“. Косата ѝ беше още влажна от душа и сресана назад. Така очите ѝ изглеждаха още по блестящи въпреки торбичките под тях.

— Здравей — уморено го поздрави тя и по лицето ѝ пробяга сянка от емоция. Крауч се опита да я разгадае — паника, прераснала във вина?

— Звъних ти снощи.

— Чух телефона, но бях изморена. Легнах си рано.

Лъжите ѝ ставаха все по-очевидни. Гледаше встрани, докато говореше. Щеше да го запомни.

— Кога може да те видя? — простичко попита той.

Тя усети прилив на съжаление към него. Умолителният тон на въпроса му я разстрои.

— Виж, ще ти се обадя по-късно. Днес денят ще бъде много натоварен. — Лиз с мъка откъсна погледа си от пода и каза: — Трябва да вървя.

Крауч усети гневното безсилие да ферментира в стомаха му, докато я наблюдаваше как се отдалечава. Стига толкова. Знаеше, че това е краят.

А сега трябваше да разбере защо.

Лиз зави и стигна до бюрото си, сподиряна от викове: „Вижте я на какво прилича!“. Тежко се отпусна на стола си и стисна чашата си с кафе, търсейки топлина и подкрепа.

— Приятна нощ, а? — попита Ейдриън, без да вдига поглед от мониторите си.

— Най-приятната — кимна Лиз.

— Някакъв смотаняк те търсеше.

Чувството за вина отново прободя Лиз. Беше се държала зле с горкичкия Саймън. Искаше да сложи край на връзката им, но се бе надявала той просто да схване намека. През натрошеното стъкло на махмурлука си Лиз си даде сметка, че му дължи поне това — да скъса с него както трябва. Реши да му изпрати писмо по електронната поща.

Черното такси излезе с ръмжене на магистралата от мрака на тунела Лаймхаус Линк. Крауч седеше отзад, облян в студена пот от тревожно предчувствие. Таксито зави наляво на Табако Док. Шофьорът погледна през рамо и свали междинното стъкло.

— Тук наляво ли, приятел?

— Да — каза Крауч, — а после по главната улица на Уопинг. Точно срещу станцията на метрото е. На Ралей Уорф.

— Ясно.

Пристигнаха две минути след това. Крауч каза на таксито да го изчака. Забързано влезе в сградата, а шофьорът отвори пластмасов термос с кафе.

Отключи апартамента на Лиз. 2-1-2-3 заглуши воя на алармената система.

Въздухът беше влажен и миришеше на гел за душ. Крауч бе неспокоен и бързо свали диктофона от лавицата с книги. След минута отново беше навън.

Щом седна в таксито, той си пое дълбоко въздух и натисна копчето на диктофона. Нищо. Батериите се бяха изтощили. Автомобилът с грохот се понесе обратно към Канари Уорф, подскачайки по старите павета на главната улица на Уопинг. Крауч здраво стисна онемялата машинка в ръка.

Макс Фалън се появи в кабинета си към осем часа. Уморено включи компютъра си и установи, че е получил двайсет и шест имейла. Три от тях бяха от Лиз. Изстена и пресуши половин бутилка минерална вода „Ейвиън“. Тя беше смущаващо добра в леглото, но той се надяваше да не става досадна. Нямаше нужда от лепка в офиса. Щеше да прегледа съобщенията си по-късно. Засега възнамеряваше да хвърли силите си срещу борбата с обезводняването.

Саймън Крауч купи две батерии от магазинчето до столовата на „Фогъл енд Мур“ и бързо се отправи към кабинета си. Затвори вратата и несръчно постави батериите в диктофона. Пое дълбоко въздух и

натисна копчето. Светна някаква лампичка и сред електронното прамене той чу откъслеци от думите на Лиз.

— ... „Фогъл енд Мур“... пробутват ми мизерно повишение... а аз се скапвам от работа...

Чу се някакво неясно мърморене. В стаята имаше още някой, но Крауч не можеше да определи кой. Намръщи се, докато се опитваше да чуе отговора, и изруга по адрес на микрофона на диктофона. Над прашенето отново се извиси гласът на Лиз. Като че ли беше пияна.

— Работя през уикендите... през някои... Защо си такъв негодник...

Чу я да се смее. Разнесе се трясък от счупено стъкло. Пияната Лиз беше изпуснала нещо — и друг път го бе правила.

Стъпки. Стъпки по голия дървен под на Лиз. Скъпи стъпки, които започваха да се чуват по-силно.

— ... до един са негодници. Майка ти не ти ли го е казвала?

Гняв обзе Саймън Крауч. Гняв, защото тя го бе излъгала. Гняв, задето бе изпуснал нещата от контрол. Ужас, от онова, което щеше да последва. Чу някакво шумолене — все едно някой мачка хартиена торба.

— По дяволите! Роклята ти е изцапана с вино отпред.

Отговорът на Лиз беше приглушен и неясен. След това отново се разнесе мъжкия глас.

— Защо просто не я свалиш?

Крауч натисна стопа и повърна в кошчето за отпадъци. Избърса киселата слюз от устните си. Ето това беше. Студено и грубо. Тя спеше с друг. Сърцето му заби лудо. Кръвта му кипеше зад очите. За миг се поколеба дали да не изхвърли диктофона, но някакво болезнено привличане го накара да продължи. Опита да се успокои. Свали евтината си вратовръзка, която отгоре на всичко беше изцапал, когато повърна. Натисна копчето.

Гласът на Лиз: За какво си мислиш?

Мъж: ... направо фантастично.

Лиз: Смяташ ли да направиш нещо по въпроса?

Мъжът, явно също пиян: Ами приятелят ти... Господин Тъжна муцунка от „Плащания“...

Лиз: ... свърши. Той не значи нищо. Ще се чукаме ли, или цяла нощ ще си бърбим глупости?

Крауч се облегна на стола. Щеше да е по-добре да беше влязъл и да ги бе спипал на местопрестъплението, по-добре в съзнанието му да бе останал един-единствен ужасяващ образ. Тогава щеше да го превърне в пъзел и с течение на времето да изхвърли парченцата едно по едно. А сега въображението му рисуваше десетки страховити картини.

Вбеси се от собствената си глупост. Беше най-големият скапаняк на планетата. Дал ѝ бе толкова много свобода, беше повярвал във всички онези глупости за самоуважението, беше се отнесъл толерантно към постепенното спиране на интимните им отношения. Олдо беше прав от самото начало. Тя беше боклук. Крауч стовари юмрук върху пластмасовата маса. Как е възможно да е такъв кръгъл глупак?

Записът продължи. Сумтене, което се откри от прашенето.

Мъжът: Харесва ли ти?

Лиз: Да... О, да...

Мъжът: ... знаех си, че си мръсница...

Лиз: О-о-о... о-о-о... чукай ме... чукай ме...

Чукай ме. Чукай ме. Крауч установи, че неочаквано започва да му се повдига от акцента ѝ. Като че ли поглъщаше мръсотия, изхвърлена от дъното на Ийст Ривър.

Мъжът: Къде го искаш?

Лиз, задъхана: Където и да е, Макс, където искаш, по дяволите...

Където искаш. Макс. Където искаш, по дяволите. Макс. Макс.

Шумовете не спираха. Сумтене, писъци, шумолене. Като че ли колежа прасе. Най-сетне лентата свърши и във внезапно настъпилата тишина в кабинета си Крауч се разплака за пръв път от десет години насам. Затвореше ли очи, виждаше Макс Фалън, най-изкусния играч на пазара, който чукаше приятелката му. Представата го отвращаваше и едновременно с това го възбуждаше. Още повече се вбеси заради собствената си окаяна възбуда. Два часа бяха нужни, докато отчаянието му се превърне в ярост.

В десет и половина прочете писмо от Лиз по електронната поща, с което му съобщаваше, че се нуждае от пространство.

В единайсет се обади на Олдо.

Обикновено петък беше истински кошмар. Пазарните индекси се държаха хаотично следобед, когато стотици търговци се връщаха по бюрата си, погълнали поне два литра бира. Освен това денят бе слънчев. Баровете около Канари Уорф вече бълваха хора по алеите на доковете. В четири и половина Фалън се отказа и реши да се присъедини към тях. Навлече сакото на тъмносиния си костюм и обяви по интеркома на търговския отдел, че си тръгва:

— Отивам на кръчма. Предлагам и вие да се присъедините, скапаняци такива.

Обидени, но свободни да правят каквото си поискат, изморените търговци се отказаха да се опитват да проумеят объркания петъчен пазар и тръгнаха към вратата.

Саймън Крауч стоеше в далечния край на търговския отдел. Очите му още пареха. Стомахът му все още бе мъчително стегнат. Видя как Фалън излиза от кабинета си, придружаван от Дани Планк, който подтичваше, за да върви в крак с него. Планк попита нещо Фалън и го тупна по гърба, когато чу отговора. Крауч знаеше, че говорят за Лиз. Доглади му се. Тя щеше да се превърне в поредната мръсна легенда, която да подхранва култа към Фалън. А той щеше да бъде безименният окаяник от „Плащания“, с когото всички щяха да се подиграват, когато повтарят историята.

Не беше склонен да приеме това. Олдо се съгласи да се срещнат в шест часа. Имаше план. Лошо му се пишеше на Фалън.

Повечето брокери от третия етаж скоро се присъединиха към Фалън и Планк в „Корни енд Бароу“. Времето минаваше. Фалън бе обзет от изблик на щедрост и купи три кани бира, които бяха приети жадно и без благодарност. За себе си поръча хубава японска бира. Поднесоха му я в заскрежена чаша, леденостудена. Беше хубав жест. Фалън обичаше да демонстрира щедростта си пред дребните хорица. Те мислеха, че това го прави един от тях, но той знаеше, че всъщност става дума за контрол.

Високият и надменен Петер Рихтер се приближи и застана отстрани до Фалън. Беше амбициозен и агресивен, най-младият директор в „Продажби и търговия“.

— Хайде, човече! — проехтя гласът на Рихтер. Бизнес колежът в Харвард не бе успял да заличи напълно немския му акцент. — Кажи, изтряска ли я?

Фалън се наслаждаваше, че е център на внимание.

— Що за въпрос е това? — ухили се той многозначително.

— Изтряскал си я. — Рихтер се обърна към Планк. — Направо не е за вярване какъв късмет има този кучи син!

Планк сериозно кимна в знак на съгласие.

— Срамота. Такова хубаво и невинно момиче.

Фалън едва не се задави с бирата си.

— Моля те! Невинна ли? Тя направо ме разкъса.

— Покажи ни, човече!

В отдалечения край на бара Саймън Крауч поръча голяма халба „Хайнекен“ за себе си и водка „Мюл“ за Олдо. Наблюдаваше брокерите, които се заливаха от смях. Извиси се насмешливият глас на Фалън:

— Разкарайте се! — кресна той. — Яд ви е, защото оставате на сухо.

— Това са глупости, човече — подразни го Рихтер. — Никого не си изфраскал.

— Няма да говориш така, когато си видиш премията — ухили се Планк.

Фалън не обичаше да му се подиграват. Той беше бог. Щеше да направи откровение пред невярващите.

— Добре, тогава — свали той сакото си и повдигна задната част на ризата. — А какво ще кажете за това?

Дори Крауч можеше да види сърдитите червени драскотини по гладкия гръб на Фалън. Разпозна ги. Преди шест месеца той самият имаше такива и ги носеше гордо, като че ли бяха орден. Преглътна горчивата слюнка, която изведнъж се надигна в гърлото му. Олдо го стисна за ръката и го издърпа извън бара. Виковете на брокерите ги сподиреха навън.

Пред бара имаше малка площадка, която гледаше към доковете. Олдо замъкна Крауч там и го притисна към стената. Приятелят му

всеки миг щеше да избухне. В зачервените очи на Крауч напиреха сълзи.

— Негодник! — изплю той думите в лицето на Олдо. Приятелят му усети вкуса на бирата. — Ще му откъсна главата.

Олдо отново притисна Крауч към стената.

— Не ставай глупав. Вече говорихме за това. Ако искаш да си върнеш, трябва да действаш умно.

Олдо бръкна в десния джоб на самото си и извади прилежно сгънато квадратче от тънко фолио. Тялото на Крауч започна да се отпуска, докато наблюдаваше как приятелят му дискретно развива сребрилата хартийка.

— Какво е това? — попита Крауч и избърса гневните сълзи от лицето си.

Олдо вдигна развитото пакетче към Крауч, за да го разгледа.

— Това, приятелю, е отмъщение.

Върху тънкото фолио имаше три бели хапчета.

Откъм бара се разнесоха викове. Крауч различи гласа на Планк, който се издигаше над врявата. Надникна вътре през входната врата.

— За бога, Макси, трябваше само да я чукаш, не да я убиваш! — викна Планк и пръски бира поръсиха компанията.

— Какво да ви кажа? — гордо отвърна Фалън. — Тя не беше на себе си. Истински дар божи!

— Да го отпразнуваме! — Петер Рихтер разплиска чашата си с водка върху очилата на седящия до него брокер. — За члена на Макс, който отказва да предаде богу дух.

Разнесе се вълна от смях. Макс обожаваше това — малките хорица, които го боготворят. Чувството, че ги държи под контрол.

Навън Саймън Крауч се опита да овладее чувствата си и взе фолиото от ръцете на Олдо.

— Какво си намислил? — дрезгаво попита той.

Олдо метна бърз поглед около себе си.

— Ще видим сметката на негодника. Ще го мушнем в питието му. Ще му разбъркаме мозъка.

— Майтапиш ли се?

— Да ме виждаш да се смея?

Крауч взе едно от хапчетата и го завъртя между палеца и показалеца си.

— Какво е това?

— Може да се каже, че са експериментални — усмихна се Олдо.
— Наричаме ги „лоботомия“. Активната съставка ни е стар познайник
— диетиламид на лизергиновата киселина.

Крауч се отнесе с пренебрежение:

— Искаш да дадеш на този гадняр някаква киселина? — попита той и върна хапчетата на Олдо. — Чиста загуба на време. Иде ми да му смачкам главата, а не да го изпратя в страната на мечтите за няколко часа.

— Това не е обикновена киселина. Средната доза ЛСД, която се продава на улицата, е между двайсет и осемдесет микрограма, нали? Тези малки красавици — с благоговение вдигна той хапчетата в дясната си длан — съдържат всяка по двеста микрограма. Освен това знам от сигурно място, че вътре има и някои други симпатични химически добавки. Това не е за развлечение, Краучи. Тези са само за особени случаи. Дори аз не бих ги взел. Всъщност ти предлагам хубаво да си измием ръцете, след като се отървем от тях. Ти искаш да си го върнеш на този тип. Хапчетата ще го снабдят с постоянно главоболие.

Крауч се колебаеше. Не го беше планирал така. Искаше само да изтрие глупавата самодоволна усмивка от лицето на Фалън, да усети как челюстта на мръсника изхрущява под юмрука му. Може би все още имаше някакъв начин да го постигне.

— Ще го убият ли? — попита той след кратък размисъл.

— Едва ли. Само че няма да може да пише концерти за пиано. Може дори да му стане трудно да си връзва връзките на обувките. Пускаме ги в питието му. Изолираме го и когато главата му се завърти, хубавичко ще го обработим. Знаем едно местенце.

— Аз ще го направя. — Крауч грабна хапчетата от ръката на Олдо и се върна в кръчмата.

Брокерите бяха доста наквасени и блажено се носеха по вълните на цял океан от бира. Врявата, която вдигаха, отекваше дразнещо в цялата кръчма. Макс усещаше, че главата му се завърта, и остави наполовина изпития си „Гинес“ обратно на бара. Рихтер нападна първи:

— Британците са големи лигльовци! — ревна той.

— Какви ги дрънкаш пък сега? — изръмжа му в отговор Планк.

— Не можете да си допиеете пиенето — посочи знак към виновната чаша на Фалън. — Всички го знаят.

— О, а вие американците можете, така ли? Не ме размивай — насмешливо изсумтя Планк.

— Аз съм наполовина германец, наполовина японец, човече — победоносно се изхили Рихтер.

— Ама че скапана комбинация! — изстреля в отговор Планк.

Рихтер подмина обидата и се обърна към Фалън:

— Кога ще подхванем сделката с „Фултън Стийл“?

Макар и със замъглено съзнание, Фалън веднага застана нащрек — като фарове, които пронизват мъглата.

— В сряда. Стига да получим одобрението на борда.

Рихтер изсумтя:

— Човече, тази работа е кандидат да се превърне в дойната крава на годината. Вече усещам да ми мирише на пари — каза той и доля чашата с водка на Фалън.

— Ще стане, ако вие, капучино бойците, си дадете зор да продадете стоката — изгърмя гласът на Планк.

— Виж какво, в кърпа ми е вързано — заяви Рихтер и гаврътна голяма глътка водка. — Клиентите ми са един път, човече.

Планк не се впечатли особено.

— Ти не можеш да продадеш и чекия в затвора, приятелю.

Крауч стоеше наблизко. Държеше трите хапчета в лявата си ръка. Чакаше и наблюдаваше чашата с „Гинес“ на Фалън.

— Млъкнете! — провикна се Фалън и се опита да насочи вниманието си към мобилния си телефон. — Тя току-що ми изпрати съобщение.

— Ама че лепка!

Фалън примижа срещу екранчето.

— Вкъщи съм. Чакам.

— Глупости!

— Сериозно ви казвам. — Той се наведе напред, а Рихтер и Планк се скупчиха около него и се напрегнаха да разчетат текста на екрана. — Ще ви кажа и още нещо. — От джоба на самото си Фалън извади малко прозрачно найлоново пликче, пълно с някакъв бял прах. — Смръкнах си малко от гърдите й, преди да се хванем на работа. Запазих малко и за нея тази вечер.

Крауч се приближи към тях отзад, мина покрай гърба на Фалън и пусна трите хапчета в бирата му. Без да се обръща, той се запъти към мъжката тоалетна и изми ръцете си под студената струя. Сърцето му биеше до пръсване. Наложих си да мобилизирам волята си. Искаше ми се да стовари юмрука си в тила на Фалън, докато минаваше край него. За един ужасен миг се зачуди дали питието внезапно не бе променило цвета си или пък не се бе разпенило и разляло от чашата. Дали някой го беше видял? Поколеба се и се вгледа в отражението на мършавото си лице в огледалото, несигурен какво да прави отгук нататък.

В бара Фалън тържествуваше.

— Нали ви казах, момчета. Направо си умира за това.

— Жестоко парче — с искрена завист каза Планк. — Имам красива жена и две прекрасни деца, обаче трябва да призная, че с удоволствие бих я опънал.

— По-късно ще намина за по още няколко бири. — Макс се облегна на бара, когато от изтощението стаята се завъртя пред очите му.

— В това състояние няма да можеш дори да си свалиш гащите.

— Какви ги дрънкаш? — с шеговито възмущение отвърна Фалън. — Само загревам. — Той се пресегна назад и взе „Гинеса“ си от бара. — Обаче езикът ми е като шкурка — отбеляза той и жадно отпи два пъти от тъмната течност. Зяпна от удивление. — За бога, Рихтер, колко водка си ми сипал?

Рихтер сви рамене:

— Само капчица, човече. Англичаните наистина са лигльовци.

Фалън потрепери:

— Има вкус на бензин. — Той пресуши остатъка от питието си и се намръщи, когато то изгори гърлото му.

Саймън Крауч мина покрай тях и забеляза празната чаша на Фалън. Планк пък забеляза него.

— Как си, Краучи? — попита той.

Крауч не отвърна и се запъти към другия край на претърпаната кръчма.

Лиз Коплински седеше в апартамента си в Уолинг. Тъкмо беше излязла от банята и реши да не си прави труда да се облича. Вместо това навлече любимия си син халат, сгуши се в дълбоките му гънки на дивана и се загледа в аквариума. Изчезнаха и последните следи от махмурлука ѝ. Дори реши да рискува с чаша студено „Божоле“ от хладилника.

Провери мобилния си телефон в девет и петнайсет и още веднъж в девет и половина. Макс не беше отговорил. Знаеше, че сигурно е пиян и едва ли ще се обади. Може би дори вече си беше легнал. Предишната вечер бе направо дива. Остана изненадана от неговото настървение и от собствената си енергия. Беше като звяр, който разкъсва дрехите ѝ. Дори му позволи да избърсне интимните ѝ части. Това направо го подлуди. Сигурно беше изтощен.

Лиз остави чашата си на ниската масичка и се излегна на дивана. Наблюдаваше как любимата ѝ рибка плува в огромния аквариум. Имаше широка опашка и се казваше Франки. Беше смолисточерен, с висока черна гръбна перка и дълга вълнообразна опашка. Очите му стърчаха над главата. Плашеше по-малките риби. Франки беше забавен.

Лиз се унесе и заспа.

Макс Фалън имаше неприятното усещане, че нещо не е наред. Чувстваше сухота. Гърлото му бе възпалено. Шумът в помещението някак странно се стелеше над него.

— Имам нужда от една вода „Перие“.

Лице близо до него. Рихтер.

— Трябва да вървиш да опънеш мадамата, човече.

— Трябва да я опъна... — Думите се сляха в едно. Макс съзнаваше, че е твърде пиян. Чуваше другите да говорят за него. Шепнешком. Разтревожи се. Трябваше да си тръгва.

Фалън с мъка излезе от входа на „Корни енд Бароу“ и се препъна на каменното стълбище. Запъти се към познатите светлини на „Фогъл енд Мур“. Виеше му се свят и започваше да изпада в паника.

Гласът в главата му казваше:

*Под водите на млечния океан, под водите на млечния океан.
Нещо не е съвсем наред.*

Сърцето му биеше лудо, а главата му се плискаше, като че ли беше пълна с вода. Някой прошепна нещо в ухото му. Обърна се. Нямаше никой. Спря. Изведнъж загуби ориентация, когато светът се завъртя около него. Вече не държеше нещата под контрол. Намираще се в окото на бурята. Около него се бяха скупчили гръмоносни облаци. Седеше върху оста на калейдоскопа.

Гласът в главата му каза:

*Под водите на млечния океан, под водите на млечния океан.
Нещо не е съвсем наред.*

Опита се да се съсредоточи върху източника на гласа, но край него нямаше никой. Беше уплашен и смътно съзнаваше, че се случва нещо ужасно.

Гласът изсъска:

*Под водите на млечния океан, под водите на млечния океан.
Нещо не е съвсем наред.*

Ставаше все по-силен. Знаеше, че го следят някакви хора, че двеста и шестнайсет очи наблюдават движенията му.

*Петдесет и четири божества и петдесет и четири демона.
Разтърсват планината и разбиват океана от мляко.*

*Петдесет и четири божества и петдесет и четири демона.
Разтърсват планината и разбиват океана от мляко.*

Облегна се на металния парапет в края на Уест Индия Док. Намираще се на Антилските острови. Къде, по дяволите, е това? Познаваше Индия, обаче това място не беше там. Това беше нещо различно. Нещо съвършено различно, мамка му. Погледна към водата. Не беше мляко. Беше неподвижна и кафява. Набраздена като замръзнал шоколад. Приличаше на кал, на замръзнала кал. Нереална, скапано нереална.

*Петдесет и четири божества и петдесет и четири демона.
Разтърсват планината и разбиват океана от мляко.*

*Петдесет и четири божества и петдесет и четири демона.
Разтърсват планината и разбиват океана от мляко.*

Шепотът ставаше по-силен. Беше точно зад гърба му. Сякаш се разнасяше от задната част на главата му.

— Кой е там, по дяволите? — провикна се той. Вятърът обрुли ушите му. Стори му се, че пада от самолет и за момент бе точно така — уплашено размаха ръце и крака, когато земята се надигна към него. Удари го силно в лицето. Захапа бетона. Усети в устата си вкуса на кръв. Очите му се завъртяха в орбитите си и в един миг се оказа, че се взира в задната част на собствената си глава. С усилие ги върна на мястото им.

Съсредоточи се. Съсредоточи се.

С мъка се изправи, подпирайки се на парапета. Не можеше да се успокои.

Калейдоскопът продължаваше да се върти неустово. Сградите се премятаха около него като огромни бели платна от коприна, издути от вятъра. Планината се свиваше, трошеше се на късове, които падаха в океана.

Под водите на млечния океан...

Гласовете срещу него лаеха.

Под водите на млечния океан нещо не е съвсем наред.

— Разкарайте се! — кресна Фалън срещу никого.

— Ти се разкарай! — кресна никой срещу него.

Внезапно съзря пред себе си зъби. Само зъби. Знаеше, че са там — два реда жълти зъби.

— Добре ли си, приятел? — казаха зъбите.

Зъбите му говореха. *Зъбите можеха да говорят.* Макс се опита да си припомни как да мисли. *Ако зъбите могат да говорят, трябва да крият език. Но защо езикът не падеше откъм задната им страна?*

— Май малко ти се гади, Макс? — усмихнаха се зъбите. *Макс знаеше, че зъбите не могат да се смеят. За това трябваша мускули. Трябваше лице.*

— Не ме хапете, мамка му!

Макс беше уплашен. *Зъбите бяха умни. Зъбите се опитваха да го измамят.*

— Просто искам да помогна.

Зъбите лъжеха. Зъбите щяха да го изядат.

Усещаше как им текат лигите от възбуда — долавяше миризмата. Макс се свлече на колене и зачака да бъде изяден.

Саймън Крауч се надвеси над него и се полюбува на стореното. Беше впечатлен. Олдо не преувеличаваше. След хапчетата мозъкът на Фалън щеше да прилича на бъркани яйца. Но всичко едва сега започваше. Чакаше ги дълга нощ. С мъка успя да изправи Макс на крака.

— Хайде, Макси. Смелост, момче!

Фалън усети, че някой го повдига. Зъбите имаха ръце. Зъбите го вдигаха нагоре. Зъбите имаха мускули. Мускулите се нуждаеха от кръв. Кръвта се нуждае от сърце. Сърцето се нуждае от мозък. Мозъкът се нуждае от човек. Зъбите бяха свързани с някакъв човек. Заля го вълна на облекчение.

Петдесет и четири божества и петдесет и четири демона. Разтърсват планината и разбиват океана от мляко.

Петдесет и четири божества и петдесет и четири демона. Разтърсват планината и разбиват океана от мляко.

— Моля те, престани да го повтаряш — каза Макс на зъбите. — Не знам какво означава.

— Нищо не съм казал, тъпако — отвърна Крауч.

— Планината пада в океана — изломоти Макс, — затова водата е кафява.

Крауч помъкна Фалън към Кабът Скуеър. Фалън беше отпуснал върху него натежалото си тяло.

— Имаш големи зъби — изкикоти се Фалън.

— Млъквай, задник!

Крауч забеляза колата на Олдо да се приближава откъм паркинга на Канари Уорф. Фаровете ги осветиха.

— Аз съм роден от водите на океана — каза Фалън. — Майка ми ме направи бог.

— За бога! — изломоти Крауч.

Олдо спря пред тях. Крауч отвори задната врата и Фалън се мушна вътре на четири крака.

— Това е скапано мръсно такси — заяви Фалън.

Крауч скочи вътре и Олдо потегли.

— Как е той? — попита Олдо.

— Не знае на кой свят се намира.

— Учудвам се, че изобщо е в съзнание след онова, което сипахме в питието му.

Макс наистина не знаеше на кой свят се намира. Беше в Индия и риташе футболна топка срещу някаква стена; беше на дока за корабите от Антилските острови, където и да се намираха те, и ядеше бетон, дока то планината рухваше в океана, а той плуваше под вода и сереше.

Петдесет и четири божества и петдесет и четири демона. Разтърсват планината и разбиват океана от мляко.

Петдесет и четири божества и петдесет и четири демона. Разтърсват планината и разбиват океана от мляко.

Макс усети как книгата му се притиска към ребрата. Започна да разбира какво казват гласовете.

Пазачът им даде знак да минат през пропускателния пункт на Канари Уорф и Олдо зави наляво към магистралата. Крауч започваше да се отпуска.

— Къде отиваме? — попита той Олдо.

— Зад Брик Лейн — гласеше отговорът. — Знаем едно местенце.

Крауч се обърна към Макс:

— Чу ли това, задник? Ще ти смачкаме главата.

Зъбите отново му се хилеха. Фалън се присъедини към смеха, докато колата с ръмжене се носеше към Ийст Енд. Не можеше да

престане да се смее.

Беше много весело. Той плуваше в млечния океан и знаеше, че е безсмъртен. До него доплува един бог. Имаше неговото лице.

Беше страхотно!

Пътуването продължи по-малко от десет минути. Олдо паркира в една съседна на Брик Лейн уличка. Край тях минаваха хора, обаче никой не им обръщаше внимание. Крауч измъкна Фалън от колата и с помощта на Олдо го повлече в мрака, докато той се заливаше от смях. В края на уличката имаше двор, заобиколен от три страни с рушащи се черни стени.

— Какво е това място? — попита Крауч.

— Било е фабрика за кибрит, преди нацистите да пуснат отгоре му една бомба. Никой не си е дал труда да го възстанови.

Двамата мъже пуснаха Фалън и отстъпиха назад, когато той се свлече долу. Макс не следеше разговора им. Той излизаше от водата и се катереше по разкаляния склон на планината. Демони прелитаха пред погледа му като пеперуди. Той замахваше към тях, мачкаше ги в дланта си и се кикотеше, когато те се изплъзваха между несръчните му пръсти. В съзнанието му се разиграваше една история — несекваща поредица, на която той не можеше да сложи край. Легна на върха на планината и се заслуша в гръмотевиците. Потръпна, когато мълнията улучи тялото му. В този миг, най-неочаквано, Макс Фалън съзря мъртвата си майка.

Олдо и Крауч започнаха да млатят Фалън с ритници и юмруци. Не след дълго ужасно се ядосаха, че не могат да го накарат да крещи. Макс беше безчувствен. Опита се да докосне красивото видение пред себе си. Благите очи на майка му се пълнеха със сълзи, а лицето ѝ грееше от гордост.

— *Ти ме направи толкова щастлива — каза му тя, — толкова невероятно щастлива!*

Постави върху главата му висока шапка, покрита с пъстри скъпоценни камъни.

— *Здравей, мамо — рече той.*

— *Помниш ли кой си? — попита тя в отговор. — Помниш ли красивото малко момче, което направи мама толкова щастлива?*

Фалън беше объркан. В съзнанието му нахлуваха различни образи — картини, които прелитаха край него по магистралата на

почти пълната му загуба на съзнание.

— Не си спомням — каза той.

Тя се пресегна зад него и постави на кръста му сребърен колан, който блестеше като лунна светлина.

— Сега спомни ли си?

Доплака му се.

— Спомням си — чу се да казва той. — Ти ме превърна в бог.

— Победи всички. Беше толкова красив. Чувствах се истински горда с теб.

— Тогава защо ме напусна? — сърдито попита Макс. — Падна в реката и не се върна повече. Аз излязох от водата. Ти защо не можеш?

— Ти беше един малък бог. Бях толкова горда с теб.

— Натъжаваш ме.

— Сега ми се иска да сънувам, Макс. Изпей ми приспивна песен, за да мога да сънувам.

Фалън усети, че се откъсва от нея, че се премята по склона на планината и напразно се вкопчва в растения и камъни, за да забави устремния си полет. Премина през облаците и видя как ширналите се светлини на Лондон се носят към него.

Отвори очи и се взря в черните сърца на нападателите си.

Десет часа по-късно Макс Фалън се събуди ужасен в собствената си душкабина. Беше гол, като се изключи един-единствен чорап. Не осъзна веднага къде се намира. Подът беше изцапан със собствената му кръв, само че на Макс тя изглеждаше златиста, а не червена. Опита се да се съсредоточи въпреки светлините, които го заслепяваха. Чувстваше се така, все едно има мигрена — цели участъци от зрителното му поле бяха заети от ярки спираловидни светлини. Макс започна да усеща болка в ръцете и в краката си. Насочи вниманието си към раните, от които златната му есенция изтичаше в коритото на душа.

След около час се изправи, малко по-добре ориентиран къде се намира, и си взе болезнен душ, за да отмие мръсотията от кожата си. Помнеше само откъслеци от случилото се предишната нощ — тояги, които проблясваха покрай него и се стоварваха върху тялото му, полупознати лица с разкривени черти, превърнали се в страховити демони, щипещи насекоми, които пълзяха под кожата му. Плуваше на дъното на спокоен бял океан и после, когато се покатери по склона на планината, един глас му каза, че е бог.

Излезе изпод душа и разгледа отражението си в огледалото. Лицето му се стори непознато. Имаше структурата и очертанията на човек, но той се чувстваше странно нечовешки. Не беше сигурен дори дали крайниците му са закачени правилно — сякаш бяха откъснати от тялото му и той все ги придърпваше към себе си.

Ти плаваше на кораб със златни платна под повърхността на млечния океан.

Макс се обърка. Гласът звучеше като неговия, обаче той знаеше, че не е казал нищо.

Ти плаваше на кораб със златни платна и зърна лицето на бога.

Гласът имаше право. Наистина беше видял лицето на бога. Богът имаше лицето на Макс Фалън. Опита се да подреди мислите си. Може би съществуваше и друга възможност.

Учудвам се, че изобщо е в съзнание след онова, което сипахме в питието му.

Този глас не беше негов и той се извърна толкова рязко, че едва не падна.

— Кой каза това, мамка му?

Макс със залитане излезе в коридора. Знаеше, че в апартамента му има някой. Чуваше ги да си говорят.

Бяха сложили нещо в питието му, нещо, което го беше превърнало в бог.

Примижа срещу непознатите силуети в апартамента си и се разсмя. Чуваше всички. Всички в света си говореха, а някои от нещата, които казваха, наистина бяха смешни. Замъкна се в хола и се заслуша в гласовете на хората, които бърбеха в главата му.

Макс ги чуваше да обсъждат какъв бог е той. Как се казваше? Знаеше, че богът има име, но не можеше да си спомни какво е то.

Що за бог беше, след като не можеше да си спомни собственото си име?

В Кеймбридж беше учил философия. Несъмнено можеше да открие отговора.

Сократ бе казал на Менон, че знанието е съхранена памет. Пет по пет прави двайсет и пет. Но как човек ще разбере, че двайсет и пет е правилният отговор, освен ако вече не го знае? Макс знаеше, че е бог. Но как би могъл да разпознае този бог, освен ако вече не познаваше самоличността му?

Освен ако отговорът вече не се намираше в паметта му.

В понеделник сутринта Макс излезе навън, облечен с джинси и пуловер. Беше забравил да си обуе обувките и усещаше земята много студена. Спря едно такси и даде някакъв адрес на шофьора. Трудно му беше да говори — беше невъзможно да изрече странните и красиви фрази, които непрекъснато се подреждаха в главата му. Бяха парченца от пъзел — тресчици памет и познания, които бавно се съединяваха през вълните на болката.

Пътуването из Западен Лондон му се стори странно. Струваше му се, че вижда всичко като на негатив. Улиците и лицата изглеждаха безцветни и безизразни, сякаш бяха застинали в бялата светлина на някаква експлозия — един безизразен и безцветен град. Приличаше на сива пустош от мобилни телефони и скитащи кучета, смачкани костюми и дребни монети, сандвичи със сирене и билети за метрото. Доскуча му, той се унесе и засънува храм, който да отговаря на неговата наскоро появила се божествена природа.

Половин час по-късно таксито спря пред Британския музей. Междинното стъкло се плъзна назад.

— Седемнайсет лири и петдесет, приятел — изграчи шофьорът през рамо.

Очите на Макс се опитаха да се ориентират в новата обстановка.

— Къде сме?

— Пред Британския музей на Ръсел Скуеър. Това пишеше на листчето, което ми даде.

Това е гадно мръсно такси. Учуден съм, че изобщо си в съзнание.

— Какво каза? — ядосано се извърна шофьорът.

— Нищо не съм казал — отвърна Макс и също се огледа, за да види откъде идва гласът. — Ето ти малко пари — подаде му той една банкнота. — Задръж рестото.

— Но това са двацет и пет лири, приятел! — провикна се шофьорът, докато Фалън слизаше.

Макс се опита да се отърве от объркването. Запази равновесие на тротоара и вдигна поглед към внушителната бяла постройка на

Британския музей, докато таксито потегляше зад гърба му. Не виждаше никакви попита.

Беше му по-трудно да се оправи със стълбите до главния атриум, отколкото бе очаквал. След като стигна в покритото с купол остъклено пространство, той се озова срещу бюрото за справки. Оттам му се усмихваше жена на средна възраст.

— Струвате ми се, че сте се объркали — обади се тя, вперила с интерес поглед към босите му крака.

Макс кимна.

— Вие можете да ми помогнете. Търся господин Бог.

— Моля?

— Търся експедицията за господин Бог — изрече той и внезапно собствените му думи му се сториха объркващи, докато не си спомни за непроницаемостта на божествения език, който беше усвоил.

— А! — възкликна жената. — Експозицията „Богове и митове“. — Подаде му една безплатна програма и посочи отвъд атриума: — На горния етаж е. Качете се с асансьора. Отидете до Римска Британия и следвайте знаците.

Половин час беше нужен на Макс, за да открие експозицията. Имаше смътна представа какво търси — откъслечен спомен от детството, една разказана от майка му история. Трябваше да запълни празните места, но подробностите му убягваха. Даде си сметка, че се взира в парчета от глинени съдове и странни монети в остъклени витрини, в гравирани животински фигури и в бронзови статуи. Нито едно от тези неща не му се струваше смислено — бяха разчленени и приличаха на развалините от експлозия, пръснати във времето. Монети от Месопотамия, статуетки от Египет, накити и дръжки на мечове, изровени от древните земи и абсурдно изложени в лондонския Камдън.

Край него мина група туристи. Реши да тръгне с тях. Пълният и задъхан екскурзовод говореше със стържещ американски акцент, който прорязва шепнещото съзнание на Макс като огнемет.

— Последната група артефакти са свързани с древни хиндуистки религиозни текстове и митове — каза екскурзоводът и направи знак на групата да застане около голяма стъклена витрина. Макс си проправи път към първите редици. — През деветнайсети и в началото на двайсети век британците са ограбили много хиндуистки религиозни центрове в Индия и в Кашмир. По време на тези нелегални разкопки са

открити изключителни предмети на изкуството, свързани с древната Ведийска цивилизация. Музеят избра артефактите, които виждате изложени във витрината, като илюстрации на сцени от Ригведа. Това е свещен текст на санскрит, написан две хиляди години преди раждането на Христос.

Макс впери поглед във витрината. Вниманието му бе привлечено от малка дървена статуетка, висока двацетина сантиметра. Беше я виждал и преди — на снимка в една от книгите на родителите си. Изображение на хиндуисткото божество Сома. Името му беше познато. Изведнъж си спомни конкурса за костюми, който се бе състоял преди около трийсет години в английското училище в Делхи. Всяко от децата, които учеха там далеч от родината си, беше дошло, маскирано като персонаж от хиндуистката митология. Приятелят му Джош Гулд беше Индра, малката Кати Дезбъроу беше един неправдоподобен Шива. Майката на Макс го бе издокарала като Сома, бога на растенията и на луната. На главата си той имаше висока шапка с изкуствени накити, бяла издуваща се туника и пластмасов колан, който бе боядисан със сребърна боя. Носеше красиво червено цвете с тежък цвят. Спечели конкурса. Костюмът му беше най-красив от всички. Макс внезапно си спомни, че бе сънувал как майка му стои на върха на планината и в очите ѝ се четеше огромна гордост.

Стъписан, той наблюдаваше как светлинките в очите му се вихрят около лицето на дървената икона. Неговото лице. Опита се да прочете напечатания текст върху картончето, поставено до релефа: *Сома, хиндуисткият бог на растителния свят, е описан в повече от 120 стиха на Ригведа. Смятало се, че другите божества стават безсмъртни, след като погълнат есенцията на Сома. В Ригведа се описва смесването на сока от растението сома с мляко и извара, за да се получи амброзията на безсмъртието.*

Сега вече Макс си спомни легендата за Сома. Странното божество, чието съществуване беше неотлично от напитката, подхранваща безсмъртието на боговете. Сома, създадена от разбиването на млечния океан. Той беше пил от сома. Беше видял лицето на бога във видението си.

Собственото си лице.

Спомни СИ как една кола се гмурва в черната вода — гъста кална вода като мляко с шоколад, което запушва гърлото му. Чу тихия

крясък на раждането си.

Знанието изплува от паметта. Най-сетне разпозна познанието, което винаги бе притежавал, без да подозира. То се отключи. Вече си спомняше.

След сблъсъка си с Олдо и с Крауч Макс Фалън се върна във „Фогъл енд Мур“ едва в сряда. Съзнанието му се беше прояснило достатъчно, за да разбере колко спешни бяха телефонните обаждания от службата му, да си даде сметка за растящото раздражение, което долавяше в гласовете от другата страна на линията.

Не се чувстваше достатъчно сигурен, за да шофира — все още не бе овладял светлините зад очите си и затова рискува да отиде с метрото. Закъснението на влаковете по Юбилейната линия означаваше, че Макс трябва да се прехвърли на Докландс Лайт. Мъчително бавното придвижване на влака, който пълзеше от Лаймхаус към Канари Уорф, насърчи Макс да затвори очи. Когато отново ги отвори, се намираше в Айланд Гардънс в южния край на Кучешкия остров, а кулата на Канари Уорф блещукаше зад гърба му.

Макс с облекчение намери такси пред Айланд Гардънс и най-накрая се добра до „Фогъл енд Мур“ малко след девет. Трудно му беше да се справи с асансьорите. Вози се в претъпканата кабинка нагоре-надолу по кухия гръбнак на сградата, докато успя да си спомни къде се намира етажът за търговия с ценни книжа. Разпозна кабинета си в отдалечения край на търговската зона и се запъти натам, без да залита, но с известна несигурност. Дани Планк бързо го настигна.

— Добре дошъл, Макси, по-добре ли се чувстваш?

Макс го погледна любопитно и без да разбира добре.

— Мигрена — отвърна той.

— Тази седмица всичко се обърка. Пазарът е пренаситен. Онзи тъпак Пипън от „Фултън Стийл“ още мъти сделката. Иска да пуска акциите, но според мен идеята не е добра. Днес на пазара има вече четири грамадни сделки. Трябва да отложи, обаче се налага да го чуе от теб.

— Аз пък искам да пийна нещо — кимна Макс и огледа размазаното помещение. — Някой да ми донесе сок от грейпфрут, мамка му — намръщи се той.

Влязоха в кабинета му и Макс се строполи на стола.

Планк имаше разтревожен вид.

— Не е ли по-добре да повикам Лиз, да се обадим на този червей и да задържим сделката.

— Звучи добре — съгласи се Макс. Погледна през прозореца. Нещо седеше на рамката. Приличаше на птица, обаче като че ли беше изваяно от камък. Имаше лице на гаргойл. Извърна се, за да го погледне. Макс примигна и птицата изчезна. Объркан, той се изправи и се загледа в далечната кафеникава спирала на Източен Лондон, за да разбере къде е отлетяло съществото. С едно новооткрито ъгълче на съзнанието си разбра защо демоните го преследваха.

— Здравей! — каза Лиз, когато влезе в стаята заедно с Планк. — По-добре ли си? Разтревожих се, звъних ти поне петдесет пъти.

Макс я позна. Все още усещаше как се поти под него. Още усещаше аромата на парфюма ѝ по чаршафите си. Това беше Лиз. Лиз му харесваше.

— Мигрена — насили се да се усмихне той. — Имах тежка седмица.

Планк се наведе над звездовидния микрофон и набра номера на Андрю Пипън. Веднага се свърза и последваха две позвънявания.

— Финансов отдел — рязко каза гласът отсреща.

— Андрю, обаждат се Дани Планк и Лиз Коплински от „Фогъл енд Мур“.

— Добре, тъкмо навреме.

— С нас е и Макс Фалън.

Тонът на Пипън изгуби малко от остротата си.

— Хубаво. По-добре ли си, Макс?

Макс се стресна, когато си даде сметка, че до лакътя му се е появила малка бутилка със сок от грейпфрут. Развъртя капачката и жадно отпи.

— Смазан съм, Андрю. Доколкото разбирам, тревожиш се за сделката.

— Разбира се — с подновена настойчивост заговори Пипън. — Докато те нямаше, получавах объркващи съобщения от екипа ти във връзка с жизнеспособността на ценните книжа на „Фултън Стийл“.

— Божичко! — всезнаещо възкликна Макс. Представи си как отсича главата на Пипън и я провесва на въже над бюрото си.

Планк пое нещата в свои ръце, защото усети, че Фалън не е в най-добрата си форма:

— Андрю, съобщението оттук беше последователно и съвсем ясно. Ние смятаме, че сте добър кредит, но моментът не е подходящ.

Гласът на Пипън започваше да звучи сърдито:

— Искам да излезем на пазара днес. В противен случай ще предложа сделката на Дойче банк.

Макс беше чул достатъчно. Кръвта от нащърбената рана на шията на Пипън беше опръскала попивателната хартия върху бюрото му.

— Андрю, ти обичаш да говориш направо и аз уважавам това. Ето какво ще направим. Ще пуснем на пазара твоето бебенце още днес.

Планк клатеше глава и отчаяно правеше знаци на Фалън да престане.

— Всъщност още тази сутрин — продължи Макс. — Ще изкупим обратно непродадените ценни книжа и ще направим пазара ликвиден. Пускаме ги след двацет минути — приключи той и натисна копчето за край на разговора.

— Какви ги вършиш, Макс? — ужасено попита Планк. — Обвърза ни със сделка, която не може да успее!

— Стига си мрънкал — срязва го Макс. — Аз поемам отговорността. Захващайте се за работа.

— На твоя отговорност — повтори Планк и го посочи с пръст. — Надявам се, че чу това, Лиз.

— Аз съм директор, плащат ми, за да нося отговорност — обяви Макс. — Има лидери, има и изпълнители. Има богове и простосмъртни. Достатъчно дълго ви мъкнах на гърба си. Вървете и си заработете премиите поне веднъж.

Дани Планк изхвърча от кабинета му отвратен. Лиз шокирана погледна Фалън.

— Макс, може би е по-добре да се прибереш. Не изглеждаш добре.

— Нещо се случи. — Той се намръщи, докато се опитваше да си припомни странните замъглени лица, гласовете, болката. — Онзи тип, с когото си излизала.

— Крауч?

— Аха. — В съзнанието на Макс оживя картината как Крауч стоеше надвесен над него и казваше нещо.

— Какво за него?

Внезапно Макс изгуби нишката на мисълта си. За части от секундата си представи, че Лиз Коплински лежи по гръб и ражда неговото бебе. Тя пицеше. Пицеше.

— Макс?

Отново се върна в кабинета си. Лиз стоеше пред него. Фалън потърка очи.

— Просто ме остави на мира.

Еврооблигациите на „Фултън Стийл“ бяха издадени в единайсет часа сутринта. Цената се срива почти незабавно. „Фогъл енд Мур Инвестмънтс“ изгубиха приблизително половин милиона лири за двайсет минути, докато се опитваха да подкрепят издадените ценни книжа. А нещата продължаваха да се влошават.

Когато катастрофата се разрази по екраните на финансовите новини и бъркотията на търговския етаж нарасна, Дани Планк вдигна телефона и се обади на главния изпълнителен директор Ричард Мур.

Насред хаоса неговият главен причинител изчезна.

В друга част на сградата Саймън Крауч предаде оставката си на шефа на „Личен състав“ Сюзан Джойс.

— Трябва да призная, Саймън — коментира тя, — че това е доста неочаквано.

— Има двумесечен период на предизвестяване — отвърна той. — Ще се радвам да го изработя целия.

— Едва ли ще се наложи. Може би ще трябва да останеш само докато предадеш нещата.

— Каквото е нужно.

Той не можеше да повярва, че напуска — заложил беше пет години на страдание, на непрекъснато пътуване от дома до работата и на стрес заради някакво момиче.

— Може ли да попитам защо напускаш? — попита Джойс, на която ѝ беше малко горещо в розовия ѝ вълнен костюм. — Винаги си бил изцяло предан на „Фогъл енд Мур“. Работата ти е образцова.

Крауч се зачуди дали да не бъде откровен — дали да не признае на Джойс, че глупаво се е обвързал със своя колежка, че тя му се е

подиграла, че е пуснал киселина в питието на Макс Фалън и след това е превърнал безпомощния скапаняк в кървава пихтия.

— Поради лични причини — простичко отвърна той. — Няма никаква връзка с компанията. Изживях хубави моменти тук.

— На друга работа ли отиваш? — дискретно си водеше бележки Джойс. Крауч знаеше какво ще последва — щеше да го попита каква заплата му предлагат там. Служителите от „Личен състав“ винаги се интересуваха от парите.

— Не. Ще си почина няколко месеца. Може да попътувам. Занимавам се с тази работа, откакто завърших колежа, и мисля, че ми се полага малко почивка. Смятам да замина за Тайланд. Да поразгледам храмовете, да поседя на плажа. Да си подредя нещата.

— Много смело от твоя страна, Саймън — отбеляза Джойс и затвори папката. — Не е лесно, нали? Цялото напрежение, на което си подложен тук. Понякога е проява на смелост човек да каже: „Стига ми толкова“.

Макс Фалън се върна в кабинета си в десет часа на следващата сутрин. След пускането на ценните книжа на „Фултън Стийл“ той се бе върнал в Британския музей и бе попил възможно най-много информация за мита за Сомат. Беше си купил няколко книги по темата от магазинчето на музея и след това беше отишъл на Чаринг Крос Роуд, където си купи „Ригведа“. Вечерта прекара в апартамента си в Челси, където се опита да проумее необикновенния текст и да го обвърже с преживяванията си. Шепотът не го остави да заспи.

Когато най-сетне пристигна на търговския етаж, Ричард Мур го чакаше в кабинета му. Беше облечен безупречно в тъмносин костюм на тънко райе и червена вратовръзка. Прилежно вчесаната бяла коса подчертаваше суровите линии на лицето му. Когато влезе в стаята, Макс си даде сметка, че е забравил да се избръсне.

— Какво става, Макс? — попита Мур. Не обичаше да увърта.

— Съжалявам, че закъснях, Ричард. Скапана мигрена.

Мур се изненада. Знаеше, че обстановката в търговския отдел е напрегната и грубовата, но не очакваше висшите му служители да ругаят в негово присъствие. Сега обаче трябваше да обсъдят по-важни въпроси.

— Какво се случи вчера, Макс? Сделката с „Фултън Стийл“ е истинско бедствие. Дори първокурсник не би допуснал грешките,

които направи ти. До затварянето на пазара изгубихме почти един милион лири.

— Ау! — изкиска се Макс.

— На мен не ми е смешно. Тези пари са от фонда за премии. Ще трябва всички да платим за това. — Мур прецени немарливия вид на Макс. — Виж на какво приличаш, човече! Не си се обръснал, самото ти не подхожда на панталона!

— Ще се обличам както си искам. Това е моят търговски отдел — отсече Макс и заговорнически се наведе към Мур. — Обещай да не казваш на никого, обаче аз се превръщам в бог. Кълна се. Дори онази ми работа става по-голяма.

Това бе предостатъчно за Мур. Дани Планк имаше право.

— Макс, искам да ме чуеш много внимателно. Още сега ще се качиш заедно с мен в „Личен състав“. Имам сериозни основания да смятам, че вземаш наркотици. Това не е позволено в търговския отдел, както ще узнаеш от трудовия си договор. От администрацията ще уредят да ти бъде направена проба за наркотици в медицинския център на компанията — изследване на кръвта и на урината. Разбираш ли какво ти казвам?

Макс кимна.

— Чувам те съвсем ясно, Дики!

Мур изведе Фалън от търговския отдел. Във фоайето пред асансьорите Саймън Крауч забързано мина покрай двамата мъже. Фалън разпозна лицето му и за част от секундата прочете страх в очите на Крауч, които отбягваха неговите.

Паметта се превърна в познание.

Макс Фалън беше отстранен от работа заради резултатите от пробите на кръвта и на урината му. Два дни по-късно, когато получи заключението на лекаря на компанията, Ричард Мур изпрати на Макс кратко писъмце, в което обясняваше, че „Фогъл енд Мур“ са безкомпромисни по отношение на злоупотребата с наркотици и че Макс е уволнен.

Макс прочете писмото, седнал гол на пода в апартамента си в Челси. Беше очаквал уволнението си, но приложеното копие с резултатите от пробите на кръвта и на урината му беше много

интересно четиво: „В пробите са открити следи от различни наркотици, които предполагат злоупотреба с амфетамин и психоактивни вещества... диетиламид на лизергиновата киселина, 3,4 — метилендиоксиметафетамин (екстази), мескалин, мускимол... установената при анализа доза е около 200–400 мг... комбинация от стимуланти от органични и синтетични източници“.

Опита се да осмисли информацията. Напитката сома явно бе амброзията на безсмъртието. Беше се превърнал в бог Сома, след като беше погълнал тези вещества. Беше преживял необикновена одисея на дъното на океана и през облаците и беше съзрял божествената природа. Някой беше сложил нещо в питието му и то го беше превърнало в бог. Пътешествието беше бляскаво и зрелищно, но въпреки това той отчаяно се опитваше да разбере в какво се превръщаше. Искаше да се върне. Майка му го чакаше на върха на планината — копнееше да я види отново.

Провери в книгите, които беше купил от Британския музей. Установи, че му е трудно да ги чете. Часове наред подчертава по страниците, но след това изобщо не помнеше какво е прочел. Макс Фалън полагаше отчаяни усилия да се съсредоточи. Трябваше да открие в какво точно се превръща. Трябваше да възстанови същината на Сома.

Препрочете резултатите от пробите за наркотици: „... мескалин, мускимол... установената при анализа доза е около 200–400 мг... комбинация от стимуланти от органични и синтетични източници“.

Макс спря. *Мускимол*. Немоощна искра проблесна в изтощения му мозък като фойерверк наред пустошта. Беше направил една връзка. Отвори книгите, където се разказваше легендата за Сома, и най-накрая намери пасажа, който търсеше. Беше го подчертал. Обаче нали беше подчертал цялата книга!

Макс реши, че ще се съсредоточи по-добре, ако изчете текста на глас:

— Някои изследвания, направени през двайсети век, и най-вече книгата на Уосън „Сома — божествената гъба на безсмъртието“, свързват хиндуисткото божество на растителността Сома с психоактивната гъба *Amanita Muscaria*. В „Ригведа“ се срещат данни, че тези гъби са били използвани в религиозните ритуали в древноиндийската култура. Смята се, че халюциногенният ефект на

съдържащите се в тях химически вещества, сред които е и мускимолът, са предизвиквали у приемащия ги ярки религиозни видения.

На отсрещната страница имаше и снимка на странна бяло-червена гъба. Знаеше в какво се е превърнал. Вече започваше да разбира и какво трябва да направи.

Саймън Крауч беше заспал пред телевизора. Събуди се в единайсет часа и премина изтощено срещу предаването за футбол. Някой чукаше на входната врата. Погледна изненадан часовника си и светна лампите в коридора на път за вратата. Под лампата на верандата му стоеше Макс Фалън.

— Какво искаш? — попита Крауч и с облекчение си даде сметка, че е поставил верижката на вратата.

— Искам да поговорим — заяви Фалън, произнасяйки всяка сричка с изключително старание, сякаш му струваше огромни усилия. — За онова, което си направил.

— Нямам какво да ти кажа. Откъде взе адреса ми?

— Знаех си, че ще попиташ — усмихна се Макс. — Откраднах тефтерчето на Лиз. Помниш ли Лиз? Нашето общо гадже?

— Разкарай се! — Крауч се изкушаваше да отвори вратата и да довърши онова, което двамата с Олдо бяха започнали предишната седмица.

— Не, почакай. Изслушай ме. — Фалън се облегна на вратата, защото светът около него неочаквано се отдръпна. — Трябва да знам какво ми дадохте.

— Не знам за какво говориш — отсече Крауч. — А сега се разкарай.

— Двамата с приятеля ти. Сложихте нещо в питието ми и оттогава се превръщам.

— Превръщаш ли се?

— Превръщам се в... нещо.

— Виж, вече не работя за теб. Нахлуваш в дома ми. Върви си, преди да съм се обадил в полицията.

Макс предупредително размаха пръст:

— Знаех си, че ще го кажеш. Само че първо ще им се обадя аз. Ти и приятелят ти сложихте наркотик в питието ми, а след това ме набихте с тояги. Закарахте ме някъде и ме пребихте до кръв. Сигурно го заслужавам, задето така хубаво изучах приятелката ти, обаче сега

ще се обадя на полицията. — Той извади мобилния си телефон и показно започна да набира: — Девет... девет... девет...

— Какво искаш? — попита Крауч.

Макс се усмихна, кимна и престана да набира.

— Искам да знам какво сложихте в питието ми. Искам да знам и откъде мога да си купя още.

— Ти си болен, човече. Нуждаеш се от помощ.

Крауч започваше да усеща неприятната миризма, която се носеше от Фалън. Надяваше се кафявите петна по панталоните му да са просто от кал.

— Говориш като баща ми — изломоти Фалън. — Той казва, че имам нужда от професионална помощ. Кретен.

— Послушай съвета му. А сега искам да си вървиш.

Фалън разгръщаше някакво листче:

— Знаеш ли какво е това? Това е списък на всичко, което сте вкарали в мен. — Макс прочете на глас резултатите от пробите: — ... Диетиламид на лизергиновата киселина, мети... метил, метилендио... нещо си, мескалин, мускимол...

Крауч не отстъпваше:

— Сбъркал си човека, Макс. Нямам представа за какво говориш.

Макс поклати глава, когато светлинките се показаха изпод клепачите му.

— Ти беше. Знам, че беше ти. Трябва да разбере какво ми даде. То ме отведе на едно невероятно място. Майка ми почина, когато бях съвсем малък. Тя беше там. Видях я. Говорих с нея, мамка му. Трябва да се върна там. Научих съвсем малко за истинската си същност.

Крауч беше чул предостатъчно.

— Добре, сега ще затворя вратата. Искам да си вървиш. Не знам какво искаш. А що се отнася до Лиз, твоя е. Двамата сте си лика-прилика.

Крауч затръшна вратата с разтуптяно сърце.

— Пак ще се видим — разнесе се глас от мрака.

Фалън огледа невзрачната лондонска уличка с тесните къщи и паркираните една пред друга коли. Подейства му задушавашо и много под нивото му. Имаше нужда от простор. Трябваше му място, за да проучи в какво се превръщаше. Разполагаше с време и с пари. Щеше

да купи онзи имот в Кеймбриджшър и да напусне Лондон. Вече не му беше нужен.

Над него увисна огромното черно покривало на нощта. Разгледа безформеният хаос, като че ли руините на въображението му бяха внушително проектирани в пустошта. Може би в качеството си на лунно божество можеше да подреди разпръснатите елементи — да вдъхне целеустременост на разпилените си мисли, да превърне небесните тела в свидетели на своята новопоявила се божествена същност.

Преди всичко обаче трябваше да намери начин да се върне. Мозъкът го болеше от това обикновено съществуване. Той крещеше за красота и разбиране. Трябваше да намери обратния път — да улови светлината, която го бе въздигнала от млечнобелия океан към висините на сетивността. Да я улови. Да я затвори в бутилка.

Може би дори да я сподели.

МЪКИТЕ НА БРИХАСПАТИ

Осем месеца по-късно

29 април 2002 г., Ню Болдън

Джон Андъруд отпи от първата си чаша с уиски от година насам и се наслади на опушения му вкус. Джак Харви го наблюдаваше внимателно.

— Вкусно ли е? — ухили се Харви.

— Трябва да престанеш да задаваш глупави въпроси, Джак — отговори Андъруд.

— Аз съм психиатър. Плащат ми, за да задавам глупави въпроси.

— Смятах, че това е приятелска среща — отбеляза Андъруд, постави чашата си обратно на масата и устоя на изкушението да я вдигне веднага отново. — Не приключихме ли вече с глупостите от рода на „падаше ли си по майка си“?

Харви се усмихна. Радваше се, че Андъруд отново си е същият. Годината беше трудна и за двамата.

— Да, наистина е приятелска среща, Джон. Знам, че никога не си си падал по майка си. Обаче подозирам, че си падаш по жена ми.

— Всички си падат по Роуина, Джак. Щях да съм луд, ако не ми харесваше.

Харви кимна. Беше благословен с красива съпруга и прокълнат с непрекъснатия страх, че може да я изгуби.

— Чуй ме, ти се справи много добре, Джон. Аз само те насочих в правилна посока. Ти сам свърши останалото.

— „Прозак“ и прочутият доктор Харви бяха главните действащи лица. Аз бях само омагьосан зрител.

— Това са пълни глупости.

Андъруд обичаше да курдисва Джак. Правеше го цели десет години. Започваше да се учи да цени приятелите си. Не му бяха останали много. Декстър, може би.

— Възможно е — отвърна Андъруд. — Опитвах се да ти направя комплимент.

— Исусе! Щеше да е за първи път. Сигурно си откачил.

Харви знаеше, че с Андъруд човек трябва да дава всичко от себе си.

— Говоря сериозно. Ти ме спаси. Никой друг не даваше и пет пари.

— Това не е вярно.

— Е, както и да е.

— Чуй ме — наведе се напред Харви. — Ти наистина доста оплеска нещата. И все още не си се оправил напълно. Депресията е като прилив — непрекъснато се връща.

— Сравненията ти стават предсказуеми, Джак. Предполагам, че аз съм като цар Канут.

— Просто не забравяй, че ние не създаваме и не решаваме всичките си проблеми.

Андъруд изгледа студено Харви.

— Ще ми позволиш ли да се върна, Джак? — попита той.

— Ще драсна няколко реда до началника на управлението. Не обещавам нищо. Може да не искат да се върнеш.

Андъруд кимна. Джак може би имаше право. Отношенията му с началника Чалмърс винаги са били напрегнати. Освен това, разсъди той, съдейки по слуховете от криминалния отдел на полицията в Ню Болдън, инспектор Алисън Декстър в момента се справяше много по-добре от него. За пръв път Андъруд забеляза тъмните бръчици около очите на Джак Харви.

— Изглеждаш уморен, Джак.

— Работата ми е напрегната. Знаеш го.

— А нещо друго? Проблеми с Роуина?

— Сега ти ли ме анализираш? — засмя се Харви. — Нещата може доста да се объркат.

— Просто питам, Джак. Напоследък не си на себе си.

— Роуина е страхотна — поклати глава Харви. — Тя е светлината на живота ми.

— Твърде добра е за такъв като теб — шеговито отбеляза Андъруд.

— Може би. — Харви се замисли за миг. — Всички си имат проблеми, Джон. Ти си имаш твоите, аз си имам моите.

— Смущения в ерекцията?

Харви се засмя силно.

— Още не!

— И това ще стане.

Харви огледа малката препълнена кръчма.

— Призраци — тихо продума той и сложи край на темата.

Останаха още час, преди в „Болдън Армс“ да стане твърде претъпкано и шумно. Джак се оплака пръв и предложи да си тръгнат рано. Андъруд се съгласи и допи уискито си.

— Доста ми е досадно — отбеляза той с уморена усмивка. — Отвикнал съм.

— Да не си забравиш ключовете — провикна се Джак, когато Андъруд започна внимателно да си проправя път през тълпата. Андъруд вдигна ръка, за да покаже, че го е чул, и се върна на масата. — Закъде съм без теб, Джак?

— Щеше цяла нощ да стоиш на улицата — отбеляза Харви.

След минута двамата пресичаха улицата пред кръчмата на път за паркинга отсреща. Въпреки приспивното действие на уискито Андъруд забеляза, че Харви внезапно е станал неспокоен.

— От тъмното ли те е страх, Джак? — закачливо попита той.

— А?

— Непрекъснато се оглеждаш — каза Андъруд и посочи: — Колата е ей там.

— Нищо ми няма.

Джак натисна копчето на дистанционното управление на алармата и светлините на новото беемве послушно примигнаха. Андъруд се качи. Харви заключи колата отвътре и запали двигателя.

— Хубава кола — отбеляза Андъруд. — Да не работиш и на частно, Джак?

Харви внимателно излезе на шосето и пое по мрежата от тесни пътища, които пресичаха гората Холтскил и водеха към Ню Болдън.

Дъждът беше топъл като слюнка. Докосването му бе приятно на Старк — бог плюеше на него. Беше свикнал с подобни неща.

Гарата бе празна. Повечето от късните пътници бяха побързали да се приберат в тухлените си жилища, а шофьорите на нощните таксите отдавна бяха хвърлили фасовете си и се бяха насочили към нощните клубове в центъра на града. Старк смяташе да посети клубовете по-късно. Имаше нови вносни хапчета, които бяха оцветени като футболна топка. Наричаха се „66“ в чест на спечелването на Световната купа. Биреният отряд от тийнейджъри щеше да ги глътне като топъл хляб. Маркетингът беше страхотен. По ирония на съдбата хапчетата бяха направени в Германия. Старк намираше това за забавно.

Хапчетата — производни на екстази и на амфетамината — бяха златна мина. Тази част от бизнеса му започваше да става много доходна. В Ню Болдън имаше много младежи с издути джобове и с жадно за приключения въображение. Нощните клубове в Лондон бяха на час и половина път с влака — твърде далеч за един младеж, който иска желанието му да бъде удовлетворено незабавно. Затова нощните клубове в Ню Болдън бяха претъпкани в петък и в събота, а Старк беше завладял пазара. Снабдяваше собствениците на няколко нощни клуба с кокаин и с други освежаващи средства. В замяна се радваше на специални привилегии.

И все пак, макар клубовете да плащаха за малките удоволствия в живота на Старк, автомивката продължаваше да бъде необходимо неудобство. Зад влаковите хангари имаше изоставен промишлен двор — двеста акра, заети от ниски тухлени сгради със счупени прозорци и запуснати дворове. Автомивката беше заслонена от три страни от развалините на една фабрика за пластмаса и от порутените офиси на компания за даване на микробуси под наем. Старк си я харесваше така — опасността от неприятни изненади беше по-малка.

Автомивката беше добре известна на местните наркомани. Уединеното ѝ, но леснодостъпно местоположение я правеше предпочитано място. Имаше огромен избор от изоставени сгради, в

които можеха да изпробват стоката на Старк. Като всеки бизнесмен, Старк имаше редовни клиенти и макар бизнесът му в нощните клубове да се разрастваше, той беше достатъчно съобразителен да не се отказва от тях. Хапчетата му осигуряваха малките луксове, но тревата и хероинът го хранеха.

Освен това възлагаше големи надежди на новата пратка хероин, която наскоро му беше изпратил доставчикът му от Лондон — страхотна стока от Колумбия, Ямайка или от някаква друга лаборатория. Великолепна стока. Дори редовните му клиенти с угаснал поглед и испити лица щяха да луднат по нея. Самият той се изкушаваше да я опита, след като чу какво говорят за нея, но не беше такъв глупак — вече не.

Старк се приближи към автомивката през порутените сгради на някогашния завод за пластмаса. Машините отдавна бяха изнесени, дори стъклото беше свалено от прозорците. Полуразрушените постройки осигуряваха безопасен и незабележим път до автомивката. Старк зачака във вътрешността на сградата и се взря напрегнато в притъмнелия двор. Очакваше двама клиенти, но още никой не се бе появил. Дръпна една дървена щайга и седна.

Дъждът се усили и заблъска по ламаринения покрив. Старк тихо изруга. Пороят нямаше да уплаши отрепките, обаче със сигурност щеше да прогони някои от по-разглезените му клиенти от средната класа. Някакъв силует се раздвижи в двора. Старк притаи дъх и се напрегна, за да го разпознае. Сянката се приближи — беше мъж, който вървеше приведен, за да се предпази от дъжда и от вятъра, фигурата се прислони в един сух ъгъл на двора и запали цигара. Старк разпозна бледото лице, което пламъкът на кибритената клечка освети за миг.

— Бърни — извика той по посока на горящото връхче на цигарата. То се завъртя към Старк и след кратко замисляне безмълвно се запъти към него. Старк отвори някогашния противопожарен изход на фабриката за пластмаса и въведе силуета вътре.

— Божичко, замръзнах — оплака се новодошлият.

— Аз също, Бърни.

Бърни го изгледа с хлътналите си очи.

— Това е различно. Аз замръзвам отвътре. Добре, че са цигарите.

— Те ще те довършат, Бърни.

— Не ме разсмивай.

Старк наблюдаваше как Бърни бърка във вътрешния джоб на дебелото си вълнено палто и вади малка пачка банкноти. Постави ги помежду им върху щайгата. Ръката на Бърни беше дребна и покрита с белези. Пръстите му приличаха на ноктите на граблива птица. Старк взе парите и ги преброи.

— Какво е това? — попита той и размаха пачката към Бърни.

— На теб на какво ти прилича, по дяволите?

— Тука има четирийсет лири. Едва стига за половин доза.

— Ами дай ми половинка тогава.

— Не продавам половинки, приятел. Не си струва да си губя времето.

— Разбира се, че си струва. Просто я раздели на две.

— Аз съм бизнесмен, Бърни. Не съм благотворителна организация. Една доза струва стотачка. Това е най-дребната валута. Да си чувал някога за половин пени?

— Все пак са пари, нали? Вземи ги и ми дай от оная гадост.

Старк се замисли — бизнесът беше позатихнал и той се запита колко ли още време му остава на Бърни. Обикновено не правеше изключения, но този нещастник вече беше полумъртъв. Можеше да изстиска и последната капчица кръв от него.

— Добре. Дай петдесет, и ще ти продам половин доза. Не съм навит да губя пари заради теб.

Бърни извади една мокра банкнота от задния си джоб и му я подхвърли.

— Това ми е вечерята.

Старк се усмихна, отвори раницата си и бръкна вътре.

— Ти си ценител, Бърни, това ще ти хареса. — Извади малкото пликче с хероин и му го подаде. — Първокласна стока.

— Като те познавам, сигурно е чисто брашно. — Бърни грабна пликчето, изкашля се ужасно и бързо се запъти към вратата.

— Беше удоволствие да се работи с теб — провикна се след него Старк.

— Върви си го начукай! — Бърни затвори вратата зад гърба си и се затътри под дъжда.

Старк приглади петте банкноти от по десет лири, които Бърни му беше дал, и ги прибра прилежно в портфейла си.

Бавно се изниза един час. Дъждът не показваше никакви признаци, че ще намалее. Бяха му останали само две цигари. Това беше най-гадната част от работата му — чакането. Да си имаш вземане-даване с наркомани беше достатъчно неприятно, но да ги чакаш да се появят си беше направо потискащо. В полунощ Старк реши да си обира крушите. Обади се за такси по мобилния си телефон и уреди да го вземат от главния вход на гарата в Ню Болдън. Разполагаше с петнайсет минути, за да стигне там — повече от достатъчно. Тъкмо дърпаше ципа на раницата си и угасваше цигарата си, когато фаровете на кола осветиха двора.

Старк замръзна. Малцина от клиентите му имаха автомобили. Най-вероятно колата бе полицейска. Знаеше, че полицията в Ню Болдън редовно проверява района през нощта. Потъна в сенките и застана нащрек. Колата спря точно срещу мястото, където се намираше. Беше „Порше 911“. Шофьорът не помръдна. Старк надникна от укритието си във фабриката за пластмаса. Странна работа. Може би човекът търсеше проститутки. Тук се навъртаха не само наркомани. Вратата на колата се отвори, шофьорът излезе на дъжда и протегна ръце нагоре към небето, като че ли изпъваше уморения си гръб. Беше висок. Старк не можа да види други подробности.

Вратата на автомобила се затръшна. Старк чу стъпките на мъжа в двора. Може и да беше клиент — адвокат или млад фермер, който си търси забавление след тежък трудов ден. Бизнесът не вървеше особено — като че ли си струваше риска.

— Търсиш ли някого? — подвикна той към фигурата. Стъпките спряха. Настана кратка тишина, преди тъмнината да му отвърне с дрезгав и хриплив глас:

— Казаха ми, че тук мога да си купя стока.

— Каква стока? — Старк се притесни, но беше уверен, че онзи не го вижда.

— Спринцовки, игли, малко хероин.

— Кой ти го каза?

— Един барман от „Федърс“. Шон, струва ми се.

Старк познаваше Шон Макбрайд. На него можеше да се разчита, беше му доверен човек. Във всеки случай, мъжът не приличаше на ченге.

Старк реши да рискува — последен удар, преди да тръгне към клубовете. Изпълзя от укритието си, отвори противопожарния изход и излезе на двора. Мъжът стоеше пред него и се усмихваше.

— Какво точно ти трябва? — попита Старк.

Харви остави Андъруд пред апартамента му малко преди 11 часа.

Андъруд отключи вратата на малкото студио, където живееше под наем, и тежко се отпусна в креслото. Апартаментът беше малък и обзаведен само с най-необходимото — телефон, диван, кресло, легло, маса. Не беше разопаковал книгите си и колекцията си от грамофонни плочи. Това не беше домът му. Всъщност и той самият не беше тук.

Знаеше, че трябва да ангажира с нещо мислите си, докато го споходи сънят. Приливът започваше да настъпва, когато бездействаше.

Заеми се с нещо.

Андъруд погледна към малката купчина пликове върху масата за хранене. Предишната вечер беше подредил всичките си банкови сметки. Сутринта беше изготвил списъка с покупките си за този месец. Беше един цар Канут, чиито идеи вече се изчерпваха.

Реши да препише всички номера от паметта на мобилния си телефон на адресната страница на бележника си. Така щеше да запълни малко време. Когато се зае със задачата, си даде сметка, че има много по-малко номера, отколкото преди дванайсет месеца. Приключването на развода му с Джулия беше разкрило истинската преданост на „общите“ им приятели.

Негодници.

Джулия не му се бе обаждала от известно време. Знаеше, че е сама и живее в Хертфордшир, че си е купила малка къща и работи в някакъв офис. Опита се да не допусне ситуацията да го разгневи. Джулия го беше напуснала заради мъж на име Пол Хейър и веднага след това беше напуснала Пол Хейър и бе останала сама. Той все още не беше сигурен дали трябва да възприема това като обида или като комплимент. Реши отново да се заеме със задачата си и да запълни съзнанието си с цифри. Думите го дразнеха. Числата не правеха нищо. Те не нараняваха.

Андъруд остана разочарован, че преписването му отне само десет минути. Още веднъж си напомни, че е важно човек да има записани на хартия телефонните номера от мобилния си телефон, че

направо бе обезумял от гняв, когато бе изгубил предишния си телефон. Въпреки това обаче се чувстваше жалък. Особено когато установи, че е въвел номера на Декстър два пъти — веднъж под името „Алисън“ и втори път като „Декс“.

Жалък тип.

Това не увеличаваше вероятността тя да му се обади.

Голата стая започваше да го потиска. Всички красиви подробности бяха изчезнали от живота му. Бяха останали само голите кости на съществуването. А те подрънкваха и това го плашеше.

Заеми се с нещо.

Взе един брой на „Ню Болдън Газет“ и започна да преглежда личните обяви.

Инспектор Алисън Декстър скри белезите на китката си с маншетите на ризата и излезе от своя форд „Мондео“ на паркинга пред болницата. Беше късно, много след полунощ, но Декстър обичаше да е заета. Сънят се бе превърнал в неприятно и непостоянно преживяване. Освен това, когато беше будна, не сънуваше.

Полицай Дженсън я чакаше на входа на спешното отделение, а дразнещата ѝ хубост бе подчертана от синята лампа над вратата.

— Добър вечер, шефе. Съжалявам, че ви измъквам по това време.

— Какво има? — остро попита Декстър. Не харесваше Дженсън и трябваше да полага доста усилия, за да прикрие този факт, но обикновено без успех.

— Един стар познайник — разлисти бележника си Дженсън. — Иън Старк.

Декстър се засмя безизразно:

— Ако знаех, щях да си остана в леглото.

— Според лекарите вероятно е взел свръхдоза.

— Хубаво — изръмжа Декстър. — Получил си е заслуженото.

Старк се ползваше с лошо име в Ню Болдън и беше добър познайник на Алисън Декстър. Отдавна ѝ се искаше да го прибере на топло. Много младежи бяха лежали в същото това спешно отделение заради наркотиците, които Старк им беше продал. И много от тях не бяха излезли оттук.

— Явно всичко се връща — додаде Дженсън с уморена усмивка. Декстър забеляза, че колежката ѝ е с обувки с високи токчета. Реши да не обръща внимание на това своеволие.

Засега.

— Да се надяваме, че няма да се оправи — каза тя.

Прекошиха отделението. Декстър погледна обичайната колекция от разкъравени носове и шевове на рани от бирени халби. Чу някакъв пияница, който крещеше безсмислици от една от стаите. Дожаля ѝ за лекарите и медицинските сестри. Нощите в провинциалните градчета

винаги я потискаха — бирата и пикнята, кръвта и повърнатото. Нелепо нахаканите мъжаги, които ставаха абсурдно чувствителни към собствената си територия по отношение на грозните момичета в грозните кръчми. Приличаха ѝ на котараци, които отделят секрет, за да запазят собствената си територия в пустошта.

— Ако случаят е ясен, защо съм тук? — попита Декстър по-младшия офицер.

— Може би трябва да поговорите с лекаря — отговори Дженсън. — Възможно е да се окаже малко по-сложно.

Виковете се усиливаха. Разнасяха се от последната кабинка, заградена с пердета в дъното на коридора. Иън Старк се гърчеше и крещеше на болничното легло — явно имаше силни болки. Две медицински сестри и един лекар се опитваха да го усмирят, за да не се нарани. Декстър се напрегна да разбере какво говори Старк — пълни безсмислици, недовършени изречения и лишени от смисъл фрази, родени от едно помътено съзнание. Декстър забеляза и това, че фланелката на Старк е опръскана с кръв и че на шията му има няколко сериозни рани.

Млад дежурен лекар с изтощен вид забеляза двете полицайки и кимна. Обърна се към медицинските сестри, които най-сетне бяха успели да вържат ръцете на Старк.

— Спрете наркана, няма полза. Вържете ръцете и краката му. Ще се върна след минутка. — Той се обърна и измина краткото разстояние до Декстър и Дженсън. — Благодаря ви, че дойдохте. Аз съм д-р Никълъс Уелс.

— Инспектор Алисън Декстър. Тежка нощ, а?

Уелс кимна:

— Докараха го преди около час. Имаше симптоми на свръхдоза от хероин. Иън Старк е добре познат тук. Беше сред редовните ни пациенти допреди шест месеца. И преди съм го лекувал, когато е вземал свръхдоза.

— Какво е станало? — попита Декстър. Той крещеше. Страданието му вече не ѝ се струваше заслужено възмездие — писъците му започваха да ѝ лазят по нервите.

— Стана това, че сгафих. Дадох му наксолон. Такава е обичайната практика.

— И това го извади от релси? — Декстър отново погледна към Старк. Случаят не й приличаше на свръхдоза хероин.

— Да, състоянието му се влоши. Сърцето му няма да издържи, ако не разберем точно какво става. Все още смятам, че става въпрос за свръхдоза, обаче проклет да съм, ако знам точно от какво. Той се мъчи, а ние не можем да му помогнем.

— Поискахте ли кръвни проби? — попита Дженсън.

— Разбира се — подразни се от въпроса Уелс. Изтри потта от челото си с ръкава на бялата си престилка. — Обаче за резултатите е нужно време. Може и да не оживее.

— Ами кръвта по ризата му? — попита Декстър. — Струва ми се, че са го намушкали в шията.

— Това е другото нещо — уморено се изкашля Уелс. — Някой се е опитал да му пререже гърлото. Може и сам да го е направил.

Иън Старк отново започна да крещи и говори неразбираемо, измъчван от болката. Декстър се заслуша. Този път разбра думите, но те нямаха никакъв смисъл.

Той лежеше гол на студения покрив. Засъхналата кръв по ръцете и лицето му започваше да го сърби. Фалън се чувстваше ужасно раздразнен. Опитът му да създаде порядък от хаоса се бе осутил напълно. Работата му бе прекъсната от пияни гласове, които се разнесоха от изоставените постройките на фабриката. Не успя да отсече главата на мъжа. Опитва се да попречи на разочарованието си да се превърне в гняв. Демоните го завладяваха най-вече, когато беше ядосан. Светлините му пречеха най-много, когато съзнанието му пламтеше от ярост. Фалън насочи вниманието си към далечните светлини на нощното небе. Опитва се да различи звездите от планетите и да привлече тези планети върху равнината на съзнанието си.

Мигът приближаваше. Щеше да създаде свое потомство на земята. Подредените небеса щяха да му станат свидетел.

Най-сетне се успокои и започна да чопли почернялата кръв от кожата си.

30 април

На другия ден на обяд Алисън Декстър седеше в кабинета си и слушаше предварителния доклад от аутопсията на Иън Старк, направен от патолога Роджър Лийч. Сержант Харисън и полицаи Дженсън се бяха облегли на стъклените стени на кабинета. Лийч седеше на стола срещу Декстър, разлиствайки собствените си бележки и доклада на лекаря от болницата.

— Иън Даниел Старк — поде той. — Мъж, трийсет и пет годишен, с известна зависимост от хероин. Приет в болницата в Ню Болдън снощи, след като припаднал пред жп гарата на Ню Болдън. Вероятно става дума за свръхдоза. Дежурният лекар Никълъс Уелс му е дал първоначална доза наксолон към десет и петдесет през нощта, след това е повторил дозата, защото пациентът не е бил повлиян. Действието на наксолон преминава по-бързо от това на хероина, затова Уелс вероятно е бил прав да повтори дозата. Явно е смятал, че става въпрос за свръхдоза.

— Разумно допускане, като се имат предвид предишните прояви на Старк — промърмори Харисън.

— Състоянието на пациента се влошило — продължи да чете безизразно Лийч. — Той крещял, ругаел и явно халюцинирал. В болницата започнали да подозират, че Старк е бил отровен. Получили резултатите от кръвните проби към два през нощта. Изследванията на функциите на черния дроб — протромбиново време, аминотрансфераза и билирубин — показали изключително високо ниво на аматоксини. Пациентът окончателно изгубил съзнание към два часа и седемнайсет минути.

Лекарите от спешното отделение инжектирали на Старк четири дози пеницилин G и силибилин. И двете лекарства пречат на аматоксините да проникнат в клетките на черния дроб. Твърде малко и твърде късно. Старк починал в четири часа тази сутрин. Причината за смъртта е масирана и пълна загуба на чернодробните функции.

— Сбогом и щастливо избавление — промърмори Харисън.

— Явно всички сме съгласни по този въпрос — констатира Лийч. — Само че има два проблема. — Лийч започваше да се чувства неловко, защото усещаше, че суровите зелени очи на Декстър почти не откъсват погледа си от него, откакто беше започнал да говори. Беше като лъвица, която дебне от засада. — Първо, нивото на аматоксини в кръвта му е изключително високо. Обикновено след силно натравяне с аматоксини черният дроб не престава да функционира през първите дваайсет часа. Не е била обикновена свръхдоза.

— Явно — отвърна тя.

— В момента се изготвя пълно токсикологично изследване. Първоначалните проби показват изключително високи нива на най-различни токсини: най-вече циклични октапептиди.

— Моля? — попита Харисън, защото с леко неудобство си даде сметка, че Декстър е необичайно мълчалива.

Лийч побутна очилата си със златни рамки нагоре по носа и се взря с присвити очи в бележките си.

— Органични отрови. Аматоксините се образуват по естествен начин.

— Къде? — попита остро Декстър, защото винаги търсеше гледната точка.

— Най-често в отровни гъби.

— Гъби ли? — не можа да сдържи леката си усмивка Декстър. — Да не искаш да ми кажеш, че Старк е умрял от някаква вълшебна гъба?

— Не, не искам да кажа това. Трябва да проверя някои неща, но съдържанието на аматоксини в кръвта на Старк е необичайно високо. Ще мога да кажа нещо по-конкретно, след като разполагам с пълния токсикологичен анализ.

— А вторият проблем? — попита Декстър.

— Вторият проблем — продължи Лийч, — са раните по шията. В предната лява страна на шията на Старк има разрез от лявото му ухо до ларинкса, дълъг дванайсет сантиметра. Мускулите са сериозно увредени. Учудващото е, че нито един кръвоносен съд не е засегнат.

— Възможно ли е сам да е нанесъл раната? — внезапно попита Декстър. — Ако е бил под въздействието на някакъв наркотик, дали не е понечил да се самоубие?

— И аз се запитах същото — отговори Лийч, — но работата е там, че според мен Старк е левичар.

— Как го разбра? — попита Декстър и се опита да си припомни свои предишни срещи със Старк.

— Той е бивш наркоман. Повечето следи от иглите, белезите от стари убождания, са от вътрешната страна на дясната му ръка. Това ме наведе на мисълта, че става дума за пристрастен към наркотиците левичар, който редовно се инжектира сам.

Дженсън размишляваше върху значението на коментара на Лийч.

— Значи ако е бил левичар — поде тя и вдигна лявата си ръка към гърлото, за да повтори нужните движения, — не би могъл да се среже от ляво надясно.

— Малко вероятно е — заключи Лийч.

Декстър се облегна на стола си и потисна една прозявка.

— Нещо друго?

Дженсън подаде на Декстър и на Харисън по едно фотокопие. Лийч се размърда на пластмасовия си стол, когато Дженсън се надвеси над него.

— Съжалявам, докторе — каза тя. — Имам само три фотокопия, затова ще трябва да делите едно с мен.

— Няма проблем — отговори Лийч и долови лек аромат на парфюм. Разпоредбите не го допускаха. Декстър също го усети и това направи тънката очна линия на Дженсън още по-непростима.

Нищо неподозираща, Дженсън зачете от листа, в който гледаха двамата с Лийч.

— Лични вещи, открити у Иън Даниъл Старк. Присъстващи полицаи: детектив Дженсън и полицай Евънс. Портфейл (черна кожа) с петстотин и шейсет лири, мобилен телефон „Нокия 3330e“ (син). Батерията на телефона явно е изтощена. В джоба на самото са намерени трийсет пенса на дребни монети и пакетче дъвка. Това е.

— Никакви наркотици? — попита Декстър.

— Нищо — отвърна Дженсън.

— Добре. — Декстър беше чула достатъчно. — Ще имаме ли токсикологичния доклад до довечера, докторе?

— Със сигурност.

Декстър се изправи и се загледа през прозореца към паркираните синьо-бели полицейски автомобили и малката квадратна тревна площ зад полицейския участък на Ню Болдън.

— Честно казано, Иън Старк беше голям мръсник, затова се радвам, че се отървахме от него. Ако е умрял от собствените си наркотици, толкова по-добре. Само че раната на шията превръща смъртта му в наш проблем. Днес следобед ще огледам апартамента на Старк. Дженсън, можеш да дойдеш с мен.

Дженсън метна мрачен поглед на Харисън.

— Харисън, ти вземи екип от следователи и провери някои от старите явки на Старк. Започнете от гарата — нали там се е появил, облян в кръв. Нямаше ли наблизо някакви стари фабрики, където се навъртат наркоманите?

— Автомивката — кимна Харисън. — Зад гарата е. И преди сме арестували пласъори там.

— Вземете Марти Фаръл — обади се Лийч. — Той е най-печен.

— Познавам Марти — съгласи се Харисън. — Наистина е много добър.

— Това е засега — завърши Декстър. — Дженсън, би ли останала за момент?

Сержантът си пое дълбоко въздух и се обърна с лице към Декстър, докато останалите напуснаха стаята. Харисън тихо затвори вратата зад гърба си.

— Непрекъснато говорим за това, нали? — кисело подхвана Декстър.

— Моля?

— Парфюм, високи токчета, грим. Не и тук. Не в моя екип. Никога.

— Шефе, аз почти...

— Приличаш на панда. Свали грима.

Дженсън прехапа устни.

— Разбрано.

— Върви и запали колата. Ще се видим след минути.

На излизане Дженсън мина покрай Харисън, който се навърташе край вратата. Той й намигна. Тя не му обърна внимание.

— Твърде строга сте с нея, шефе — отбеляза Харисън, когато Декстър се появи от кабинета си, навличайки едно непромокаемо яке.

— Теб кой те пита? — сръза го тя.

Харисън стъпваше върху жарава. Много внимателно подбра думите си:

— Тя е добра в работата си.

— А ти си добре осведомен по този въпрос — изръмжа Декстър. Връзката на Харисън и Дженсън беше известна на всички. Вече на никого от участъка не му пукаше за това — с изключение на Декстър.

— Дайте ѝ шанс, може и да ви изненада приятно.

Декстър посрещна намесата му с враждебност и се опита — само с частичен успех — да сдържи гнева си.

— Това тук е полицейски участък. Ние сме професионалисти. Дженсън не е стриптийзърка, а е полицейски служител и трябва да се постарее да изглежда по съответния начин. След като толкова ти се иска да се правиш на нечий защитник, може би няма да е зле да прочетеш правилата.

Харисън беззвучно изруга зад гърба на Декстър, докато тя излизаше от стаята.

Джак Харви седеше в приемната, която беше направил в пристройката към къщата си. Приведен над компютъра, пишеше заключението си във връзка с курса на лечение на Джон Андъруд. Коментарът му представляваше част от кратко съобщение по електронната поща, адресирано до началника на полицейското управление на Ню Болдън Чалмърс.

През последните дванайсет месеца инспектор Андъруд постигна забележителен напредък в терапията — написа той и дръпна продължително от пурата си. — Нервният му срив в края на 2000 г. вероятно до голяма степен се е дължал на разпадането на брака му. По същото време Андъруд е ръководел сложно разследване на убийство и явно не е бил в състояние да се справи с различните източници на напрежение. Предписани му бяха антидепресанти, а през последната година той посещаваше терапевтични сеанси при мен.

В този момент на вратата се почука и се появи Роуина Харви.

— Скъпи, след малко ще тръгвам.

Джак погледна през рамо.

— Фантастична си! — отбеляза той.

— Едва ли. Краката ми изглеждат огромни с тази пола.

— Глупости.

— Тази пура вони, Джак.

— Позволено ми е да имам поне един порок.

Роуина Харви прекоси стаята и целуна плешивото теме на съпруга си.

— Върху какво работиш? — попита тя.

Той бавно се извърна на въртящия се стол, плъзна ръце около талията на Роуина и я придърпа на скута си. Целуна я продължително и силно, а тя се изкиска.

— Знам върху какво ми се иска да работя — прошепна Джак.

— Джак, току-що се облякох. Имам среща с Петра след десет минути.

— Дай ми само няколко минути.

— Не мога.

— Не бъди такава.

— Утре, като се върна.

— До утре ще съм скапан. Работата ми е напрегната. Мъжете на моята възраст трябва да се възползват от мига. Утре може и да не ми става.

— Кой говори глупости сега? — Роуина се отдръпна и целуна съпруга си по челото. — Ще се прибера утре сутринта.

След това излезе.

Джак отново се обърна към екрана на компютъра си. Къщата беше притихнала. Стъклото на прозореца издрънча в рамката.

Призраци.

Опита да се съсредоточи. Причините и симптомите за депресията на инспектор Андъруд са изчезнали. Според мен той вече не представлява физическа заплаха и може да се върне към изпълнението на по-леки служебни задължения.

Харви огледа малката приемна. Изпитваше силното и неприятно чувство, че някой го наблюдава. Папките със случаите му заемаха цели две стени и изпълваха три библиотечки. В много от тях се криеха личните привидения и кошмари на хората, включително и тези на Джон Андъруд. Понякога призраците си правеха шегички с него. Телефонът пронизително извъня. И замлъкна. Харви изчака малко, после продължи да пише.

Препоръчвам сеансите на инспектор Андъруд да бъдат сведени до една консултация на осем седмици. Освен това реших да преустановя лечението му с антидепресанти. Инспектор Андъруд е опитен и способен полицай и все още би могъл да бъде ценен служител на полицията.

Това беше достатъчно. Шефът знаеше, че Харви и Андъруд са приятели. Психологът си даваше сметка, че докладът му опасно започва да напомня на хвалебствие. Прикачи текстовия файл към текста на електронното съобщение и веднага го изпрати на служебния адрес на Чалмърс. След това се обади на Джон Андъруд и му остави съобщение на телефонния секретар.

Телефонът извъня веднага щом затвори. Вдигна слушалката.

— Харви.

— Да не би да е в цикъл, Джак? — попита гласът от другата страна и след това линията прекъсна.

Джак Харви изтича до прозореца и надникна навън. Нямаше никой — поне не се виждаше. Сърцето му препускаше лудо. Беше разпознал гласа.

Дженсън паркира близо до един от двата централни жилищни блока на квартал Морли. Декстър огледа мрачните бетонни постройки. Мястото беше изолирано. Морли се намираше на около три километра североизточно от Ню Болдън и беше познат на повечето полицейски служители. Декстър разгледа графитите по стените, преобърнатите колички за пазаруване и отпадъците, които вятърът безцелно подмяташе покрай редиците стоманени врати на гаражите. За момент това ѝ напомни за Хакни, за Броудуотър Фарм в Тотънхам или за бездушните общински жилища в Лейтън. Отчайващо.

— Хайде да приключваме по-бързо — каза тя и отвори вратата на колата.

— Дори социалните наричат това място „столицата на жестокостта“ — отбеляза Дженсън, докато приближаваха сградата с оптимистичното име „Къща на надеждата“. — Оттук се получават много повече повиквания, отколкото откъдето и да било другаде в Кеймбриджшър.

— Не съм учудена. — Декстър натисна копчето на асансьора. — Хората се озлобяват, когато живеят тук.

Вратата на асансьора се отвори. Миришеше на урина.

— В този район има поне пет-шест случая на изоставени животни всяка година — продължи Дженсън. — Ужасно невежество. Мъж купува кученце на приятелката си. Кученцето пораства и започва да го дразни. Мъжът се скарва с приятелката си. Заклучват кучето в килера и забравят за него. Цялото място започва да вони. Съседите се оплакват.

— Светът е жестоко място.

— Според мен небрежността е много по-жестока от откровената жестокост.

Апартаментът на Иън Старк беше по-спретнат, отколкото бе очаквала Декстър. Беше малък, с тясна спалня и със свързана с всекидневната кухничка. Дженсън започна да преглежда бюфетите. Декстър седна на едно малко бюро и се зарови сред книгата на Старк.

Сметки за ток, сметки за газ, сметки за мобилен телефон. Сметка от петстотин лири за мобилния му телефон.

Декстър прелисти номерираните страници на фактурата. Мобилният телефон беше основното оръдие на труда на пласьорите. Сметката можеше да се окаже златна мина. Номерата, с които беше говорил Старк, можеха да им бъдат много полезни, след като се сравнят с данните от телефонните оператори.

— Тук има само мръсно пране — обади се Дженсън от един малък шкаф.

— Провери в кухнята — отговори Декстър и се премести в спалнята на Старк. Вътре миришеше на застояло. На едната стена бе закачен плакат на ферари, върху чийто капак се бе излегнало момиче по бикини. Върху нощното шкафче Декстър забеляза купчина порнографски списания и смачкани на топка салфетки.

— Очарователно! — тихо отбеляза тя.

Инстинктивно отвори най-горното чекмедже на нощното шкафче на Старк. Вътре имаше тъмносин датник от 2002 г. Веднага отгърна на страницата с вчерашната дата — 29 април. Беше празна. Усмихна се на себе си — би било твърде лесно. Декстър разлисти бележника до края и откри страници, на които бяха изписани само инициали и телефонни номера. Най-вероятно това беше списъкът на клиентите на Старк. Нямаше нито едно пълно име.

Замисли се за миг. Какви ли бяха плановете на Старк за тази седмица? 30 април също беше оставен празен. Единственият ден, на който беше записано нещо, беше 1 май — МУ 2200. ПМ 07911–4112370.

Декстър се стъписа. Този телефонен номер ѝ беше познат. Стори ѝ се, че някаква студена ръка прониква във вътрешностите ѝ и изтръгва нещо оттам.

Декстър взе дневника и бързо се запъти към дневната. Дженсън беше сложила върху масата кутия от обувки. Вътре имаше неголяма сума в брой и няколко найлонови пликчета, пълни с разноцветни хапчета.

— Какво е това според теб? — попита Декстър.

Дженсън вдигна едното пликче към сивкавата светлина от прозореца.

— Един бог знае. Мисля, че е екстази. Повечето клубове тук го предлагат. Честно казано, очаквах да намерим нещо повече.

Декстър не беше съгласна с Дженсън. Старк едва ли държеше всичките си запаси у дома. Не беше толкова глупав.

— Остани тук, Сара. Трябва да свърша нещо. Ще се обадя да ни изпратят екип.

— Няма проблем. — Дженсън внезапно си даде сметка, че Декстър никога досега не се е обръщала към нея на малко име.

Не излизане Декстър взе разпечатката с телефонните разговори от бюрото на Старк. След като се озова извън апартамента, тя слезе на бегом по мръсните стълби към паркинга и отключи мондеото си.

Седна на предната седалка и отново отвори бележника на датата 1 май.

07911-4112370 се облеци насреща и.

Обърна се към сметката с разговорите и прокара десния си показалец по списъка, като се стараеше да запази спокойствие.

07911-4112370 се облеци насреща ѝ.

Най-накрая отвори жабката на колата и извади отвътре собствения си мобилен телефон. Влезе в телефонния указател и отиде на буквата „М“.

07911-4112370 се облеци насреща ѝ.

Облегна се на седалката и се загледа през осеяното с дъждовни капки предно стъкло на прозореца. Небето навън притъмняваше от скупчващите се облаци. Около нея си ширеха пустите площи и осеяните с отпадъци улици на Морли. Заобиколена от тяхната грозота, безполезност и нищета, Алисън Декстър си даде сметка, че всичко в нея се е обърнало с главата надолу.

Джак Харви се стресна и се събуди. Погледна часовника си. Беше късно. Малко преди полунощ. Все още беше в приемната си. Компютърът пред него тихичко бучеше. Вратът ужасно го болеше, защото беше заспал, облегнат на стола си. Премигна, за да прогони изтощението.

Звънецът на входната врата отново иззвъня. Точно както и когато го събуди десетина секунди преди това. Първата му мисъл беше, че е Роуина. Дали не се бе прибрала по-рано и не бе забравила ключовете си? Дали и жена му не забравяше досущ като Андъруд? Джак Харви уморено се надигна от мястото си и напусна приемната. На излизане от стаята угаси осветлението и изкачи трите стълби към коридора на дома си. Там миришеше на парфюма на Роуина. Ароматът му подейства успокоително и го възбуди.

— Кой е? — провикна се той към вратата.

Мълчание. Джак надникна през матовото стъкло. То разкривяваше образа, но не видя никого навън. Внезапно го обзе тревога и той се поколеба. Трябваше да реши дали да отвори вратата и да провери кой е вън, ако изобщо имаше някой, или да остане вътре и да прекара цялата нощ в безпокойство, да се взира във всяка сянка и да се вслушва във всеки шум. Избра първата възможност и отвори вратата. След секунда топлината на Сома го облъхна целия.

Харви дойде в съзнание половин час по-късно. Усещаше остра болка в раменете си. Лежеше върху масата в приемната, а китките му бяха болезнено вързани под нея. Напрегна се с все сили, но не успя да се помръдне.

Макс Фалън беснееше в помещението. Той повали папките на Харви от полиците и ги пръскаше по пода. Опитваше се да изпомачка демоните във въздуха, които го тормозеха заради безсилието му. Навсякъде хвърчаха листове хартия и се плъзгаха по пода. Фалън ръмжеше и ругаеше гневно. Седна пред компютъра на Харви и неуспешно се опита да влезе в програмите.

Най-накрая се отказа и яростно ритна монитора. При четвъртия опит кракът му разби стъклото. Спусна се към Харви, като отчаяно се опитваше да прогони светлинките, които го връхлитаха и се въртяха шеметно зад очите му.

— Къде е? — процеди той към Харви.

— Кое? Махни ме отгук — изсъска на свой ред Харви.

— Досието ми. Всички онези глупави бележки, които си водиш по време на сеансите. Искам ги.

— Унищожих ги.

— Глупости! — Фалън стисна Харви за гърлото. — Веднага ми кажи къде са.

Харви се опита да запази спокойствие. Знаеше, че Фалън е избухлив и че е склонен към насилие. Трябваше да се опита да го успокои.

— Добре, добре — закашля се Харви от усилието да си поеме дъх. — Папката не е тук. Пазя досиетата на частните си пациенти на друго място.

— Не се и съмнявам — подигравателно изрече Фалън. — Данъчните сигурно ще проявят интерес към страничните ти доходи. Знае ли готината ти женичка, че всички бижута, с които се кичи, са платени от маниите на хората с пари?

— Това няма нищо общо с Роуина.

Фалън се взря в него за миг и избухна в смях. Разкикоти се толкова силно, че чак го заболя. Свлече се на земята и изпълзя от стаята на четири крака, а по бузите му се стичаха сълзи. Върна се две минути по-късно, понесъл две големи сини хладилни чанти. Продължаваше да се киска.

Постави чантите в средата на стаята и дръпна един стол, за да може да седне близо до главата на Харви.

— Е, как се чувстваш, Джак? Още ли се притесняваш, че оплешивяваш? — изкикоти се той. — Не се панирай. Явно някои жени го намират за секси. Аз лично смятам, че изглежда направо ужасно.

— Макс, трябва да ме развържеш.

— Не ме наричай така. Не ме наричай Макс. Ти поне би трябвало да знаеш. Не съм ти приятел, скапаняко. Е, какво написа за мен в онова досие.

— Пусни ме и ще си поговорим.

— Не, ще си поговорим сега, приятелче. За всички часове, които прекарах тук, а ти ми бъркаше в мозъка и се чудеше как да похарчиш парите на баща ми. Аз ти обяснявах прераждането си, а ти седеше, кимаше и не ми вярваше. Мислех, че ти може би притежаваш нужното въображение. Смятах, че можеш да се окажеш мъдреца на боговете. Но ти не си способен да разпознаеш дори най-обикновено главоболие. Обаче си записа доста неща. Сега е моментът да ги споделиш с мен. Какви бяха те?

— Ако си бог, би трябвало вече да ти е известно.

— Ти знаеше как да ми помогнеш, нали? Сигурно обаче си седял тук и си писал мръснишки бележници на Роуина, докато е трябвало да помагаш на мен. — Приблужи се още малко и учтиво прошепна в ухото на Джак: — Между другото, възнамерявам да извърша съвкупление с нея, след като те отстраня от пътя си.

Макс избухна в креслив смях. Слюнката му опръска лицето на Харви. Джак неистово се опитваше да освободи ръцете си.

— Написах, че имаш проблеми с наркотиците — каза той, отчаяно борейки се за малко време.

— Превъзходно! — истерично изломоти Макс и отвори едната хладилна чанта. — Какво невероятно прозрение! Знам за наркотиците, нали аз ти казах. Татко не пестеше парите за теб, а, Джак?

— Ти си въобразяваш, че се превръщаш в някакво божество. Непрекъснато имаш едно и също измамно видение.

— Измамно ли? Хм! Така е по-добре. Давай нататък — подкани го Макс и продължи да рови в хладилните чанти.

— Ти си като развалена грамофона плоча. Непрекъснато превърташ едно и също място в съзнанието си. Трябва да прекъснем омагьосания кръг.

— Ти все още не можеш да приемеш, че се намирам на алтернативно ниво на съзнанието, че съм отключил паметта за предишното си божествено съществуване и съм я превърнал в познание.

— Не, не го приемам. Баща ти ми каза, че имаш проблем с наркотиците. Каза ми, че си изгубил работата си след някакъв психически срив миналото лято. Убеден е, че това се дължи на смъртта на майка ти, когато си бил още дете.

Макс извади чиста спринцовка от чантата, една от двайсетте, които бе задигнал от джобовете на Иън Старк. Извади и шишенце, наполовина пълно с тъмна мътна течност. Отвори шишенцето и внимателно изтегли съдържанието му със спринцовката.

— Какво е това, по дяволите? — ужасено попита Джак.

— Ако наистина ме разбираш, Джак, би трябвало да знаеш — отбеляза Фалън, доволен от себе си.

— Макс, веднага престани.

Фалън се взираше в спринцовката като омагьосан.

— Интересно е, че го нарече проблем с наркотиците, Джак. Наркотиците не са непременно проблем. Те могат да бъдат разрешението. Ти предписваш наркотични вещества, за да помогнеш на хората, нали? На твоите тъжни малки пациенти с мании и неврози.

— Това е съвършено различно нещо.

— Знаеш ли, че в много древни култури племенните вождове са приемали наркотици като неизменна част от религиозните ритуали?

— Макс, вече сме говорили за всичко това. Пусни ме и ще ти помогна, обещавам.

— Смята се, че наркотиците са активирали определена част от мозъка на набожните хора. Това им давало възможност да преодолеят земните ограничения на въображението, да отключат спомените за свои предишни животи и дори да съзрат лика на бога. Знаеш ли какво, Джак? — попита Фалън и вдигна пълната спринцовка пред очите на Харви. — Самолетът ти е готов за излитане.

Фалън задържа главата на Харви неподвижна и инжектира съдържанието на спринцовката в шията на психиатъра.

— Добре дошъл на богослужението, д-р Харви. Само един милостив бог би ти позволил да поемеш на това пътешествие. Само един щедър бог би допуснал да го лицесъзреш. Не се бой. Аз ще бъда твоят водач по време на пътуването ти към истинската божествена същност.

Половин час по-късно, когато тялото на Харви започна да се гърчи в спазми върху масата, Фалън отново се пресегна към хладилната си чанта. Този път извади отвътре механичен трион, който беше намерил в някаква барака зад къщата си. Постава триона върху масата и зашепна в ухото на Харви. Упоен и вкаменен от ужас, Харви се люшкеше между съзнанието и безпаметността. Беше беззащитен и

неспособен да отдели илюзиите на Фалън от действителността.
Започна да изживява кошмара и закрепця.

ЛЪЖЛИВ ПРОРОК

1 май

Къщата беше спретнато подредена и леко ухаеше на лавандула. Върху полицата над камината бяха подредени снимки, поставени в рамки. Повечето от тях бяха черно-бели, на някои се виждаха мъже с униформи.

Полицай Сойеруайн седеше на крайчеца на двуместния диван на Мери Колсън. Вече започваше да свиква с дневната. Та нали идваше тук за трети път през последните две седмици. Колегите му от участъка смятаха, че се опитва да се докопа до наследството на старата дама. Според него това беше много грозно. Мери беше уплашена възрастна пенсионерка и част от работата му се състоеше в това да я успокоява. Освен другото му приготвяше страхотни пържени яйца.

— Глезите ме, госпожо Колсън — провикна се той към кухнята.

Не последва отговор. Сойеруайн знаеше, че тя не дочува и внимателно наблюдава устните му, когато ѝ говори. Откачи радиостанцията и се обади.

— Седем-осем едно на проверка в Бюмонт Гардънс, номер седемнайсет. Тръгвам след десет минути.

— Централа до седем-осем едно. Прието. Провери и под матрака — долетя подигравателният отговор.

Копелета.

— Това нещо вдига ужасна врява — каза Мери Колсън, когато влезе с подноса със закуската на Сойеруайн.

Две пържени рожки яйца. Днес са малко по-препържени, но няма нищо.

— Вие ме глезите, госпожо Колсън — повтори той с надеждата тя да не е чула добре съобщението по радиостанцията.

— Глупости — възрази Мери и постави подноса в скута на Сойеруайн. — Никой друг не го е грижа за мен.

— Нали имате жена, която се грижи за вас.

— Тя пет пари не дава за мен. Само гледа да си напълни корема.

— Ако ме черпите така, госпожо Колсън, май ще трябва да се преместя при вас.

Мери се засмя високо:

— Ами какво ще си кажат съседите? — попита тя и се отпусна мъчително в любимото си кресло.

— Че сте си намерили красив мъж с униформа — подметна шеговито Сойеруайн, след което тутакси се притесни, като си спомни за черно-белите спомени над камината.

— Хубава униформа — благо се усмихна Мери.

Сойеруайн се съсредоточи върху яйцата и филийките си.

— Е, кажете сега за онези хулигани, които са ви събудили — подкани той между два залька. — Какви бяха този път?

— Бяха четирима. Цигани — посочи Мери през предния прозорец. — Размотаваха се наоколо като идиоти, които пускат фойерверки. В четири сутринта. Ужасно досадно.

— Съмнявам се, че са били цигани, госпожо Колсън. Не и в този квартал.

— Изглеждаха като цигани — настоя тя.

— С каруци и огънове?

— Не ставайте нахален. Знам какво видях.

— Значи са ви събудили? — състрадателно попита Сойеруайн.

— Бях будна. — Мери се пресегна към шишенце с хапчета на ниската масичка. — Тези са за паркинсона ми. Цяла нощ прескачам до тоалетната.

— Съжالياвам — потисна усмивката си полицаят.

— Освен това сънувам странни сънища.

— Включително и това, че разбивате сърцето на кварталния полицаи.

— Ах, ти, палаво момче! Не, честно казано, от хапчетата получавам кошмари.

— Какви точно? — Сойеруайн отпи от чая си и се запита какви ли са кошмарите на една осемдесет и осем годишна жена.

Мери за пръв път се почувства неловко.

— Нали знаете за мен?

— Какво да знам?

— За способностите ми.

Сойеруайн смръщи вежди за миг, след това си спомни, че един от колегите му му беше разказвал за Мери.

— А, да — припомни си той. — Предсказвате бъдещето и други такива.

Мери го изгледа обидено:

— Малко по-сложно е. Някога правех сеанси.

— Като медиум ли?

— Да. Престанах, когато веднъж заради мен един старец се разкрещя.

— Как така?

— Казах му, че мъртвата му съпруга стои на прозореца на кухнята.

Сойеруайн развеселен се задави с чая си.

— Не е смешно — укори го Мери. — Наистина гледаше.

— Извинявайте, госпожо Колсън — прокашля се полицаят, за да прочисти гърлото си. — Но какво общо има това с кошмарите ви?

— Не съм сигурна, обаче това ме плаши.

— Това?

— Все един и същи кошмар.

— Разкажете ми.

Госпожа Колсън тихичко му разказа онова, което наричаше „съня с човека куче“.

— Страшно е — съгласи се Сойеруайн. Вече започваше да схваща. Уплашената старица имаше повтарящ се кошмар и викаше младия красив полицаи, за да я успокои. — Не се тревожете заради това, госпожо Колсън. Сънищата са си просто сънища. Те не се сбъдват. Същото е като с онези астрологични щуротии. Всеки ден във вестника ми обещават, че ще се случи нещо голямо, че ще се запозная с някакъв специален човек, че животът ми ще се промени. Обаче нищо такова не става — пак съм си аз и опъвам здраво кайша. Не виждам как Марс или Юпитер ще ми помогнат да спечеля от лотарията.

— Всъщност тази седмица е много важна от астрологическа гледна точка — неодобрително изсумтя Мери. — Четох за това — пет планети от Слънчевата система ще застанат на една линия.

— Нека да позная — настъпва краят на света, така ли?

— Надявам се да не е това. Смята се, че е благоприятно за възпроизводството.

— За жалост, това не ми е особено важно в момента, госпожо Колсън. Все още не познавам бъдещата госпожа Сойеруайн.

Явно нещо беше отвлякло вниманието на Мери и тя се взираше в празното пространство зад Сойеруайн.

— Не съм преживявал подобно нещо — продължи полицаят. — Някога сънувах, че играя в „Арсенал“, а вижте ме сега...

— Познавате ли някой на име Кристин или Кристи? — внезапно го прекъсна Мери.

— Моля?

Мери се смръщи неопределено. Явно търсеше нещо, подреждаше белите шумове в главата си.

— Кристин или Кристи — каза тя. — Един от гласовете.

Сойеруайн се почувства много неловко. Момчетата в участъка направо щяха да пощуреят, ако узнаеха за това. Внезапно радиостанцията му изпраця и той се стресна.

— Централата до всички патрули. Пожарната има нужда от помощ. Мурсфийлд номер дваисет и две. Възможни смъртни случаи. Полицаяте са на път.

— Те не обичат радиото — укорително отбеляза Мери. — Нито мобилните телефони.

Сойеруайн се изправи бързо и изпи чая си. Мурсфийлд беше само на дваисет и пет минути път.

— Трябва да тръгвам, госпожо Колсън. Дългът ме зове.

Мери не го слушаше.

— Тя вече си тръгна. Искаше да ви каже нещо.

— На мен ли?

— Много се гордее с вас.

— Пазете се — провикна се Сойеруайн и отвори входната врата. — Благодаря ви за закуската.

Мери взе книжка с ребуси. Понякога ѝ помагаше да прогони шепота от главата си.

Сойеруайн притича по стълбите към полицейската кола. Добре познаваше Мурсфийлд — елегантни къщи на хора от средната класа. *След Бюмонт Гардънс наляво по Уолис авеню до кръстовището с Мортън, направо и после наляво на светофара...*

На кръстовището на Бюмонт Гардънс и на Уолис авеню Сойеруайн рязко натисна спирачките и погледна назад към квадратната

къща с нейната малка тревиста морава и дантелени пердета. Баба му беше починала преди пет години. Моминското ѝ име беше Хана Кристиан.

Обаждането пристигна в седем и четирийсет и пет сутринта. Типично за Алисън Декстър, помисли си тогава Андъруд — не в седем и четирийсет и четири, нито пък в седем и четирийсет и шест. Разговорът им беше кратък и смущаващ. Андъруд се облече набързо и с бясна скорост стигна до Мурсфийлд номер дваисет и две, домашния адрес на Джек Харви. Пристигна няколко секунди след полицейската кола на Соьеруайн.

Къщата изглеждаше почти невредима, а пожарът беше угасен. Въпреки това, докато приближаваше, над улицата беше надвиснал облак от черен пушек. Андъруд забеляза, че пожарът е увредил силно входната врата и пристройката на Харви. Стомахът му се сви на стегнат възел от тревога. Пред къщата бяха паркирани две пожарни коли. Андъруд машинално се запъти към паркираната зад тях полицейска кола.

Декстър го забеляза да се приближава и му махна с ръка през синята полицейска лента, която ограждаше входа на алеята за автомобили пред дома на Харви.

— Здравей, Декс — поздрави той, щастлив за секунда, че отново попада в погледа на зелените ѝ очи.

— Радвам се да те видя, шефе. — Нямахме време да поправи грешката си. Андъруд вече не ѝ беше шеф. — Искане ми се да се бяхме срещнали при по-приятни обстоятелства.

— Вътре има ли друг?

Андъруд вече усещаше, че се е случило най-лошото.

— Съпругата му не е била тук, ношувала е при приятелка. В момента пътува насам. — Декстър се поколеба. — Твърди, че Джек е бил тук снощи.

— Така е — кимна Андъруд. — Обади ми се. Оставил ми е съобщение.

— Съжалявам. Пет момчета твърдят, че в кабинета има някакво тяло. Сър, напоследък стават много странни неща.

Прекъсна я вик от входа на къщата. Един пожарникар им правеше знаци да се приближат. Декстър се пъхна под лентата, но Андъруд се поколеба.

— Шефът ми звънна у дома снощи. Връщат ви на работа на полек режим, сър.

— Престани да ме наричаш така, Декс — възрази Андъруд.

Декстър го погледна донякъде със съжаление, донякъде безпомощно.

— Много бих се радвала да ми помогнете — простичко каза тя.

— Не съм сигурен, че това означава „лек режим“.

Декстър нямаше търпение за подобни разговори.

— Да вървим — тръгна тя към пожарникаря, който ги беше повикал. Андъруд я последва две крачки по-назад. — Какво има?

— Вече е безопасно да влезете — обяви пожарникарят и избърса челото си с ръкава на куртката, — обаче внимавайте. Кабинетът е на първия етаж, по коридора вдясно. Целият е изгорял, но онова, което трябва да видите, е там.

— Ясно. — Декстър се замисли за момент. — Имате ли представа как е избухнал пожарът?

Пожарникарят сви рамене:

— Обадиха ни се в пет и трийсет и осем. Може би е избухнал час или четирийсет минути преди това. Със сигурност обаче е започнал в кабинета. Поговорете с шефа ни, когато излезете. Ще го уведомя.

— Благодаря. — Декстър се шмугна край него в мрачния коридор. По стените се стичаше вода. Във въздуха: имаше пара и пушек, които полепнаха по гърлото ѝ. Внезапно долови силната миризма на обгоряла плът. Андъруд усети, че започва да му се повдига.

Кабинетът беше в пълен безпорядък. Подът бе покрит с папките на Харви, в които бяха досиетата на пациентите му. Андъруд се запита дали и неговите неврози и кошмари не бяха изгорели с тези на всички останали. Постара се да не поглежда към овъглената купчина в средата на стаята, в която се бе превърнало тялото на Джак Харви. Декстър внимателно се приближи към трупа.

— Незабавно ни трябва следователите — отбеляза тя.

Андъруд кимна, но остана до вратата.

— По дяволите! — внезапно възкликна Декстър.

— Какво има? — Андъруд не можеше да се принуди да погледне към овъглената купчинка, в която се бе превърнал приятелят му.

Декстър се спря и се опита да проумее онова, което виждаха очите ѝ. Предпазливо приклепна и погледна към ръцете на Харви, които все още бяха вързани под масата. Изправи се и се обърна към Андъруд.

— Главата му я няма — с пресъхнали устни съобщи тя.

Андъруд най-сетне се насили да погледне към тялото. Закова се на място шокиран и дълбоко отвратен.

— Някой го е вързал, Джон. — Декстър продължаваше да се опитва да проумее положението. — Някой го е вързал и му е отрязал главата.

— Веднага извикай тук свестен екип следователи — нареди Андъруд на излизане от стаята.

Декстър отново погледна към тялото. Сутрешното слънце блестеше през разкривената от топлината рамка на прозореца. Нещо привлече погледа ѝ. Проблесна наред пепелта и отпадъците на пода до обгорялата маса и отвратителното нещо върху нея. Разгледа го повнимателно. Имаше три монети от по десет пенса, старателно подредени на пода. Устоя на изкушението да ги вдигне.

Андъруд стоеше пред къщата и се опитваше да си обясни онова, което беше видял току-що. Нещо го гризеше отвътре. Нещо друго, не просто загубата на приятеля му и ужасната сцена, на която беше станал свидетел. Имаше чувството, че пропуска нещо очевидно, или че нещо очевидно липсва.

— Никой да не влиза вътре, освен нашите хора — нареди той на Декстър, когато тя се присъедини към него.

— Разбира се. — Декстър огледа най-близката група униформени полицаи. Трябваше ѝ човек, на когото може да разчита. — Сойеруайн, домъкни задника си тук!

Полицаят прекъсна разговора си с един от пожарникарите и забързано се отправи към тях.

— Остани на пост пред вратата — нареди му Декстър. — От този момент вътре може да влиза само екипът от следователи.

— Да, сър. Искам да кажа, добре, госпожо. — Сойеруайн изглеждаше притеснен. — Наистина ли тялото няма глава?

— Лошите вести се разчуват бързо — мрачно отбеляза Андъруд.

— Извинете, сър — обърна се Соьеруайн към Андъруд. — Пожарникарят ми каза.

— Пази го в тайна — нареди Декстър на полицаия.

— Разбира се, госпожо, би прозвучало доста необичайно. Може ли да видя тялото?

— Защо, за бога? — Декстър започваше да съжелява, че е извикала Соьеруайн.

— Имах странна сутрин, госпожо. Може да се окаже вярно.

Декстър погледна към Андъруд, но той просто сви рамене.

— Добре, ако искаш надникни от прага, но не влизай в кабинета. Само следователите имат право да прекрачват прага. И нито дума за онова, което ще видиш — предупреди го Декстър. — Джак Харви беше един от нас и беше истински джентълмен. Не искам никакви глупашки шеги за горкия нещастник в участъка. Само да чуя нещо такова, здравата ще те сритам по задника.

— Разбрано — рече Соьеруайн и се запъти към вратата.

Декстър постави ръка върху рамото на Андъруд.

— Добре ли си?

— Малко съм уплашен.

Декстър се опита да намери точните думи.

— Джон, онова, което видяхме вътре, не е Джак. Джак го няма. Това, което е останало, не означаваше нищо.

Андъруд се усмихна леко. Оцени усилията й.

— Чака те много работа, Декс. Няма да ти се пречкам.

— С радост бих приела всякакви предложения.

Андъруд я наблюдаваше как се отдалечава. Декстър динамото вече хвърляше искри. Липсваше му енергичността й. Запита се дали тя има право. Дали онова, което бе останало, няма значение. Наистина ли вече няма значение, след като сърцето ни спре да бие? Стори му се твърде опростено. Така материята се превръщаше просто във въпрос на време и на очертания. Може би преставаме да имаме смисъл в секундата, в която се родим. Това е просто друга точка върху същата ос на времето.

Андъруд знаеше, че представлява събиране на различни минали времена, впримчени в настоящето. Декстър грешеше. Онова, което остава, има значение. Има значение, защото други хора трябва да носят товара със себе си. Ако този товар ги промени, ако направи

носещия го по-слаб или по-силен, значи той предефинира настоящето. Няма начин да избягаш от миналото. То държи здраво в ръцете си всички ни.

Андъруд се сепна, когато Сойеруайн отново се появи от къщата. Младият полицай беше пребледнял и потресен, кръвта се бе смъкнала от лицето му.

— Осведоми ли се? — попита Андъруд с горчивина.

— Доста е страшно, сър.

— Той ми беше приятел.

— Сър, наистина трябва да поговоря с инспектор Декстър — неспокойно се размърда полицай Сойеруайн.

— Защо?

— Може да се окаже без значение.

— Виж, синко, инспектор Декстър трябва да организира огледа на местопрестъплението. Ако нямаш да й съобщиш нещо наистина важно, предлагам да наведеш глава и да правиш каквото ти нареди тя, т.е. да охраняваш входа на кабинета. — Андъруд усети нещо необичайно в поведението на полицая. Младежът беше потресен и явно имаше да съобщи нещо. Андъруд се поспря и се замисли какво да направи. Реши да рискува. — Кажете ми.

— Върнахте ли се при нас, сър? — изненадано попита полицаят.

— На лек режим. Даването на съвети на полицаите сигурно може да мине в този параграф.

Сойеруайн реши да рискува — по-добре да бъде унижен от инспектор Андъруд, отколкото да бъде кастриран от инспектор Декстър.

— Сър, тъкмо идвам от дома на една възрастна дама, която се казва Мери Колсън. Живее наблизо.

— Бъди по-ясен.

— Сър, ако ме бяхте накарали да опиша какво има в кабинета, щях да го направя и без да съм поглеждал вътре.

— Говориш с гатанки, полицай.

— Мери Колсън е нещо като гадателка, медиум. Гледа на ръка, прави сеанси, такива работи. Сър, преди около час ми разказа един кошмар, който сънува често — как някой отсича главата на разни хора.

— Възрастните дами сънуват за смъртта, полицай. Всички го правим.

— Сър, тя спомена за хора с вързани под масата ръце.

Андъруд започна да се съсредоточава въпреки мъглата на скептицизма си.

— Какво още ти каза?

— Много неща, сър. Откачени работи. Спомена за някакъв човек куче, който убивал хора.

— Човек куче ли?

— Знам, че звучи странно, сър, обаче описанието ѝ отговаря абсолютно точно на тази стая.

Андъруд виждаше, че Сойеруайн е разстроен. Леко съжали за остротата си и попита:

— Даваш ли си сметка, че това може да ни направи кръгли глупаци?

— Сър, тя ми каза, че мъртвата ми баба иска да говори с мен. Спомена името ѝ съвсем точно — е, почти — и направо ми изкара акъла.

Андъруд се замисли. Имаше нужда да се заеме с нещо. Декстър едва ли щеше да му позволи да участва твърде активно в разследването. Освен това му се искаше да се откъсне от останките на Джак Харви. Може би се бе върнал твърде скоро. В съзнанието му отново започнаха да нахлуват ужасяващи образи — чудовищата започнаха да слизат от ескалатора на мислите му. Явно Джак Харви беше казал на шефа на полицията, че Андъруд е годен да се върне на работа. Може би си струваше да опита да докаже, че Джак е имал право. Да победи злонамерените божества.

— Аз ще поговоря с нея — каза той най-накрая. — Дай ми адреса.

Сойеруайн надраска адреса на Мери Колсън на едно листче от бележника си.

— Добре, чуй ме сега — прикова суровия си поглед върху полицая Андъруд. — Това ще си остане между нас. И бездруго половината полиция си мисли, че ми хлопа дъската. Ако се чуе, че разследвам убийство, като разговарям с възрастни дами, като нищо ще се наредя пред Бюрото по труда. Ти оставаш тук, изпълняваш задълженията на инспектор Декстър и си държиш устата затворена.

— Добре, сър — кимна Сойеруайн. Тежък товар бе паднал от плещите му.

Андъруд пое с отривиста крачка по алеята за автомобили пред дома на Харви. Видя, че Декстър е потънала в разговор с двама пожарникари. Реши да я остави на спокойствие, мина между двете пожарни цистерни и се запъти към автомобила си. Декстър забеляза, че той си тръгва. От разстояние същото стори и едно злонамерено божество.

Общината на Ню Болдън плащаше на Дорийн О'Риордан, за да посещава ежедневно възрастните пенсионери от списъка на хората, за които се грижеше кметството. Тя следеше дали „старчетата“, както ги наричаше, се хранят редовно и вземат лекарствата си. Работата беше зле платена, но имаше своите предимства, а Дорийн прекрасно умееше да се възползва от тях.

— Напълняваш — отбеляза госпожа Колсън, когато Дорийн постави пред нея поднос с чаша чай и попрегорели филийки.

— Благодаря ти, Мери, много ти благодаря — процеди Дорийн през зъби. *Само че ще живея много по-дълго от теб, помисли си тя.*

— Не е чудно, че не можеш да си намериш мъж, след като изглеждаш така — лукаво подметна Мери.

— Последното нещо, от което имам нужда, е някой, на когото да чистя и за когото да се грижа — изръмжа Дорийн. — И понеже така и така сме на темата, пак си опикала около тоалетната.

Мери се усмихна.

— Отвратително е. Непростимо е — продължи Дорийн. — Не съм длъжна да чистя след теб, след като съвсем спокойно можеш да улучваш тоалетната. Просто те мързи. Прояви малко повече самоуважение.

Мери сведе поглед към подноса: четири препечени филийки и чаша чай.

— Вече съм закусила — услужливо каза тя. — Не трябваше да си правиш труда.

Дорийн усети как вълна от студена омраза плисва в издутите ѝ вени.

— Трябва да закусваш в девет сутринта, защото тогава си вземаш хапчетата.

— Заради хапчетата опикавам тоалетната — отвърна се Мери.

Дорийн въздъхна ядосано и се върна в кухнята. Запали си цигара и смукна дълбоко и грозно.

— Не пуши в дома ми — провикна се Мери от дневната.

— Да ти го начукам — промърмори Дорийн. Беше гладна и огледа кухнята, търсейки нещо за хапване. Знаеше, че Мери има някъде кутия с фъч. Знаеше и това, че старата кучка успява да го крие все по-успешно. Този път почти десет минути ѝ бяха нужни, за да го намери, напъхан в микровълновата печка, която Мери никога не използваше. Отвори кутията, взе си сладкиш с пълна шепа и с наслада усети как твърдите му ръбчета омекват и се топят в устата ѝ.

— Какво правиш? — провикна се Мери.

— Ям ти сладкиша — отвърна Дорийн с пълна с голяма сладка хапка уста.

Мери се разстрои:

— Остави ми сладкиша на мира, дебелано! Той ми е подарък.

— От твоя обожател полицаия, знам. Нали само това повтаряш.

— И без друго си твърде дебела — извика Мери, обзета от безсилен гняв.

Дорийн показа на Мери среден пръст зад стената на кухнята.

— Ти не можеш да го ядеш. Има ядки, забрави ли? — злобно подметна Дорийн.

— Той ми беше подарък — тъжно повтори Мери.

Дорийн си пое дълбоко въздух. Понякога едва се сдържаше да не отиде и да не удуши дъртата кучка. Обаче имаше и други начини да си отмъсти. Най-напред взе парите и списъка с покупките, който Мери ѝ беше оставила. След това върна каквото беше останало от сладкиша в микровълновата печка и я настрои да пече десет минути. Тъкмо натисна копчето и сладкишът на Мери започна да поема 750 вата лъчева енергия, звънна звънецът на входната врата.

— Аз ще отворя — каза Дорийн и прекоси дневната. — И без друго излизам.

— Добре — отговори Мери.

Дорийн отвори входната врата.

— Търся Мери Колсън. Аз съм от полицията в Ню Болдън — представи се Джон Андъруд и показа значката си на Дорийн.

— Сега пък какво е направила? — нервно се засмя Дорийн. Полицаите я притесняваха. — Аз се грижа за нея. Дорийн О'Риордан.

— Кой е? — примижва Мери Колсън в коридора.

— Още един полицаи, Мери. — Дорийн докосна ръката на Андъруд. — Ще имате ли нужда от мен? Тъкмо тръгвах да ѝ

пазарувам.

— Не, благодаря — отвърна Андъруд.

— В такъв случай тръгвам.

Дорийн напусна къщата, а Андъруд пристъпи вътре. Прекоси тесния коридор на път за дневната на Мери и бързо прецени дребничката старица с побелели коси, сгушена в червената си жилетка.

— Здравейте, госпожо Колсън. Аз съм от полицията. Не се тревожете.

— Знам — отвърна Мери. — Имате добро лице.

— Вие сте първият човек, който ми го казва! Нещо против да седна?

Мери любопитно огледа госта си.

— Значи се запознахте с дебелианата?

Андъруд се настани на канапето на Мери и отвърна:

— С жената, която се грижи за вас ли?

— Никой не го е по-малко грижа за мен — през смях отбеляза Мери.

— Защо говорите така?

— Тя е една дебела кучка. Краде ми от парите за покупките. Мисли, че не мога да смятам. Обаче аз не съм глупава. Водя си сметка. Ясно ми е какво прави.

Андъруд се разтревожи. Мразеше използвачите.

— Искате ли да поговоря с нея?

— Знаете ли, понякога обръща всичките ми снимки върху полицата над камината с лицето надолу. Само за да се наложи отново да ги изправа. Що за човек може да прави подобно нещо?

Андъруд си напомни да има предвид Дорийн О'Риордан.

— Госпожо Колсън, трябва да поговоря с вас. Става дума за нещо, което сте казали на полицай Сойеруайн тази сутрин.

— Миналата седмица той ми подари кутия с фъч — осведоми го Мери, — обаче тази дебела крава яде от него.

— Разказали сте му за един свой сън. Помните ли? Описали сте го като кошмар.

Внезапно Мери се угрижи и притихна.

— Защо се интересувате от това? Нещо се е случило, нали? Понякога сънищата ми се сбъдват. Виждам разни неща. Чувам. Гласовете са около нас през цялото време. Сигурно съм като някакво

радио — настройвам се някаква честота и улавям разни неща. Той обясни ли ви?

— Днес наистина нещо се случи, госпожо Колсън. Сойеруайн го видя и каза, че му напомня за вашия сън, за нещата, които сте му описали.

— Е, свършено е с мен. — В погледа на Мери изведнъж се появи загриженост. — Той добре ли е?

— Малко е разстроен, но иначе е добре. Можете ли да повторите пред мен онова, което му казахте? Разкажете ми съня си.

Мери вдигна очи към тавана, докато изтръгваше съня от паметта си.

— Всъщност това е просто поредица от образи. Голяма стара къща. Поле под водата. Чуват се викове. Някаква жена пищи. Письците са най-лошото нещо — засилват се все повече и повече.

— Какво друго?

— Има един човек, вързан за масата, и огромна купчина тела под...

— Кажете ми нещо повече за мъжа на масата — прекъсна я Андъруд.

— Вързан е за масата, обаче главата му е в една кутия.

— Как точно е вързан за масата? — попита Андъруд.

— С въже, струва ми се — намръщи се Мери. — Не мога да си спомня.

Андъруд погледна в бележника си. Харви беше вързан с дебело тиксо.

— В съня ви краката му бяха ли вързани?

— Не — поклати глава Мери. — Ръцете му са вързани под масата.

— Какво още?

— Главата му е в кутия.

Андъруд усети как косъмчетата на тила му настръхват. Вече разбираше защо мъртвото тяло на Джак толкова бе уплашило Сойеруайн. — Какво ще ми кажете за купчината тела, за която споменахте?

Мери потърка очи:

— Само това, купчина тела. Всичките са без глави.

— Колко са телата?

— Много, не знам точно.

— Сто? Две?

— Пет или шест. Не знам. Може и да са повече, трудно ми е да кажа.

— Къде е тази купчина с тела?

— Навън. Наблизо винаги играят деца. Чувам ги как викат и се смеят. Искане ми се да ги прогоня оттам, обаче те непрекъснато се приближават до това страшно място.

Андъруд записваше в бележника всичко, което успееше. Някои подробности от съня наистина му напомняха за смъртта на Джак, но разказът като цяло беше неясен и той не беше сигурен, че нещо може да им бъде от полза. Дори и ако Мери Колсън наистина притежаваше някакви необикновени способности на медиум.

— Той каза ли ви за човека куче? — попита Мери.

— Не много.

— Сънят ми винаги свършва по един и същи начин. Появява се човекът куче. Ужасен е. Винаги се събуждам на това място.

— Не разбирам. Защо го наричате човека куче?

— Има лице на човек. Лицето се надига от земята, докато не застане точно срещу мен. Обаче тялото му се състои от кучета.

— Как изглежда лицето на този човек?

— Като на скитник. Мръсно.

— Казахте, че тялото му е от кучета. — Андъруд започваше да се чувства доста нелепо и престана да си води бележки.

— Все едно е облечен в сватбена роба. Спуска се по тялото му и зад него, обаче е направена от кучета.

Андъруд наистина сериозно се усъмни в Мери. Даде си сметка, че ако Декстър беше чула разказа на старицата, щеше да си събере нещата, да прехапе устни и отдавна да си е тръгнала. Всичко беше твърде неопределено. Пълни щуротии. Соьеруайн основателно го беше предупредил, обаче Андъруд не можеше да се освободи от усещането, че си губи времето.

— Може ли да си наля чаша вода, госпожо Колсън? — попита Андъруд.

Възрастната дама кимна и Андъруд се запъти към кухнята. Докато си наливаше от чешмата вода в една чаша на цветя, микровълновата печка звънна три пъти като сигнал за край на

печенето. Той отвори вратичката и втечненият сладкиш на Мери започна да се стича отвътре. Прониза го студен гняв. Избърса повечето от шоколадовата бъркотия с една кърпа.

Върна се в дневната и се вгледа по-внимателно в Мери Колсън — очите ѝ бяха затворени и главата ѝ беше клюмнала на една страна. Лицето ѝ беше разкривено в строга съсредоточена маска.

— Госпожо Колсън, може ли да ви попитам нещо за Дорийн О’Риордан?

— Ш-ш-шт! — предупредително вдигна пръст тя. — С нас има някой.

Андъруд усети как под яката на ризата му се търкулва капчица пот. Внезапно апартаментът му се стори твърде задушен. Прииска му се да си тръгне.

— Кой? — попита той.

— Ш-ш-шт! Чувам твърде много гласове. Трудно ми е да разбера. Заради глупавите ми хапчета е. Трудно ми е да се съсредоточа.

Андъруд забеляза шишенцето с хапчетата до креслото. Запита се дали Мери Колсън изобщо има някаква представа какво се случва.

— Човекът, който е умрял днес, е ваш приятел — тихо каза тя.

Сърцето на Андъруд подскочи в гърдите:

— Да, така е.

Мери кимна. Опънатият ѝ показалец продължаваше да изисква от Андъруд да мълчи.

— Казва нещо.

— Къде е той? — попита Андъруд.

— Стои точно зад вас — отвори очи Мери.

Андъруд рязко се изправи и се огледа в празната стая.

— Казва нещо — почти беззвучно мърдаха устните на Мери, сякаш изричаше молитва.

Андъруд остана прав на около метър от нея и внезапно се почувства несигурен.

— Какво казва?

Мери като че ли се отпусна на стола си и доскоро невиждащите ѝ очи се вторачиха в Андъруд.

— Каза: „Помниш ли за ключовете?“.

Андъруд се втренчи в нея, притихнал и ужасен. Това беше едно от последните неща, които му беше казал Джак Харви.

На три километра оттам Роуина Харви седеше шокирана отзад в една линейка, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Декстър я наблюдаваше внимателно. Роуина Харви беше красива жена, много по-млада от Джак. Дали тук не можеше да се търси нещо, запита се Декстър. Дали Роуина Харви не им въртеше номера? Дали нямаше връзка с някой треньор по тенис или пък с инструктора си по аеробика? Защо да не прегледа застраховката „Живот“ на Харви за нещо нередно или за наскоро направени промени?

Декстър изведнъж се сети за обезобразеното тяло на Джак и се прокле заради подозрителността си. Това беше твърде нелепо. Но все пак, Роуина Харви беше привлекателна жена. Декстър неволно я видя в черно като вдовица и за един невъобразим мимолетен миг си представи как самата тя вкува от Роуина.

Шантава история. Съсредоточи се.

Дженсън излезе от линейката.

— Нещо ново? — попита Декстър. *Залавяй се за работа.*

— Снощи е спала при своя приятелка. Джак ѝ се обадил към десет и половина да ѝ пожелае лека нощ. Връзва се. Показа ми мобилния си телефон.

— Коя е приятелката?

— Петра Лонгли.

— Съдийката?

— Единствената и неповторимата.

Декстър познаваше добре вдъхващата страх Петра Лонгли.

— Дотук с моята теория за маниакалния приятел — отбеляза тя.

— Госпожа Харви иска да отиде при родителите си в Дис. Много е разстроена. Да ѝ позволим ли?

— Заведи я лично — кимна Декстър. — Няма полза от нея тук. Опитай се да я разговориш в колата. Съвсем внимателно. Провери дали не знае нещо за пациентите на Джак, за нещата, върху които е работил напоследък.

— Дадено.

— Обади ми се, ако научиш нещо.

Декстър се обърна и се запъти към Марти Фаръл. Той беше един от главните експерти следователи и в момента водеше сериозен разговор със Стив Полк от пожарната команда на Кеймбриджшър.

— Какво откри, Марти? — отривисто попита Декстър.

— Още е раничко, шефе. — Сдържаното поведение на Фаръл винаги въздействаше успокоително. — Ще вдигнем тялото през следващия един час. Само че няма и следа от главата.

— Президентът няма мозък, че този ли! — ухили се Стив Полк.

— Млъквай! — скастри го Декстър. — Той ни беше колега.

— Двамата със Стив си говорехме за пожара — дипломатично се намеси Фаръл. — И по-конкретно за причините, нали, Стив?

Стив си пое дълбоко дъх и реши да се държи като професионалист.

— Пожарът е започнал в кабинета — ясно е от начина на обгаряне. На този етап е догадка, но бих казал, че подпалвачът, убиецът, е използвал запалителна течност. Най-вероятно някакво леко гориво. Вътре е имало много хартия, така че всичко е лумнало — завърши той и плесна с ръце в имитация на избухването на огън.

— Странното обаче е, че в стаята като че ли няма един локален източник на пожара — добави Фаръл.

— Не разбирам — призна Декстър.

— Обикновено подпалвачите запалват огъня, да кажем, в единия ъгъл на помещението — обясни Полк. — Купчина хартия или натопен в парафин парцал.

— Ясно — кимна Декстър.

— В този случай обаче подпалвачът като че ли е стоял в средата на стаята и е пръскал запалителна течност навсякъде около себе си. След това е започнал да пали кибритени клечки, докато една от тях не е започнала пожара.

— Защо твърдиш това? — попита Декстър.

— Средата на стаята е най-слабо увредена — обясни Фаръл, — освен това намерихме кибритени клечки по краищата на помещението. Много.

— Прилича на обикновен пожар, но в негатив — пое щафетата Полк. — Обикновено подпалвачите си избират едно място, след това

си плюят на петите. А този е напълнил стаята с гориво и е започнал да хвърля наоколо горящи кибритени клечки.

Декстър започваше да проумява смисъла на думите му:

— Искаш да кажеш, че е искал да бъде в стаята, когато всичко пламне.

— Аха. Като че ли след като е отсякъл главата, е искал да бъде заобиколен от огън. Много е хипнотично да наблюдаваш как лумват пламъците, дори има терапевтичен ефект. — Полк беше решил да си възвърне доверието на Декстър, което според него бе започнал да губи.

Декстър го слушаше с половин ухо. Спомни си за раните по шията на Иън Старк, докато той крещеше неистово в спешното отделение преди две нощи. Тя си намери уединено местенце далеч от пожарните коли и от шумотевицата на разследването и позвъни на Роджър Лийч.

Полицай Дженсън подкара колата извън Ню Болдън и бързо набра скорост по шосе А11. Пътуването до Дис щеше да ѝ отнеме не повече от половин час — по магистралата до Тетфорд и след това по А1066 до Дис.

Лесна работа.

Наблюдаваше Роуина Харви в огледалото за обратно виждане. Беше спряла да плаче и рееше неопределено поглед, потънала в шокирано мълчание. Дженсън си спомни за наставленията на Декстър и реши да зададе няколко въпроса.

— Госпожо Харви, може ли да ви попитам нещо?

Роуина Харви я погледна с празен поглед.

— Нещо застрашаваше ли съпруга ви? Имаше ли финансови проблеми?

Никакъв отговор.

Дженсън не се отказа:

— Напоследък беше ли под напрежение? Да е имало странни телефонни обаждания или посетители в къщата? Нещо необикновено, каквото и да е?

Роуина се взираше в брачната си халка, като че ли се опитваше да си припомни какво точно представлява тя. Дженсън реши да се откаже. Само си губеше времето.

— Беше тъжен — внезапно и тихо промълви Роуина.

— Тъжен ли? — Дженсън едва се сдържа да не се извърне назад. — Знаете ли защо?

Роуина Харви бавно поклати глава. Дженсън стисна волана по-здраво.

Зад тях въплътеният Сомат ги следваше зорко иззад заобикалящите го светлини. Започна да онанира по-силно, когато полицейската кола зави наляво от Тетфорд и се насочи към А1066, и еякулира в празния пакет от бисквити, който си беше приготвил. Избърса се и пусна плика на вече осеяния с боклуци под своя ланд крузър.

Дженсън ускори по А1066, който свързваше Тетфорд и Дис. Роуина Харви беше вдигнала загорелите си колене и седеше свита на задната седалка. Колата прелетя покрай няколко конезавода и сетне се озова насред полето. Червен триъгълен знак предупреждаваше за остър десен завой и Дженсън започна да намалява скоростта. Внезапно забеляза ланд крузъра, който беше изпълнил цялото ѝ задно стъкло.

— Какъв му е проблемът на този? — попита се тя.

Джипът рязко изскочи отдясно на полицейската кола и подкара редом до нея. Завоят се появи на трийсетина метра пред тях. Дженсън скочи на спирачките, когато двете коли подкараха редом. И тогава с едно рязко и жестоко движение джипът зави към шофьорското място на полицейската кола. Маневрата свари Дженсън неподготвена и тя изпусна управлението. Воланът се изплъзна от ръцете ѝ, колата излезе от пътя и се блъсна със страшна сила в една каменна сетна. Роуина Харви полетя между двете предни седалки и се удари в таблото пред скоростния лост. Дженсън се стовари върху въздушната възглавница, след това усети как шията ѝ се извива първо напред, а сетне отскача назад и се блъска в облегалката за глава на седалката.

Зави ѝ се свят, но тя се напрегна да остане в съзнание. Смътно си даде сметка, че Роуина Харви лежи просната върху скоростния лост, а главата ѝ е заклещена до таблото. Със замъглено съзнание забеляза и това, че зелените светлини на джипа се движат назад към тях.

Десет минути по-късно шофьорът на някакъв автобус се обади в полицейското управление на Сафък и съобщи за катастрофиралата полицейска кола. Беше празна.

В девет часа вечерта Андъруд се вмъкна в претъпканата зала за разследвания в полицейското управление в Ню Болдън. Няколко глави се извърнаха при шума от затварянето на вратата с нескрита изненада. Андъруд не беше стъпвал в участъка повече от година. Усещането беше странно — напомни му за първия учебен ден. Алисън Декстър и Роджър Лийч му кимнаха — никой друг не го направи.

— Да започваме — високо и решително обяви Декстър. Разговорите рязко секнаха. — Повечето от вас знаят какво се случи с Джак Харви. Трябва да знаете и това, че полицаи Дженсън и госпожа Харви са изчезнали. Катастрофирали са близо до Дис. На местопроизшествието няма и следа от тях.

Андъруд се сепна. Не знаеше за катастрофата. Явно не беше в течение на всичко. Неочаквано се сети какво го притесняваше във връзка с кабинета на Джак Харви.

Декстър отривисто продължи:

— Колата на Дженсън е намерена на шосе А1066. Униформени полицаи претърсват района, извършват допитване и спират колите. Засега не разполагаме с нищо. Не вярвам в съвпадения. Според мен с основание може да се предположи, че който е убил Джак Харви, е отвлякъл Дженсън и госпожа Харви.

Разнесе се вълна от възбудени разговори. Декстър нямаше нищо против. Искаше колегите ѝ да се притеснят. Това даваше резултати. Метна бърз поглед към Харисън. Лицето му беше безизразно.

— Като се има предвид какво се е случило с Харви — продължи Декстър, — става крайно наложително бързо да успеем да се докопаме до нещо.

Андъруд наблюдаваше сивото небе навън. Спомни си как изглеждаше кабинетът на Харви — малката приемна, където той лягаше и отваряше черната кутия на депресията си; малката приемна с отрупаното бюро и с препълнените лавици; малката приемна с голямата портретна снимка на Роуина Харви, която висеше над

компютъра. Точно тази снимка липсваше, когато Декстър и Андъруд бяха видели тялото на Джак.

Убиецът искаше да се докопа до Роуина Харви.

— Стават много откачени работи — казваше Декстър, — а убийството на Харви явно е свързано със смъртта на Иън Старк отпреди два дни.

Андъруд често бе съзерцавал снимката на Роуина по време на сеансите си с Джак. Фантазираше, представяше си себе си с нея. Дали убиецът не беше седял в същата приемна, не бе наблюдавал същата снимка и не бе имал същите фантазии? Андъруд тъжно погледна тила на сержант Харисън, седнал два реда пред него. Той знаеше, че полицай Дженсън е мъртва.

Роджър Лийч се бе изправил.

— Два трупа за четирийсет и осем часа. Иън Старк, местен наркопласъор и гангстер умира в болницата в четири часа сутринта в събота.

Андъруд извади бележник от джоба на самото си. Беше му стар навик, който беше позанемарил. Въпреки това, каза си той, струваше си да възстанови дисциплината в новия си режим на стабилно умствено състояние.

— Както спомена инспектор Декстър, двата смъртни случая са свързани — продължи Лийч. — Подробностите са необичайни, затова ви предлагам да си ги запишете.

Андъруд се усмихна. Вече повече от година не бе изпреварвал събитията с един ход.

— Между двата случая има три важни прилики. Първо, нанесена е сериозна травма на шията. Дълбоките рани по гърлото на Старк показват, че е бил нападат с нещо като брадва или месарски сатър. Мускулната му тъкан беше сериозно увредена, но раните не са били смъртоносни. Главата на Джак Харви е била изцяло отстранена. Нараняванията по тъканите и костите показват, че този път убиецът е използвал електрически трион. Нещо като самоделна механична резачка.

— Проклятие! — тихо изруга Харисън. Трудно му беше да се съсредоточи. Мислите му непрекъснато бягаха към Дженсън.
Концентрирай се.

— Втората прилика е още по-важно. Вече направихме пълни токсикологични изследвания на Старк и на Харви. Резултатите са необичайни, но удивително си приличат.

— По-конкретно? — попита Декстър.

— В кръвта и на двете жертви е открито изключително високо съдържание на органични токсини, наречени аматоксини и фалотоксини. Те са причината за смъртта на Иън Старк и вероятно биха убили и Джак Харви, ако той не бе получил и смъртоносни физически наранявания. След като бъдат поети, тези отрови пречат на синтеза на протеини. А това означава, че клетките с особено силен протеинов синтез стават най-уязвими към увреждания — особено клетките в бъбреците и в черния дроб. Съдържанието на ензими в бъбреците се увеличава. Увеличава се концентрацията на глутамат оксалацетат трансминазата и на лактат дехидрогеназата и в дроба се образуват лезии. Това неизбежно води до кома и черният дроб престава да функционира. Такава е причината за смъртта на Иън Старк.

Андъруд се стараяше да следи всичко. Сложната терминология го объркваше.

— Най-вероятните източници на тези токсини са отровните гъби. Вълшебните гъби поради липса на поточен термин. Влязох във връзка с човек на име Адам Милър. Той работи в университетската ботаническа градина в Кеймбридж. Според него токсикологичните профили предполагат отравяне чрез комбинация от гъбите *Amanita Virosa* и *Amanita Muscaria*. Трудността идва от факта, че нивата, открити у жертвите, значително надвишават нивата в тези конкретни гъби.

— Колко голяма е аномалията? — внезапно попита Андъруд от дъното на залата.

— Според мен става дума за четири или пет пъти по-високо съдържание на токсините, отколкото в отделните гъби. Уредих среща на инспектор Декстър с д-р Милър утре, за да може да ни обрисова нещата по-ясно. Освен това в стомаха или в червата на жертвите не са открити никакви следи от отровните гъби. Отровата е инжектирана под формата на някакъв разтвор. Високата концентрация и фактът, че са инжектирани направо в кръвта обясняват защо черният дроб на Старк е отказал толкова бързо — заключи Лийч.

Андъруд се опита да си изгради представа за нещата: убиец, който инжектира на жертвите си органична отрова, преди да ги обезглави. Напомни си наум на всяка цена да придружи Декстър на срещата ѝ с професор Милър.

— А открити ли са следи от инжекции по някоя от двете жертви? — попита Андъруд.

— Много при Старк. Но тялото на Джак Харви е силно обгоряло и е трудно да бъдат открити такива следи — отговори Лийч.

Настана кратко мълчание, докато събраните в залата полицейски служители се опитваха да осмислят сведенията, които им поднесе Лийч. Харисън прекъсна мълчанието.

— А каква е третата прилика? — попита той. — Казахте, че са три.

— Монетите — кимна Лийч. — В джоба на Иън Старк намерихме три монети от по десет пенса. До тялото на Джак Харви също имаше три монети от по десет пенса.

Декстър се чудеше дали да съобщи и допълнителната информация, която имаше записана на листа пред себе си. Реши да рискува:

— Униформените полицаи са намерили две монети от десет пенса и на предната седалка на колата на Дженсън преди два часа. Тази информация не трябва да се обсъжда извън тази стая.

Андъруд мълчаливо извади от джоба си една монета от десет пенса и я разгледа, въртейки я между палеца и показалеца си.

— В заключение — извиси се гласът на Декстър над бърборенето, — аз ще ръководя разследването на убийствата на Старк и Харви. Сержант Харисън ще координира издирването на полицай Дженсън и на госпожа Харви. Проверете списъците с дежурствата и вижте към кой екип сте зачислени. Помолих полицай Сойеруайн да ни помогне в разследването, докато не намерим Дженсън.

Добре е да завършим с нещо окуражително, каза си Декстър.

Събраните започнаха да се разпръсват. Андъруд се позабави, защото не беше сигурен какво би трябвало да направи. Декстър се приближи към него:

— Какво мислиш? — попита тя.

— Добре се справи — отговори той.

— Питам те за Дженсън и госпожа Харви.

Той я погледна и отговори:

— Мисля, че Дженсън е мъртва.

— Защо?

— Заради монетите.

— Обясни ми.

— Да си намерим някоя празна стая. Ще ти разкажа какво мисля.

Ако нямаш нищо против, искам да чуя и какво ще ти каже онзи ботаник от университета утре.

Декстър погледна часовника си. Стомахът ѝ се сви. Почти беше време.

— Джон, в момента не мога да говоря. Трябва да отида да се срещна с един човек. Но ще поговорим в колата утре сутринта. Ще те взема в осем.

— Добре.

Андъруд я наблюдаваше, докато се отдалечава. Не можеше да скрие разочарованието си.

Четирийсет минути по-късно Декстър седеше в своето мондео в един тъмен ъгъл на паркинга на „Медоувю“. Паркингът представляваше огромна бетонена тундра, която се простираше зад търговския център „Медоувю“ в Ню Болдън. Декстър беше сигурна, че точно това място се криеше под съкращението ПМ в бележника на Иън Старк. Сега тя щеше да се яви на срещата вместо Иън Старк. Номерът на мобилния телефон до съкращението ѝ подсказа и кого да очаква.

Върху предното ѝ стъкло се лееше дъжд. Колата тихичко бръмчеше. От време на време Декстър пускаше чистачките и съзираше за кратко отражението си върху тъмното стъкло. Образът изчезваше толкова бързо, колкото се появяваше. Английският дъжд винаги знаеше къде да я открие.

В десет и четири минути един ланд роувър „Фрийландър“ влезе в паркинга и спря на петдесетина метра от нея. Декстър се наведе напред и се взря през стъклото, когато Марк Уилис слезе от шофьорското място. Той се огледа подозрително, а после, явно доволен, метна ядосан поглед към небето и се върна в джипа си.

Декстър се поколеба, защото не беше сигурна как да постъпи. Имаше опасност да не успее да се овладее, а тази перспектива я изпълваше с тревога. Опита се да осмисли чувствата си. Разпозна страх, отвращение и, за свой срам, вълнение. За части от секундата си припомни един огрян от слънцето парк, един тревист бряг, притиснат плътно до гърба ѝ, Марк Уилис, проникнал в нея, и наболата му брада, която драскаше бузите ѝ.

Майната му.

Алисън Смелата излезе от колата на дъжда и се запъти право към джипа. Потропа на матовото стъкло откъм мястото на шофьора. Електрическият прозорец се смъкна на няколко сантиметра.

— Не тази вечер, миличка — каза Марк Уилис отвътре. — Няма да платя нито пени.

— Излез от скапаната кола! — изсъска Декстър. — Полиция.

Отстъпи назад, когато вратата се отвори. Знаеше прекрасно на какво е способен Марк Уилис. Той изхвърли цигарата си извън колата. Тя изсъска върху мократа настилка и угасна, когато той се показа навън. Беше висок, имаше късо подстригана черна коса и бдителния поглед на детектив, какъвто беше някога.

— Какъв е проблемът, полицай? — примижа под тъмните струи на дъжда към фигурата на Декстър. — Може ли да видя някакъв документ за самоличност?

— Много добре ме познаваш — твърдо заяви Декстър.

Очите на Уилис се спряха върху лицето на Декстър. За миг изглеждаше изненадан, сетне по устните му бавно се разля усмивка.

— Не мога да повярвам! — Той се наведе, за да я целуне, но Декстър рязко се отдръпна. — Ти ли си, партньоре?

— Не ме наричай така! — предупреди го Декстър, потискайки чувствата си.

— Ти винаги си била моята малка лондонска партньорка, Декси — настоя той.

— Какво правиш тук?

— И аз мога да те попитам същото.

— Ти вече не си ченге, за разлика от мен. Тук съм по работа. Какво е твоето обяснение?

Уилис подмина въпроса.

— Разбира се! — плесна се по челото Уилис с насмешка. — Забравих, че те преместиха на село.

— Сама пожелах да ме преместят.

— Ама разбира се — замислено потърка брадичката си Уилис. — Кофти работа.

Декстър нямаше желание да обсъжда тази тема.

— Това е минало — каза тя. — Ти също беше минало до този момент.

— Нали знаеш какво казват: стара любов ръжда не хваща. — Зад прикритието на усмивката си Уилис се опитваше да си обясни как го бе открила Декстър. Много други хора се опитваха да направят същото. Трябваше да разбере. — Знаеш ли к'во, партньоре — поде той на острия акцент, характерен за квартал Хакни, от който така и не бе успял да се избави, — отседнал съм в едно хубаво малко хотелче. Защо не идем да пийнем по едно? Да си припомним старите времена.

Предложението му беше мъчително за Декстър.

— Няма да стане. Защо си уреждаш срещи с Иън Старк?

Е то какво било. Само да се докопам до Старк, ще му счупя главата.

— Никога не съм чувал това име — изсумтя Уилис.

— Не ме прави на глупачка. Той е наркопласьор точно като теб.

— Партньоре, ти ме обиждаш — подигравателно притисна ръце към сърцето си той.

— Имаш уговорена среща с него тук.

— А ти имаш грешка.

— Нямам. Не и този път. Старк е мъртъв. Някой се е опитал да му отреже главата. И кой изпълзява от дупката си в този момент — Марк Уилис, едно провалило се ченге, най-долнопробната стока на Хакни.

— Значи съм заподозрян? — усилено и бързо мислеше Уилис. Старк беше мъртъв. Смъртта му представляваше едновременно проблем и нова възможност.

— Все още не съм сигурна.

— Ами тогава ме арестувай. — Той огледа празния паркинг. — Обаче не виждам униформени помощници, така че малката ми партньорка може и да се позатрудни в тъмното.

— Не ме изкушавай.

— Честно казано, партньоре, впечатлен съм — наклони се той назад към мокрия калник на джипа. — Да дойдеш сама в тази тъмница. Значи вече не сънуваш кошмари?

— Майната ти!

Уилис се почувства по-уверен. Започваше да му се изяснява, че Декстър не разполага с улики срещу него, че е дошла просто за да поразузнае и да се подмокри в името на доброто старо време.

— Често ме събуждаше с писъците си. Добре че бях там, за да те утешавам. Ама по онова време и на теб ти харесваше да се държиш за чепа на някой полицай. Особено когато лошият чичо Винс те навестяваше в страната на сънищата.

Декстър се опита да овладее яростта си.

— Искам още тази нощ да напуснеш Ню Болдън.

— Тази дупка не е достатъчно голяма и за двама ни, така ли?

— Още тази нощ! Или ще те закопчая, кълна се.

— Не знам, партньоре. Имам малко работа тук. Може би ще поостана няколко дни. Мислех, че ще се зарадваш на компанията на стар приятел. Говори се, че си станала малко особена, след като напусна големия град — че си си отрязала косата и си станала доста дръпната. Сигурно не ти е лесно сред местните диваци.

Декстър свали полицейската радиостанция от колана си.

— Декстър до централата. Необходима ми е незабавна помощ на паркинга на „Медоувю“.

— Прието — изпраця радиото в отговор. — Изпращаме незабавно.

Уилис се ухили. Знаеше кога е време да си върви. Последното нещо, от което се нуждаеше, беше цяла армия усърдни полицаи, които да разфасоват джипа му. Качи се вътре и каза:

— Ще тръгвам, партньоре. Знаеш телефона ми, ако се почувстваш самотна.

Двигателят забоботи и Уилис бързо даде на заден. Натисна клаксона и примигна с фаровете към Декстър, докато потегляше.

— Контролна зала до Декстър — изпраця глас от радиостанцията. — Отговорете, моля.

— Слушам. — Декстър наблюдаваше как джипът изчезва в мрака.

— Тръгва мобилна част. Очаквано време на пристигане — пет минути.

— Отменете тръгването — каза Декстър. — Фалшива тревога.

— Прието.

Мокра до кости и изтощена, Алисън Декстър се върна до колата си и тежко се отпусна вътре. Запали двигателя. Топъл въздух лъхна в лицето ѝ от мощното парно на автомобила. Затвори очи.

Топлият въздух погали кожата ѝ като диханието му. Беше оживен ден в Париж и Парк дьо Бют-Шамон беше претърпан целия следобед. Сега, в оранжевата светлина на ранната привечер, паркът беше почти празен. Тя обичаше парка заради стръмните му хълмове и странности. Лъкатушещите тревисти брегове и криволичещите пътечки създаваха много усамотени кътчета. Бяха лежали по гръб и се бяха наслаждавали на странните каменни лица в парка, на белведерите и на естрадите за оркестрите.

Усети мириса на шампанско в дъха на Марк, докато езикът му изучаваше устата ѝ. Тялото ѝ се извиваше под него, а роклята ѝ се бе вдигнала до кръста. Беше свалил бикините ѝ и бе проникнал в нея. С гърба си усещаше студената трева.

Смътно си даваше сметка за неясния силует на Париж, за далечния латински шум от маршируващия оркестър, за пчелите и аромата на лосион за след бръснене, за чистото и свършено щастие.

Осем години по-късно на един пуст и окъпан от дъжда автомобилен паркинг Алисън Декстър се опитваше да проумее смесените си чувства, докато докосваше мястото, където бебето на Марк Уилис бе расло вътре в нея.

Уилис се отдалечи от Декстър с висока скорост, след това направи обратен завой и премина през объркващ лабиринт от задни улички, докато не видя отново входа на паркинга. Спря и започна да наблюдава.

Алисън Декстър, вечният прът в колелата.

Питаше се какво знае тя за отношенията му със Старк, за проблемите му в Лондон. Не можеше да рискува в Лондон да узнаят къде се намира. Логиката му подсказваше, че е време да изчезва. Със сигурност не му трябваше ненужно внимание от страна на полицията, а най-малко от страна на полицайка с развихрили се хормони. Трябваше да обърне положението в своя полза.

Но все пак, Иън Старк беше мъртъв. На Уилис всъщност не му пукаше особено за смъртта му, а за сто и дващестте хиляди лири, които Старк му дължеше. Имаше да плаща важни дългове, при това бързо. Тук виждаше златна възможност. Подозираше, че Декстър не е запозната с подробностите от сделките му със Старк — в крайна сметка, ако знаеше, досега да са го окошарили. Старк пък беше достатъчно умен, че да държи деловите си документи и парите в апартамента си. Уилис си даваше сметка, че ще трябва да поеме някои рискове, ако иска да открие скривалището на Старк. Но знаеше и точно какво го очаква в Лондон, ако не успее да го намери.

Напрегна се, когато видя фаровете на мондеоето на Декстър да осветяват пътя пред него. Пусна я да се отдалечи на достатъчно разстояние от „Медоувю“ и от мястото, където се намиреше той, преди

да запали собствената си кола. Спазвайки предпазлива дистанция,
Уилис проследи Декстър до дома ѝ.

Андъруд дълго съзерцава единствената снимка, която беше сложил на полицата над камината в дневната си. Не се почувства възбуден или развълнуван, както бе станало, докато бе гледал снимката на Роуина Харви. Отначало изпита вина, а след това гняв.

Най-добре се заеми с нещо, каза си той.

Беше единайсет и дваайсет и пет през нощта.

Денят беше тревожен и тъжен. Джак Харви беше мъртъв. Полицай Дженсън и Роуина Харви бяха изчезнали. Беше убеден, че Дженсън е мъртва — съдеше за това по монетите. Съдбата на Роуина Харви обаче не му беше съвсем ясна. Когато извади снимката на Джулия от кутията, където я беше скрил, той си спомни за липсващата снимка на Роуина.

Кутията беше идея на Джак. Тя беше част от терапията на Андъруд. Джак я наричаше „кутията с лошите спомени“. Беше посъветвал Андъруд да премахне от живота си всички видими белези от предишното си съществуване, да разкъса тапета на депресията си. Така снимките на Андъруд, неговите работни досиета, музиката и дори видеокасетите се бяха озовали в „кутията с лошите спомени“. Според теорията на Джак, Андъруд нямаше да успее да се възстанови, докато върху него тегне бремето на грешките му. „Когато се почувстваш посилен, по-уверен и способен да се изправиш пред миналото — беше му казал той, — можеш да избереш някои вещи от кутията и отново да ги извадиш“. Снимката на Джулия беше първото нещо, което вадеше от кутията. Сега обаче не беше сигурен защо го бе направил.

Нещо друго също тревожеше Андъруд. Джак Харви явно живееше доста по-разточително, отколкото позволяваше заплатата му в полицията. Андъруд знаеше, че Роуина произхожда от богато фермерско семейство, но мисълта продължаваше да го гризе. Дали Джак не печелеше странично? Дали по тази причина не се бе забъркал в неприятности? Прегледа бележките, които беше направил по време на ръководеното от Декстър съвещание. Анализът на Лийч го бе

заинтригувал. Жертвите бяха инжектирани с органични отрови, сходни на отровите във вълшебните гъби.

Психоактивни наркотици в концентрирани дози.

Андъруд имаше чувството, че търси фенерче при временно спиране на тока. Пропускаше нещо очевидно. „Концентрирани дози“. Защо убиецът беше направил толкова сериозни приготовления, за да инжектира Старк и Харви с тези вещества? Имаше много по-ефикасни и по-лесни начини да убиеш някого. Освен това имаше и по-вълнуващи начини да накараш някого да страда. Ако мотивът за употребата на веществата не беше да се причини болка или смърт, какъв беше тогава? Андъруд спря за момент. Умът му обичаше да оглежда проблема от всички страни. Все едно ту пускаш, ту угасваш лампите — в тъмното сетивата ти се настройват по-прецизно.

Ами ако е трябвало наркотиците да имат обратния ефект? Да предизвикат удоволствие, а не болка; да дарят живот, а не смърт? Продължи да премисля това хрумване — светлина вместо мрак, разбиране вместо неведение. Разбиране за какво?

Беше изморен, но знаеше, че няма да може да заспи. Празното легло го измъчваше. Самотата го караше да продължава.

Това бе нощта на лошите сънища и на страха.

Алисън Декстър сънува детето, което беше създала и убила.

Мери Колсън отново се събуди заради съня си за човека куче, обляна в неприятна студена пот. Шепотът не ѝ позволи да заспи. В четири часа отиде до тоалетната. В шест се върна и изля вода около тоалетната чиния и на пода заради Дорийн.

Марк Уилис се взираше в синята врата на апартамента на Алисън Декстър и си представяше ужаса, който го чакаше, ако не успее да намери 100'000 лири до събота. След около час се насочи обратно към анонимната сигурност на хотелската си стая в покрайнините на Ню Болдън.

За Макс Фалън нощта беше напрегната и дразнеща. Беше изтощен, но сънят бягаше от клепките му. Паметта му беше в пълен безпорядък. Помнеше, че следобед бе отвлякъл Роуина Харви и я беше вързал за едно легло. Беше се възхитил на красотата ѝ, но бе решил да я остави на спокойствие и да излее яростта си другаде.

Спомняше си лекия обяд с омлет, а после и незадоволителното издевателство на пода на библиотеката над полицайката, която пищеше и се мяташе. Беше се отбранявала неистово и това го раздразни. Изпита блажено облекчение, когато я обезглави. След това Макс беше отишъл с колата до Лондон, за да възобнови познанството си със своя предишен колега Саймън Крауч. Сборичкаха се. Макс си спомняше някаква възрастна дама, която стоеше от другата страна на улицата с покупките си и ги наблюдаваше как се въргалят в невзрачната градинка на Крауч. Една отвертка, забита в трахеята на Крауч, сложи край на спора. Пътуването обратно беше още по-напрегнато — шосе М11 беше в ремонт, който забави завръщането на Макс в Кеймбриджшър чак до три през нощта. Главата и очите го боляха, но той седна в библиотеката и се полюбува на стореното.

Докато се люшкеше между действителността и безсъзнанието, старата къща се превърна в объркващ и скърцащ ужас. Съзнанието му неочаквано го запрати обратно в предишния му живот във „Фогъл енд Мур“. Почувства се като дете, което си играе върху непотребна купчина от факти и терминология, които вече не проумяваше.

— Облигациите са поток от касови приходи — заяви той в празната си библиотека. — Цената и печалбата са в обратнопропорционална зависимост.

Макс се почувства безпомощен заради тишината, която посрещна твърденията му, и се разгневи. Мразеше мълчанието в бизнеса. Мълчанието означаваше невежество. Това беше основно правило. Примижа в мрака на библиотеката, за да види кой слуша лекцията му. Там беше Лиз, някаква маймуна от отдел „Плащания“ и непознати за него лица.

Мълчание.

— Това са основни неща — кресна той. — Когато цената се покачва, печалбата спада и обратното. Много е лесно. Вие не сте способни да продавате дори салам, камо ли ценни книжа.

От залата долетя въпрос. Значи там все пак имаше някой.

Най-сетне въпрос!

Опита се да проумее една форма, която не беше нито ръка, нито лампа.

— Ако еврооблигациите се изплащат веднъж годишно, защо оценяваме облигациите в лири стерлинги веднъж на шест месеца? — каза един глас, който той за секунди взе за своя собствен, преди да осъзнае, че не би могло да е така. Остана смаян от невежеството на въпроса.

— Заради пазара на държавните ценни книжа! — кресна той. — Те се изплащат на половин година, затова тези в стерлинги се оценяват на същата основа и след това се превръщат в годишни приходи.

Гневно впери поглед през прозореца с очакването да види морето от светлини на Канари Уорф. Видя единствено мрак.

— Кривата на лихвата на стерлинга е обратна — каза той натъртено и бавно, като че ли говореше на дете, което разбира трудно. — Лихвите са по-високи при по-кратък падеж, което отразява... — той спря, защото не можеше да си спомни какво отразява това. Знаеше обаче, че кривата на приходите в лири стерлинги изглежда като

пързалка. Беше си играл на една детска пързалка в къщата им в Индия. Майка му го чакаше долу, за да може да падне в обятията ѝ, спускайки се по кривата на печалбите от стерлинговите облигации. Беше с шапка с пластмасови скъпоценни камъни и носеше сребрист колан. Тя толкова се гордееше. Той беше спечелил наградата.

Родителите му винаги го бяха разочаровали. Майка му беше починала и го бе изоставила, а баща му бе останал жив и непрекъснато го обременяваше. Особено го разочарова посещенията на стареца в новата му къща в провинцията преди три месеца.

Робин Фалън седна в един дървен стол, шокиран от падението на сина си. Макс се беше изтегнал блед и изтощен на дивана. По пода лежаха пръснати книги и странни рисунки. Робин вдигна от земята няколко рисунки и се опита да открие някаква логика в неприличните драскулки — сувенирите от ужасяващото пътешествие на сина му в собственото му подсъзнание. Робин смачка някои от тях и след това напразно потърси с поглед кошче за отпадъци в разнебитената дневна на сина си.

— Това стигна твърде далеч — строго отрязва той.

Макс си играеше с едно кубче на Рубик и се дивеше на странните му цветове и на сложните комбинации.

— Какво е всичко това? — попита Робин и с жест показва бъркотията върху стария килим.

Макс се изкиска, без да вдига поглед.

— Опитай се да си представиш Библията, преди да е била редактирана.

Робин Фалън огледа прогилтата дървена ламперия на стените, изпочупените лавици за книги, разнебитените контакти и претърпаната с хартия и с отпадъци камина.

— Чуй ме, Макс — гневно поде той, — това трябва да престане. Каквото и да правиш със себе си, всички тези наркотици, трябва да ги спреш незабавно. Ако волята ти не е достатъчно силна, за да го направиш сам, ще ти намеря професионална помощ. След като напусна работата си в Лондон, ти ми обеща, че ще ходиш на консултации. Настоявам да започнеш консултации с психиатър.

— Няма как да разбереш в какво се превръщам — промърмори Макс, докато въртеше квадратчетата на кубчето. Замисли се дали да не покаже на баща си своето изследване за Сомат, за това как бе

открил и бе разпознал божественото растение сома. Но мигът отмина, когато две редици червени квадратчета се подредиха една под друга на кубчето на Рубик.

— Не, не разбирам. Знам обаче, че имаше прекрасна работа, в която се провали. Похарчи цяло състояние за една стара къща, която според мен трябва просто да бъде съборена. Доколкото виждам, ти се превръщаш в един скитник.

— Ето пак! — ядоса се Макс на кубчето. Беше подредил четири страни на загадката, но все още имаше едно синьо и едно червено квадратче на погрешните места. — Майната му! Всеки път става така.

Робин Фалън седна в едно мръсно кресло.

— Искаш ли да поговоря с Ричард Мур? Може би ще успея да те върна на работа. Той ми дължи някои услуги.

— Ако говориш с този надут задник, никога няма да ти простя — изсъска гневно Макс.

Робин усети как го залива студена вълна от отчаяние, когато Макс запокити неподреденото кубче към камината.

— Някой непрекъснато ми размества лепенките — изръмжа Макс. — Това е единственото възможно обяснение.

— За какво говориш? Кой?

— Някой идва тук и разменя цветните стикери на кубчето. Сега всичко е прецакано. Прилича на лоботомия.

— На лоботомия ли?

— Да — отговори Макс и се разпали. — Все едно че някой отрязва едно кубче от мозъка ти, а после го поставя обратно не както трябва. Привидно всичко би трябвало да сработи, обаче връзките са объркани.

Макс погледна през светлинките към баща си. Главата на възрастния мъж се бе превърнала в шеметна маса от синьо и зелено, изригнала един бог знае откъде. Като облаци, които се въртят около планета. Това напомни на Макс за нещо, за някаква изрезка, която беше прочел. Беше провидение. Откровение. Кубчето от мозъка му бе поставено правилно. Внезапно и красиво всичко доби смисъл. Той реши да запази откритието си за себе си.

— Имам нужда единствено от разбиране — каза Макс и примигна, за да прогони странните цветове, които плуваха в

зрителното му поле. Имаше шишенце със своя еликсир в джоба на мръсното долнище на анцуга си. — Може и на теб да ти помогна да проумееш, но няма да ти хареса. Паметта е познание. Мога да ти помогна да извършиш прехода. Тогава ще видиш лично.

Робин съзря в това сгоден случай.

— Макс, ако наистина искаш да разбереш, имам приятел, който може да ти помогне.

Макс обърна гръб на баща си и се наведе, за да извади кубчето на Рубик от камината.

— Познаваш ли Джак Харви? — продължи Робин. — Той е полицейски психиатър. Работи в Хантингдън.

Макс избухна в истеричен смях.

— Полицай! Направо фантастично. И какво ще направи? Ще клампира малкия ми мозък?

— Той е психиатър, при това много добър. Помогна ми след смъртта на майка ти. Може би той ще те разбере по-добре от мен, ще проумее в какво се превръщаш.

Макс замълча за миг.

Може пък този полицай да беше Брихаспати, най-мъдрият сред боговете. Може би той можеше да стане говорител, да преведе учението на Сомата на разбираем за смъртните език, да пречупи божествената светлина в някаква скапана видима дъга.

— Добре, ще се срещна с него.

Робин Фалън изпита облекчение.

— Ще го уредя. Джак няма право да дава частни консултации, но ще измислим нещо.

— Психиатрия срещу чекова книжка. Това е истинско безобразие! — отново се разхили Макс.

— Мисли каквото искаш.

Макс видя как светлинките отлетяха от лицето на баща му и как тюркоазените облаци започнаха да се разпръсват.

Макс спря плейбека в главата си. Притесняваше го. Знаеше, че вече няма да му се налага да си има работа с такова презрение, маскирано като родителска загриженост. Болката напираше зад очите му като растящ електрически заряд. Огледа разнебитената стая и се запита с кого е разговарял. Не виждаше никого. Вдигна главата на Джак Харви от скута си и я разгледа, най-мъдрият сред боговете го

беше разочаровал, Фалън примигна мъчително. Светлинките бяха станали твърде агресивни, много по-настойчиви. Споменът за посещението на баща му ги беше разбудил. Започнаха да добиват форма — страховита и демонична форма. Опита се да ги прогони, когато започнаха да се скупчват в зрителното му поле. Свлече се на пода, щом загризаха главата му. Това бяха асурите — демоните, които искаха да изсмучат божествения сок на сома от тялото му. Главата на Харви глухо тупна на пода.

Макс се свлече на колене и се загърчи от болка върху прашния под на библиотеката, докато демоните пробиваха дупки в главата му и се гмурваха в гърлото и в корема му. Болката беше навсякъде. Потрепери и усети как започва да му се повдига, когато демоните започнаха да снасят яйцата си под кожата му, когато започнаха да се гърчат и да го хапят по корема като електрически змиорки. Кожата му стана на мехури и го засърбя, щом яйцата започнаха да се люпят, а ларвите задраскаха и плъзнаха по плътта му, смучейки кръвта на Сомата. Течността щеше да ги направи безсмъртни. Не можеше да го допусне. Трябваше да се пребори с тях сега, преди да станат твърде могъщи.

Макс ревеше и крещеше от ярост, докато се опитваше да откъсне дразнителите от тялото си. Неочаквано демоните изчезнаха и светлинките се оттеглиха в крайнините на зрителното му поле. Започна да се отпуска. Щеше да изпикае змиорките по-късно.

Макс се свлече в едно кресло и зачака зората.

2 май

В седем сутринта Алисън Декстър вече работеше на бюрото си. Нощта бе дълга и мъчителна. С радост посрещна края ѝ. Искаше да напълни главата си с информация, за да прогони спомените. Прегледа книгата на Иън Старк, бележника му и сметките за мобилния му телефон. Оправда действията си с факта, че Старк е бил убит и че проверката на документите му е стандартна процедура по време на разследване. Но колкото повече време отделяше на това, толкова повече насочваше вниманието си към телефонния номер на Марк Уилис. По същия начин шест месеца се бе взирала в собствения си мобилен телефон в очакване на екранчето му да се появи същият този номер.

Марк Уилис беше рана на душата ѝ, която смъдеше. В съзнанието си тя се бе опитала да го превърне в абстракция — в пример какво ти се случва, когато не си достатъчно предпазлив. Ето че сега отново се бе превърнал в действителност. Трябваше да разбере по-ясно отношенията му със Старк, да научи какво точно го бе довело в Ню Болдън. Каза си, че това също е стандартна процедура при разследване.

Декстър вдигна слушалката и набра телефонния номер на следователите в полицейския участък в Лейтън, Източен Лондон. Прекрасно знаеше номера. Беше отговаряла на него в продължение на три години.

— Макинли — изръмжа суров лондонски глас.

— Работиш отрано, шефе.

— Кой се обажда?

— Алисън Декстър.

Настана кратка пауза, докато главният инспектор Пади Макинли асимилира чутото.

— Мътните да ме вземат! — изгърмя гласът му най-накрая.

— Не става безплатно.

— Секси Декси! Не мога да повярвам.

— Не ме наричай така, моля те.

— Как е животът в престъпната провинция?

— Както винаги. Добитъкът си пасе, овцете се чифтосват, режат глави — усмихна се Декстър. Бившият ѝ шеф притежаваше необикновеното умение да я развеселява.

— Четох за това — отбеляза Макинли. — Гадна работа. Някакъв наркоман?

— Рано е да се каже, шефе — отговори Декстър.

Макинли се изхили високо:

— С други думи, нямаш никаква представа!

— Уча се от най-добрия.

— Ама и теб си те бива — прозвуча по-благо гласът на Макинли.

— Ах, липсваш ни, Декси. Кога ще се върнеш в цивилизацията?

— Едва ли ще е скоро.

— Срамота.

— Шефе, трябва ми малко информация. Може би ти ще успееш да ми помогнеш.

— Питай оракула.

Декстър си пое дълбоко въздух и каза:

— Марк Уилис.

— Слушам те. — Веселият тон се изпари от гласа на Макинли. Уилис представляваше проблем и за него.

— Тук се носи слух, че Иън Старк, първата жертва, е имал нещо общо с Уилис. Наркотици. Опитвам се да направя някои връзки. — Излъга, но съвсем мъничко.

Макинли отпи от кафето си и попита:

— Сигурна ли си, че това е всичко? Не съм агенция за уреждане на срещи.

— Направи ми тази услуга, шефе. Той не означава нищо за мен.

— Тази лъжа беше по-сериозна. Когато Уилис се появи в живота ѝ, Декстър винаги се оказваше набъркана в измама.

— Марк Уилис — въздъхна Макинли. — Не може ли това име да престане да ми се мярка пред очите?

— Разкажи ми.

— Алисън, той се превърна в истинска отрепка — отдавна показваше такива качества. Уилис стана доста едра риба, след като ти се затри в провинцията.

— Кака така?

— Хапчета, екстази, кокаин и каквото още се сетиш. Установил е доста сериозни връзки в Лондон и в чужбина. Доставя големи количества наркотици на собствениците на клубове. Говорим за огромни цифри. Из целия Ййст Енд, в Есекс и в Кент. Поне доскоро беше така.

— Не разбирам. — Декстър си водеше записки.

— Декси, харесвам те и ти вярвам, но това, което ще ти кажа, остава между нас, ясно?

— Разбрано.

— Уилис загази и самоволно напусна полицията.

Алисън тревожно прехапа устната си. Прокърви.

— Чувала ли си за Моулс?

— Разбира се. Казина и подобни дивотии.

— Казина, пране на пари. Списъкът е дълъг колкото Рамфорд Роуд.

— И Уилис е замесен?

— Може и така да се каже — изсумтя Макинли. — Дължи им пари. Явно много пари. Говори се, че става дума за сто хиляди.

— Боже!

— Винаги си е падал по големите приказки. Е, сега бомбата гръмна в ръцете му. Има дългове от комар.

— Идиот!

— Декси, иска ми се да разпъна на кръст копелето с тъпи пирони заради онова, което е направил. Но дори аз не бих искал Ерик Моул да е по петите му.

— Гадна работа — съгласи се Декстър.

— Може би е слабо казано за положението през новия век. — Макинли започваше да усеща, че Декстър не е съвсем откровена. — Алисън, ако това копеле се появи на твоя територия, искам да ми кажеш. Трябва да си поговоря с него надълго и нашироко за някои неща.

— Ти първи ще узнаеш, шефе.

— Върни се скоро, Декси — извика Макинли. — Тук те чака чаша чай и сандвич с бекон.

— Истински джентълмен.

— Само по отношение на теб.

Декстър затвори слушалката. В очите ѝ напиреха сълзи. Само Пади Макинли можеше да я накара да изпита носталгия за Лейтън Хайстрийт. Вдигна поглед и видя, че на вратата стои Андъруд.

— Добре ли си, тигре? — неловко попита той.

— Добре съм. — Декстър се изненада, че го вижда, и погледна часовника си. — Нали щях да те взема в осем?

— Не можах да спя.

Внезапно Декстър му се стори съвсем мъничка на стола си.

— Да, сънят е хубаво нещо — тихо промълви тя.

— Искаш ли да чуеш за монетите? — попита Андъруд и влезе в стаята.

— За монетите ли?

— За монетите, които са намерени у Старк, до Харви и в колата на Дженсън.

— Извинявай, бавно загревам — спомни си Декстър. — Три монети от по десет пенса у Старк, три до тялото на Джак и две на седалката в колата на Дженсън.

— Подписът на убиеца.

— По-спокойно, Джон! — Декстър бръкна в джоба си и извади шепа монети. — Имам шест монети от по десет и двацет, а досега никой не ми е отрязал главата. Може да е просто съвпадение.

— Вчера каза, че не вярваш в съвпаденията.

Декстър въздъхна. Паметта на Андъруд беше пълна с незначителни и маловажни подробности вместо с полицейската процедура и с подробностите от наказателното право.

— Добре, кажи ми какво смяташ.

— Не е съвпадение. Джак е убит и обезглавен. До тялото му намираме три монети от по десет пенса.

— И защо това е толкова важно?

— Разгледай една монета — посочи Андъруд към купчината върху бюрото на Декстър. — Какво виждаш?

Декстър усети накъде бие той:

— Главата на кралицата. Само че това не е ли твърде очевидно?

Андъруд заобиколи бюрото и застана от страната на Декстър.

— Да допуснем, че си убиец, който много държи да реже главите на жертвите си.

— Трудно ми е да си го представя, но ще опитам.

— Да кажем също, че събираш точно определен брой глави по някаква извратена причина.

Декстър се подсмихна. Андъруд се изразяваше по характерен начин.

— Да допуснем, че става дума за три глави — каза той.

— Продължавай.

Андъруд подреди три от монетите на Декстър в права линия върху бюрото.

— Трябват ти три глави. Три глави се равняват на три монети. До Джак Харви намираме три монети. След това ти трябват две глави. — Той махна едната монета. — Две глави равно на две монети. На седалката на колата на Дженсън намираме две монети. До следващата жертва ще намерим една монета, гарантирам ти. Това е обратно броене.

Декстър подръпна късата си черна коса, като че ли се опитваше да изправи криволиците на логиката на Андъруд.

— Ами Иън Старк? При него открихме три монети. Главата му не беше отрязана.

— Така е, обаче е имал сериозни наранявания по шията. Може би убиецът се е опитал да го обезглави, обаче са го прекъснали или се е уплашил и е забравил за монетите.

Декстър не откъсваше поглед от монетите върху бюрото.

— Ами Роуина Харви? Защо не е оставил монета и за нея?

Андъруд се намръщи.

— Убиецът е взел снимка на Роуина Харви от кабинета на Джак. Според мен той не смята да я убие. Поне засега.

— Тогава за какво му е?

Андъруд предпочиташе да не мисли за това.

Декстър не беше напълно убедена.

— Ще си взема сакото. Да вървим да се срещнем със специалиста по гъбите.

Андъруд кимна в знак на съгласие, докато Декстър излизаше от стаята. Съсредоточено се взря в монетите. Махна третата монета от десет пенса и подреди монетите в редица, подравнена от ляво на дясно върху бюрото.

Всички глави бяха обърнати в една и съща посока.

На около петнайсет километра оттам сержант Харисън разглеждаше порутените пострйоки около автомивката. Предишната вечер екипът от следователи беше открил следи от кръвта на Иън Старк на мястото. Районът беше отцепен и входът към затвореното асфалтирано пространство беше блокиран от една полицейска кола. Харисън наблюдаваше как специалните екипи, облечени в странните си бели защитни униформи, изследват всеки сантиметър от автомивката и порутените околни сгради.

Харисън се питаше дали Сара Дженсън не е вързана или не лежи мъртва в някаква подобна постройка наблизо. Напрягаше си мозъка да открие начин да я намерят. Беше забелязал израженията на лицата на колегите си в залата. Всички я мислеха за мъртва. Той също в най-мрачните моменти от предишната нощ, когато се бе събудил и я бе потърсил в празното легло.

— Тук няма бог знае какво, приятел — застана до него ръководителят на екипа от следователи Марти Фаръл.

— Две нощи вали — сърдито отбеляза Харисън. — Ти какво очакваше?

Фаръл реши да се спре само на най-основното:

— Намерихме следи от кръв в средата на асфалтираната площадка. Няма признаци тялото да е било влачено. Всички кървави следи са концентрирани на това място.

— И какво ни показва това?

Фаръл се замисли за миг:

— Ако си отрязал нечия глава, най-вероятно е ръцете и дрехите ти да са изцапани с кръв. Вероятно ще ти се иска веднага да се прибереш, нали?

— Съгласен съм.

— Според мен убиецът е пристигнал тук с кола от Стейшън Роуд. Допускам, че е дошъл право тук, свършил си е работата със Старк и си е тръгнал.

— Това са предположения.

— Може би. Но ако си е тръгнал оттук пеша, трябва да се очаква да намерим следи от кръвта на Старк близо до изхода или на тротоара отпред, а там няма нищо.

— Добре, значи си е тръгнал с кола. Какво ни помага това? — Харисън се чувстваше безпомощен. Струваше му се, че не бележат никакъв напредък.

— Спокойно, приятел — каза Фаръл. — Просто разсъждавам на глас. Нашият приятел Старк не е вчерашен, нали? Той е опитен пласьор.

— Така е.

— Ако убиецът е дошъл с кола, едва ли е сварил Старк неподготвен. Едва ли се е промъкнал до него незабелязано в тъмното.

— Продължавай — подкани го Харисън с интерес.

— Не знам, човече. Просто ми се струва странно. През нощта оттук редовно минават полицейски патрули. Защо Старк не си е плюл на петите, когато е видял светлината от фаровете?

— Може би е знаел, че не е полицейска кола. Може би патрулката тъкмо е била минала. Мога да проверя графика им за онази нощ и да видим кои коли са били в района.

— Значи идва кола и по някаква причина той знае, че не може да е патрулката. Защо обаче да рискува? Защо хитър човек като Старк да се излага на опасност?

— Заради пари, може би — разсъди Харисън. — Може да е смятал, че ще направи убийствена сделка. Извинявай за играта на думи.

— Точно така. Събери всичко това и какво се получава? Спира кола, която не може да е полицейска. Старк смята, че ще направи доста пари, и се показва от тъмното.

Харисън усети, че го обзема възбуда.

— Марти, ти си гений. Този тип кара луксозна кола. Спортна кола, джип или нещо подобно. Нещо голямо, което мирише на пари.

— Това са само предположения, приятел. Може да е дошъл на скапана тротинетка.

Вече разполагаха с нещичко. Харисън имаше нужда от пробив. Не че беше бог знае какво, но все пак. Щеше да провери графика на патрулите и дали някой от тях не е забелязал особено скъпа кола в района през нощта на убийството на Старк. Ако не откриеше нищо,

щеше да изпрати униформени, които да разпитват нощните пътници на гарата. За пръв път след изчезването на Дженсън, Харисън изпита известна надежда.

Декстър паркира на Трампингтън Роуд, учудена, че беше успяла да намери удобно място за паркиране в Кеймбридж в работен ден. Университетската ботаническа градина се намираше на юг от Кеймбридж, далеч от оживените малки улички, от тълпите туристи и купувачи. През лятото градината беше пълна със студенти и с хора, излезли на пикник, които се изтягат по моравите, заобиколени от бутилки вино и непрочетени книги. В девет сутринта градината обикновено бе празна, а притихналата ѝ красота подежда успокоително на Андъруд.

— Къде е срещата ни с този тип? — попита Андъруд и вдиша дълбоко от наситения с боров аромат въздух.

Декстър погледна картата, която беше свалила от Интернет.

— До скалната градина сред оранжерииите. Лийч уреди всичко. Тук трябва да завием наляво.

Свърнаха от главната алея. От лявата им страна имаше малко езеро. Отпред, между дърветата, Андъруд забеляза сивкави скали със странна форма. На дървена пейка на двајсетина метра пред тях седеше д-р Адам Милър. Андъруд прецени, че ученият е на около трийсет и пет години. Имаше дълга кестенява коса, вързана на опашка, и ядеше огромна кифла, чийто пълнеж се изсипваше в скута му. От време на време Милър хвърляше по някой залък на все по-възбудените патици, които се събираха близо до брега на езерото.

— Д-р Милър? — попита Декстър.

Милър вдигна поглед, побърза да остави кифлата си на пейката и се изтупа от трохите.

— Мамка му! Подранихте!

— Аз съм инспектор Декстър, а това е инспектор Андъруд.

— Извинете, че прекъснахме закуската ви — обади се Андъруд.

— Не се тревожете — ухили се Милър.

— От коя част на Австралия сте? — попита Декстър, преценявайки акцента на Милър.

— От Нова Зеландия съм. — Той забеляза смущението на Декстър и добави: — Не се притеснявайте, всички ме мислят за австралиец. Искате да поговорим за гъбите, нали?

— За отровните гъби — уточни Декстър.

Милър посочи към една редица оранжерии с бели рамки зад тях.

— Да отидем във фурната. Извадил съм някои неща за вас.

— Във фурната ли? — попита Андъруд.

— Така наричаме оранжерията. Ще разберете защо, когато влезем вътре. Да тръгваме.

Поеха по посипаната с чакъл алея. Милър притежаваше жизнерадостен чар, който допадна на Андъруд.

— Приятно работно място — отбеляза той.

— Най-доброто — кимна Милър. — Градината е част от университета от хиляда осемстотин трийсет и първа година. Явно дори вие британците можете да се научите да свършите нещо както трябва за сто и седемдесет години!

— Сигурно не сте се качвали на някой от влаковете ни — отбеляза Андъруд.

Милър отвори вратата на една от оранжерииите и отвътре мигом ги лъхна гореща вълна.

— Добре дошли във фурната! — Милър забеляза изписаното по лицата им притеснение и добави: — Не се притеснявайте, това е тропическата оранжерия. Запазил съм една опитна лаборатория, където има климатик.

Минаха по централната пътека и Милър накратко ги запозна с градината.

— Както вече ви казах, градината е основана през хиляда осемстотин трийсет и първа година от професор Хенслоу. Той е бил учител на Чарлс Дарвин. В момента се намираме в тропическата оранжерия. Отвъд атриума са сукулентите и хищните растения, а в края са кактусите. Ние обаче трябва да отидем в трета лаборатория, която се намира тук вляво.

Прекошиха високия сводест двор и завиха наляво по един сенчест коридор. Температурата внезапно спадна и Декстър потръпна, когато потта по гърба ѝ изстина.

— Пристигнахме.

Милър отключи една сива врата и тримата се озоваха в трета лаборатория. На двете стени бяха окачени цветни рисунки на растения. Милър остави ключовете върху едно бюро пред празната бяла дъска и им направи знак да се приближат към работния плот в средата. Там имаше две метални сандъчета, пълни с пръст и посадени гъби.

— Преди да започнем, трябва да ви предупредя да не пипате гъбите — каза Милър. — Идеята не е добра. Е, какво искате да знаете?

Декстър погледна към гъбите. В тях имаше нещо зловещо, което я накара да се почувства притеснена.

— Доктор Милър, това, което ще обсъдим днес, е поверително. Имаме нужда от вашите познания, но не бива да обсъждате с никого днешния ни разговор. Това проблем ли е за вас?

— Ни най-малко — усмихна се Милър. — Честно казано, останах направо очарован след телефонния разговор с вашия колега д-р Лийч. Радвам се, че ще ви бъда полезен.

— Лийч ви е изпратил токсикологичните изследвания на двете жертви, нали? — попита Андъруд.

— Да. В кръвоносната система и на двете жертви е установено смъртоносно съдържание на аматоксини и на фалотоксини. Предполагам, че ви е обяснил защо това е смъртоносно.

Декстър погледна бележките си:

— Каза ни, че отровите атакуват бъбреците и черния дроб и че причиняват спиране на функциите на черния дроб.

— Точно така. Аматоксините са циклични октапептиди. Отвратителни отрови. Поглъщането дори на малко количество може да бъде смъртоносно. Нула цяло и един милиграм отрова на един килограм телесно тегло е в състояние да причини смърт, особено ако жертвата е много млада или много стара. В основни линии, ако човек погълне от пет до седем милиграма аматоксини, следващите няколко дни го чакат сериозни неприятности. Това количество може да се съдържа в една-единствена гъба, тежаща около петдесет грама.

Декстър си записваше.

— Първата жертва, Иън Старк почина вследствие на дисфункция на черния дроб шест часа след приемането си в болницата. Ако приемем, че е погълнал отровата същия ден, това е твърде кратък срок.

— Така е — кимна Милър. — Ако е погълнал само една гъба, съдържаща аматоксини, състоянието му би трябвало да се влошава в

продължение на три или четири дни. Има медикаменти, които могат да попречат на отровата да атакува клетките на черния дроб — в болницата са му дали пеницилин G и силибилин, нали?

— Накрая — опита се да си припомни подробностите Декстър. — Отначало са му давали наксолон, защото са смятали, че става дума за свръхдоза хероин. Старк е започнал да взема пеницилин и силибилин едва четири часа след приемането си в болницата.

— Въпреки това, ако е изял само една гъба, шансовете му биха били доста големи — обясни Милър. — Доколкото разбирам, проблемът е в това, че съдържанието на аматоксини в кръвта му е било изключително високо. Нещо от порядъка на нула цяло и пет милиграма на един килограм телесно тегло. Това е смъртоносна доза. Фактът, че в храносмилателната му система не са открити следи от гъби, означава, че токсините са били приети по кръвен път.

— Прякото инжектиране ускорява ли процеса? — попита Андъруд.

— Несъмнено. Правени са експерименти върху лабораторни животни, които показват, че венозно приетите аматоксини могат да причинят смърт в рамките на два до пет часа. — Милър си сложи гумени ръкавици и попита: — Искате ли да видите малко черна магия?

— Давайте — отговори Декстър.

Милър взе скалпел от работния плод до една от таблите с гъбите. Избра една голяма жълта гъба и отрязва малко парченце от шапчицата ѝ. След което постави парченцето върху квадратно парче вестник и силно го натисна. Пъхна парченцето в найлоново пликче и го изхвърли в един контейнер. — Това се нарича тест на Майкснер — обясни той, докато вземаше малко шишенце с прозрачна течност от полицата зад бюрото. — Обичайният тест за наличието на аматоксини.

Развъртя капачето на шишенцето и с помощта на стъклена пипета капна малко от течността върху навлажнения вестник. След това остави хартията на слънцето, за да изсъхне.

— Тази течност е солна киселина — каза той, връщайки шишенцето на мястото му. — Тя влиза в реакция с аматоксините от гъбата и... Резултатът вече се вижда — посочи той вестника. Петното вече ставаше светлосиньо. През следващите няколко минути цветът стана по-тъмен и наситен. — Страхотно, нали? Това означава „не ме яж“.

Декстър беше заинтригувана:

— Въз основа на токсикологичните изследвания можете ли да допуснете защо съдържанието на токсини в кръвта на двете жертви е било толкова високо?

— Предполагам, че който е инжектирал това чудо на жертвите, е успял да получи концентрирана течност от няколко гъби — отговори Милър.

— Можете ли да разпознаете гъбите по токсикологичните данни? — попита Андъруд. Започваше да надушва нещо, за което може да се хване.

— Вече ви изпреварих! — усмихна се Милър. — Не мога да бъда прав на сто процента предвид вероятността убиецът да е смесил и да е концентрирал утайката от няколко гъби, но според мен е използвал комбинация от тези две бебчета — заключи той и посочи двата подноса, които беше поставил на масата. — Този негодник се нарича *Amanita Phalloides* или Европейско отровниче. — Ученият погледна към двете сандъчета със смесица от ужас и уважение. — Изглеждат съвсем безобидни, нали?

Декстър кимна. Гъбите бяха високи десетина сантиметра и имаха широки гладки шапчици със странен белезникаво жълтеникав цвят. Парченцето, което Милър беше отрязал, за да извърши теста, беше от една от тези гъби.

— Точно това е част от проблема — продължи Милър. — Тези гъби често се бъркат с ядовити видове. Лошото обаче е, че съдържат високо количество аматоксини. Погълнеш ли достатъчно, свършено е с теб. Все още няма ефикасна противоотрова.

Милър придърпа другия поднос по-близо, а Декстър и Андъруд се наведоха, за да го разгледат.

— Тези познати ли ви са?

В сандъчето имаше шест еднакви гъби. Шапчиците им бяха кървавочервени с грапави бели люспи. Стеблото беше бяло и имаше малко було точно под шапчицата.

— Приличат на гъбите от илюстрациите към приказките — отбеляза Декстър, доволна от себе си.

— Точно така. Казват се *Amanita Muscaria* или мухоморки. Белите петна по шапката са остатъци от мембрана, която някога е покривала цялата шапка и пънчето. Тази гъба има силно

халюциногенно действие. Съдържа отровен алкалоид, който се казва мускимол. Мухоморката е позната на човечеството от много време. Хората отдавна се отправят на пътешествия с нейна помощ, много преди шейсетте.

— Искате да кажете, че в телата на Старк и на Харви има отрова и от двата вида гъби? — попита Андъруд.

Милър кимна:

— Такова е заключението ми въз основа на токсикологичните изследвания.

— Тези видове растат ли във Великобритания? Или нашият човек ги е внесъл отвън! — Андъруд вече действаше от позицията, която все повече му се изясняваше.

— Не се срещат често във Великобритания, обаче растат в някои райони. — Милър се замисли за миг. — По правило европейското отровниче вирее в смесени гори — широколистни и иглолистни. Мухоморката предпочита брезовите гори или групите брезови дървета в смесените гори. Знаете ли, бих могъл да ви направя списък на вероятните места. Сигурен съм, че в университета се съхраняват такива данни.

Андъруд остана впечатлен, че Милър също е прозрял посоката на мисълта му.

— Това ще ни бъде от огромна полза.

Умът на Декстър премисляше други възможности.

— Тези токсини разпадат ли се с течение на времето? Интересува ме дали убиецът намира гъбите непосредствено преди да ги използва, или ги използва след известен период на съхранение!

Милър тихо подсвирна:

— Умен въпрос. Трябва да станете миколог. Няма много научна литература по въпроса. Аз обаче съм запознат с някои изследвания на хора, получили отравяне от аматоксини, след като яли замразени гъби. Имаше един случай с някакъв възрастен човек, във Франция струва ми се, който размразил европейското отровниче осем месеца след откъсването. Починал. Трябвало е да внимава повече. Според мен аматоксините се разпадат бавно. Възможно е убиецът ви да е набрал гъбите преди месеци, да е извлякъл от тях каквото му е било нужно и да го е замразил. Надявахте се да не чуете точно това, нали?

Декстър поклати глава.

Умът на Андъруд работеше на бързи обороти. Спомни си какво му бе хрумнало предишната вечер. Мисълта, че смъртоносното действие на гъбите не е единственият мотив на убиеца да ги използва.

— В такъв случай защо хората поглъщат тези неща? — попита той. — Какво получават от халюцинациите?

Милър сви рамене и отговори:

— Много различни видове гъби съдържат силни психоактивни агенти — химически вещества, които предизвикват въздействащи халюцинации. Вече ви споменах, че мухоморката съдържа мускимол. Други гъби съдържат иботенова киселина или псилоцибин. Тяхното действие е сходно на действието на ЛСД.

Андъруд се намръщи. Термините не бяха важни. Интересуваше го действието.

— По какъв начин тези вещества предизвикват халюцинации? Какво причиняват на мозъка?

— Трудно е да се каже. Би трябвало да попитате невролог. В основни линии мозъкът получава милионни данни всяка секунда, нали? Сетивните органи и нервите непрекъснато изпращат информация до мозъка във връзка с тялото, околната среда и т.н. Мозъкът е способен да пресява тази информация и да я осмисля. — Милър забеляза неразбиращите им изражения. — Ще се опитам да ви го демонстрирам. — Затворете очи за секунда.

Декстър и Андъруд нервно се подчиниха, а Милър се огледа, взе една пластмасова химикалка и я хвърли към стъкления прозорец. След миг тя издрънча на пода.

— Мозъкът ви току-що ви съобщи, че шумът, който сте чули, е от пластмасов предмет, който се е ударил в прозореца, нали?

— В общи линии — съгласи се Андъруд.

— Но ако филтърът в мозъка ви е изключен, този шум би могъл да ви се стори какво ли не. Може да е грохотът от края на света или от трошенето на собствените ви кости. И вие ще повярвате в това.

— Звучи ужасяващо — отбеляза Декстър. Тя обичаше да има пълен контрол над сетивата си.

— Наистина може да е така — съгласи се Милър. — Това може да направи мозъка изключително уязвим за внушения. В миналото разновидности на иботеновата киселина са били използвани като серуми на истината.

— Споменахте, че историята на тези гъби е много постара от шейсетте и хипитата, нали? — попита Андъруд.

— О, да. Етномиколозите са доказали, че използването на халюциногенните гъби като средство за отмора е познато на човешката цивилизация от хиляди години. — Милър свали ръкавиците си и отиде до мивката, за да измие ръцете си. — Аз бих ви посъветвал да стоите далеч от тях. Действителността се подценява.

КУТИЯТА С ЛОШИ СПОМЕНИ

Алисън Декстър остави Андъруд обратно в полицейското управление на Ню Болдън малко след десет часа. След това се запъти към квартал Морли. Осведоми се за хода на издирването на Дженсън и на Роуина Харви по телефона в колата си.

— Марти Фаръл и екипът му снемат отпечатъци от автомивката — каза той. — Засега не са открили нищо особено. Предимно боклуци. Проверяваме събраните от тях улики за отпечатъци, но аз не възлагам големи надежди.

Декстър се съгласи с него:

— Не мога да си представя, че човекът, който е причинил това на Старк и на Джак, ще бъде толкова глупав, че да остави отпечатъци. Не открийме нищо и по двете тела.

— Точно така. Единственото донякъде интересно нещо е едно предположение на Марти.

Харисън ѝ обясни теорията за това, че убиецът е карал скъпа кола.

— Това не е много. — Декстър уважаваше логиката на идеята на Харисън, но не виждаше как може да им помогне тя.

— Знам. Проверих при униформените патрули от онази нощ. Никой не си спомня да е виждал някаква необикновена кола. Все още разпитваме около мястото на катастрофата на Дженсън. Само че там е поле и няма почти никакви къщи. Никой не е забелязал нищо необичайно. От полицията в Сафък спират колите по А1066, но засега няма нищо...

— Съжалявам... — опита се да намери подходящите думи Декстър. — Двете с Дженсън не се разбирахме много, но... Е, ти знаеш.

— Да. — Харисън не искаше да продължава този разговор. — От централното управление в Хантингдън казаха, че можем да използваме хеликоптера им за няколко дни.

— Това ще ни помогне ли? — попита Декстър. Знаеше, че последните модели полицейски хеликоптери са много удобни за

контрол над движението, но не виждаше какво може да им помогне хеликоптер за издирването на хора.

— Вероятно не — съгласи се Харисън. — Обаче този има оборудване за търсене по телесна температура. Може да ни помогне да намерим тяло на открито.

Декстър усещаше напрежението в гласа на Харисън и реши да го поуспокои малко.

— Добре. Вземи го, след като са предложили. Ти ръководиш търсенето, постъпи, както сметнеш за правилно.

— Благодаря, шефе. Ще те държа в течение.

Декстър изпита облекчение, че не я беше попитал къде отива. Петнайсет минути се промъква през натовареното движение, преди Морли да се покаже на хоризонта пред нея. От документите на Иън Старк беше разбрала, че той държи под наем два гаража в двата срещуположни края на квартала. Декстър беше убедена, че повечето наркотици и сведения за бизнеса на Старк бяха скрити в един от тях. Усещаше, че това е причината за присъствието на Марк Уилис в Ню Болдън и беше твърдо решена да му попречи да се добере до тях.

Първо се запъти към източния край на квартала. На тротоара до велосипедите си бяха седнали двама младежи. Декстър забеляза, че велосипедите изглеждат нови и доста по-скъпи от възможностите на четиринайсетгодишни момчета от този квартал. Въпреки това подмина. Имаше да свърши по-важни неща.

Спря пред една квадратна постройка, състояща се от дванайсет гаража, по шест в редица. Старк беше наел номер шест. Намери го и установи, че е заключен с катинар. Декстър беше очаквала това и извади ножовката, която бе взела в багажника си. Забеляза, че двамата младежи караха велосипедите си в кръг и я наблюдаваха от разстояние, но това не я притесни особено. Големите жилищни комплекси познаваха територията си и веднага надушваха външните хора. Като нея.

Отне ѝ доста време и усилия да пререже катинара и веригата, затова Декстър бе плувнала цялата в пот, когато плъзна нагоре вратата на гаража на Старк. От вратата отгоре ѝ мигом се посипа мръсотия и прахоляк и тя веднага разбра, че е това не е гаражът, който търси. Явно Старк не беше влизал тук от известно време. Предпазливо пристъпи вътре и махна листата и боклуците от косата си.

По пода бяха пръснати частите на един разглобен мотоциклет, а във въздуха се носеше противната и силна миризма на машинно масло. Декстър коленичи и отвори една тежка брезентова чанта, която лежеше до малкия ремонтен канал. Вътре имаше инструменти — отвертки и винтови ключове. Отиде в задната част на гаража. Там на една пейка бяха подредени кутии с боя. С помощта на отвертка отвори капака на всяка кутия и за огромно свое разочарование намери вътре само боя.

— Знаеш ли какво казват за големите умове? — попита Марк Уилис от вратата на гаража.

— Какво търсиш тук? — учуди се Декстър и изведнъж се почувства много уязвима. Беше притисната в ъгъла.

— И аз бих могъл да ти задам същия въпрос — усмихна ѝ се с хищната си усмивка Уилис. — Това официално посещение ли е?

Декстър се облегна на пейката и стисна дръжката на един стоманен чук.

— Не съм длъжна да отговарям на въпросите ти, умнико. — Даде си сметка, че е забравила радиото си в колата.

Глупачка.

— Значи това е бърлогата на Старки! Не е особено здравословна.

Уилис не помръдваше, но очите му шареха из помещението точно както нейните преди малко.

— Не знам за какво говориш.

— Не съм глупак, партньоре. Не си дошла да свиеш двигателя на това кавазаки, нали?

— А ти какво искаш, Марк? — Декстър усети надигация се гняв и се постара да се овладее. — Старк ти дължеше нещо, нали?

— Може да се каже.

Уилис влезе в гаража. Притеснението на Декстър нарасна.

— Научих, че си го загазил — заяви Декстър, решена да премине в настъпление.

Уилис погледна към нея, през нея. Усмивката му беше изчезнала.

— Какво си чула, партньоре?

— Само това, че най-сетне си оправдал славата си на най-големия глупак в Ийст Енд.

Уилис неочаквано се ухили и размаха пръст.

— Ах, ти, лошо момиче! За малко си помислих, че наистина знаеш за какво говориш.

— Знам за теб, за стоте бона, за Моулс.

Уилис замръзна на мястото си и я погледна, обзет от внезапна ярост.

— Как разбра, мамка му? — Замисли се за миг и каза: — А, сигурно си говорила с татенцето Макинли. Трябваше да се досетя. Не му обръщай внимание. Просто иска да си пъхне оная работа в устата ти.

Декстър пусна обидата покрай ушите си.

— Той много настояваше да разбере къде се намираш.

Уилис се приближи.

— Да, обаче ти не му каза, нали? Чета го в очите ти. Очите ти винаги те издават. Никак не умееш да лъжеш.

Беше дошъл твърде близко. Декстър ядосано замахна с чука зад гърба си. Уилис предвиди движението ѝ, стисна я за китката и болезнено я изви, докато тя не изпусна чука. Придърпа я към себе си и я целуна силно, като се опита да пъхне езика си в устата ѝ. Декстър политна напред. Силно заби коляното си в слабините му, когато главите им се удариха. Уилис рязко се отдръпна, бършейки кръвта от устата си.

— Разгонена котка — изхили си той. — На това миришеш. Наистина си се променила.

— Ако отново се доближиш до мен, ще те убия, кълна се!

— Жалко, че нещата между нас не се получиха, Алисън — поклати глава Уилис. — Добре се забавлявахме.

— Ти реши така — каза тя, все още свила юмруци. — Ти го реши.

— Да — отново се ухили Уилис, — така беше, нали? — Той огледа гаража за последен път и каза: — Е, аз ще тръгвам, партньоре. Изглежда тук няма нищо за мен.

— Аз работя по случая ти, Марк. Ако те видя отново, ще те закопчая. А Макинли ще долети по А10, обзет от неистовото желание да сложи главата ти в менгеме.

— Съмнявам се, партньоре. Ти си имаше причини да, напуснеш Лондон толкова бързо. Ще бъде жалко някои от тези причини да дойдат да те потърсят тук.

— Да не си посмял да ме заплашваш, боклук такъв!

— Не го забравяй, партньоре. Преди да накараш някой униформен да ме закопчае, задето съм паркирал на забранено място, просто си спомни думите ми. Твоите кошмари сигурно са по-мъчителни от моите.

Уилис излезе от гаража и се затича към своя фрийландър. Беше сигурен, че Декстър няма да го издаде, но въпреки това бе ядосан. Времето му изтичаше, а все още не беше успял да открие стоката на Старк.

— Имате ли някакви хапчета, господине?

Уилис се огледа. На няколко метра от него стояха двама младежи. Бяха стъпили на педалите на велосипедите си, готови веднага да офейкат. Уилис се подсмихна на иронията на съдбата.

— Сбъркали сте човека, момчета — отговори той. — А сега се разкарайте.

Велосипедистите направиха остър завой и бързо се отдалечиха, съзнавайки, че са допуснали грешка. Уилис внезапно си даде сметка, че и той е сгрешил.

— Чакайте — провикна се той. — Върнете се.

Но те вече бяха изчезнали.

Декстър седна на пода в гаража на Старк, обзета от студена ярост. Чувстваше се като пеперуда, прикована за дъска. Опита се да проумее най-различните чувства, които събуждаше у нея Марк Уилис: омраза, страх, вълнение, безпомощност, загуба. Той беше като тумор в сърцето ѝ. Когато замахна с чука към него, Декстър наистина възнамеряваше да го нарани. Сега изпитваше срам. Запита се дали това изобщо някога ще свърши. Зачуди се дали някога ще се събуди сутрин и името му няма да просветва някъде в полузаспалото ѝ съзнание.

Изправи се и отупа дрехите си. Затвори вратата на гаража на Старк зад гърба си и я запечата с полицейска лента, която извади от багажника на колата си. Огледа пустия комплекс, високите и самотни жилищни сгради. За малко се отдаде на спомена за това как Марк Уилис я бе накарал да се влюби в него.

Алисън Декстър започна работа в полицейското управление в Лейтън през 1992 г. Три години по-късно бе повишена, стана детектив и започна да работи за Макинли в следствения отдел. Беше

единствената жена в екипа, затова още от самото начало взеха да я тормозят. Започна се с многозначителни мръснишки забележки и флиртове, които постепенно се превърнаха в коварен тормоз. Единствено Макинли и Уилис я оставяха да си върши работата, без да ѝ се месят. Сержант Марк Уилис постепенно се самоизначи за неин наставник.

Когато двамата се сблизиха, многозначителните забележки и заяждания започнаха да стихват. Всички в отдела уважаваха Макинли като справедлив и опитен следовател, но от Марк Уилис се страхуваха. Той имаше репутацията на суров човек. Още през първата си година като сержант и детектив беше получил две предупреждения заради използването на прекомерна сила по време на разпит. След като плъзнаха слуховете, че Декстър и Уилис са се сдушили, останалите следователи я оставиха на мира.

Два месеца, след като започнаха да спят заедно, късно една нощ повикаха Декстър в апартамента на майка ѝ. Съседът бе позвънил на мобилния телефон на Декстър, след като бе чул писъци. Уилис я бе откарал в общинското жилище в покрайнините на Уолтъмстоу и остана да я чака в колата. Алисън влезе. Вторият ѝ баща, Винс Стаг, беше пребил майка ѝ до безсъзнание — кулминацията на пиянска разпра.

— Тя си го заслужаваше — изръмжа той на Алисън, която се опитваше да свести майка си.

— Не се приближавай! — кресна му тя, когато се надвесил над нея.

— Винаги ме вбесява — завалено изрече Винс. — Непрекъснато ме ругае и ме нарича с какви ли не скапани обидни имена.

— Трябва да я откараме в болницата, Винс, тъпо копеле такова.

— Могат да си я държат там тази мръсна кучка.

Алисън скочи на крака и се хвърли върху втория си баща. Макар да беше пиян, Винс беше силен и първият му добре премерен удар я просна с разцепена устна.

— Хареса ли ти? — излая той. — Мислех, че си си научила урока.

— Задник!

— Винаги съм смятал, че всъщност това ти харесва. Момичетата си падат по грубичката игра. Животинско е, нали?

— Този път те спихах, Винс. Ще те окошаря за това.

— Сигурно ти е било трудно да слушаш как чукам старата ти майка. Искала си и на теб да ти се случи, нали? Крушката не пада подалеч от дървото. Само че не би било редно, нали? Баща и дъщеря.

— Ти не си ми баща, Винс.

— Не съм. Още ли се опитваш да разбереш какво се е случило с онзи тъпак?

Декстър не беше чула кога Марк Уилис се е качил по стълбите към дневната, внезапно се появи на вратата. Веднага схвана какво е положението, забеляза разцепената устна на Алисън, от която върху брадичката ѝ капеше кръв.

— Внимание — викна Винс и размаха бутилката с уиски по посока на Уилис. — Кавалерията пристигна.

Уилис се хвърли върху Винс без всякакво предупреждение, повали по-едрия мъж на пода и обсипа главата му с порой от гневни удари. Винс разби бутилката с уиски в пода и поряза крака на Уилис. Това беше отчаяно действие. Уилис тутакси превърна главата на Винс в кървава пихтия. Схватката приключи, когато той рязко и жестоко размаза главата на Винс в телевизора.

Алисън наблюдаваше побоя студено и с насладата на воайор. Изпита сексуално удоволствие, когато мъжът, който беше съсипал и белязал детството ѝ, се превърна в хъркаща безчувствена купчина. Уилис стоеше над проснатия мъж със стиснати юмруци. Алисън отчаяно копнееше той да довърши Винс, но Уилис се обърна към нея и ѝ се усмихна. Бяха свързани с кръвта. В този момент тя разбра, че той ще я защитава.

Алисън Декстър запали колата си под дъжда пред гаража на Иън Старк в жилищния комплекс Морли и прокле глупостта си.

Почти в същия момент Мери Колсън се обади в полицейския участък. Беше неспокойна и разтревожена след прекараната в кошмари и тревоги нощ. Отново беше видяла купчина трупове някъде в тъмното, а близо до тях играеха деца. Беше видяла как човекът куче се надига от земята, а ръцете и краката му ръмжат и лаят. Видя и себе си в една кутия, а Джон Андъруд беше дръпнал капака и я бе затворил. Знаеше, че ще умре.

Мери не си даде труда да укорява Дорийн О'Риордан, защото е закъсняла с един час. Не спомена и за банкнотата от десет лири, която бе изчезнала тайнствено от буркана с парите ѝ. Започваше да усеща ужасна умора в костите си, надигащо се чувство, че е видяла и преживяла достатъчно и че би било по-естествено да умре, отколкото да остане жива. Седеше смълчана и чакаше пристигането на приятелите си.

— Пак не си закусила — скастри я Дорийн, като видя недокоснатия поднос в скута на Мери.

— Не съм гладна.

— Струва ми се, че си отслабнала — отбеляза Дорийн с усмивка.

— А ти не.

— Защо не си хапнеш препечена филийка?

— Не съм гладна. И без друго не трябва да ям препечени филийки. Не може ли да ми дадеш малко плодове. Боли ме, като прегръщам препечената филийка.

Дорийн знаеше това.

— Не можем да правим упражненията, докато не закусиш.

Мери сви рамене:

— Те са си чиста загуба на време. Представяш ли си — да караш една осемдесет и осем годишна жена да прави упражнения. Ама че глупост!

— Не го правя за собствено забавление, Мери. Заради твоя паркинсон е. От упражненията ставите и мускулите ти ще заякнат и ще се придвижваш по-лесно.

— И така се придвижвам.

— Разбира се.

Дорийн реши да не спори. Оттегли се в кухнята и седна на един от твърдите дървени столове на Мери. Извади от пазарската си чанта една туристическа брошура и си позволи да ѝ хвърли един поглед. Хотелът, който си беше избрала, се намираше на западния бряг на Корфу, непосредствено до Палеокастрица. Докосна лъскавата, разположена на половин страница снимка на синьото море и зелените петна на маслиновите корички.

Още само няколко седмици.

Вече беше платила депозита от сто и петдесет лири. Скоро трябваше да плати и останалите деветстотин. Не се притесняваше — дотогава щеше да събере парите. Хотел „Одисей“ изглеждаше прекрасно — гледаше към Йонийско море, а зад него беше планината. Дорийн прочете наум описанието от брошурата, макар че вече го знаеше наизуст дума по дума: „Тръгнете по стъпките на могъщия цар Одисей и елате в нашия Йонийски рай. Този чудесен четиризвезден хотел е мечта за всички, които обичат лятото. Насладете се на слънцето до удобния плувен басейн, а вечер отдъхнете под звуците на музиката на оркестър «Лазарос» в бар «Акропол». Направете така, че мечтите ви да се сбъднат на вашата собствена Одисея“.

Дорийн се питаше какви точно са нейните мечти. Една от тях беше да пътува в чужбина и не след дълго щеше да се сбъдне. Несигурно прегледа списъка с атракциите в хотела: плувен басейн, спортна зала, ресторант, снекбар, стаи с климатици и с балкони, сешоар и уреди за приготвяне на чай. Представи си как седи на терасата си с чаша бяло вино и кутия шоколадови бонбони в топлите сенки на късния следобед. Наистина беше като сън. Далеч от голия влажен Кеймбриджшър със своенравните бабички и мокрите плочки в тоалетните.

Андъруд и Сойеруайн пристигнаха половин час по-късно. Сойеруайн беше получил съобщението на Мери Колсън от развеселената централа. Беше уведомил за него Андъруд, след като той се бе върнал от Кеймбридж. Дорийн им направи чай и остана да слухти в кухнята, внезапно обзета от безпокойство заради редовните посещения на полицията тъкмо когато предстоеше да се сбъдне мечтата ѝ. Засмука една цигара, докато се опитваше да се съсредоточи.

— Добре ли сте, госпожо Колсън? — попита Сойеруайн. — Притеснихме се за вас.

Мери Колсън гледаше някакво телевизионно предаване за човекоподобните маймуни.

— Не намирате ли, че избиването на всички тези горили е много тъжно, господин Андъруд?

— Честно казано, не съм се замислял за това — призна Андъруд.

— Изсекли са всичките им гори и те няма къде да живеят. Това ужасно ме ядосва.

— А, разбирам — забеляза документалния филм Андъруд. — Разбирам. Да, наистина е ужасно. — Той се размърда на мястото си. — Може ли да ви попитам защо ни извикахте, Мери? Още нещо за... моя приятел ли? За онзи, който почина?

Мери Колсън бръкна в дамската си чанта и извади оттам запечатан бял плик.

— Написала съм някои неща за вас двамата — каза тя и се закашля силно, защото димът от кухнята я дразнеше.

— Какви неща, госпожо Колсън? — попита Андъруд, без да отваря плика.

— Сънят ми — отвърна тя. — Снощи беше по-ясен. Почувствах се по-близо до него. Сега го разбирам по-добре. Човекът куче е убил и други хора, не само вашия приятел.

Андъруд сведе поглед към плика.

— Какво сте написали, госпожо Колсън?

Мери потърка уморените си очи.

— След като се събудих сутринта, записах всички подробности, които си спомнях. Беше ужасен сън, по-лош отпреди. Сънувах вашия приятел. И една жена. Никога досега не съм я виждала в сънищата си. През деня забравям много от нещата. Напоследък много се изморявам. Затова реших да ви запиша всичко.

— Много мило от ваша страна, госпожа Колсън — благодари й Сойеруайн. — И не се притеснявайте, че се изморявате. Винаги сте по-енергична от мен.

— Значи планетите не са те направили по-мъжествен? — пошегува се Мери.

— Аз поне не съм забелязал такова нещо. — Сойеруайн се обърна към Андъруд. — Мери е моят личен астролог. Тази седмица се

очаква някакво особено разположение на планетите. Мери смята, че то ще се отрази благоприятно на любовния ми живот.

Усмивката на Мери угасна.

— Той идва за мен — тихо промълви тя.

— Кой, Мери? — попита Андъруд. — Кой идва за вас?

— И аз бях в съня, господин Андъруд. Човекът куче ще убие и мен. Бях в някаква кутия.

— Чуйте ме, Мери — решително поде Андъруд, — никой не идва за вас. Тук сте в безопасност. Никой не знае за сънищата ви, освен полицай Сойеруайн и аз. Няма да допуснем никой друг да види бележките ви.

— Обещавате ли?

— Обещавам. Ако нещо ви уплаши или разтревожи, звъннете в участъка и ще пратим кола след няколко минути. — Андъруд знаеше колко ще се зарадват в централата на обещанието, което даваше.

— Не се страхувам от смъртта — каза тя и погледът ѝ се плъзна към прозореца. — Знам, че братята ми и синът ми ще ме чакат. Знаете ли, майка ми все повтаряше, че животът е като приспивна песен — красива мелодия, от която се унасяш в сън. Преди това ми харесваше, обаче сънищата ми вече не са приятни. Вече не искам да заспивам.

— Стига, госпожо Колсън, ние ще се погрижим за вас. — Сойеруайн прекоси стаята, дръпна празната чаена чаша настрана от Мери и хвана ръката ѝ, когато тя заплака.

Андъруд ги остави за малко и отиде в кухнята. Дорийн се стресна, когато той отвори вратата.

— Госпожо О'Риордан?

— Госпожица — поправи го тя и угаси цигарата си в една чинийка.

— Госпожице О'Риордан, днес Мери е много разстроена. Сънувала е неприятен сън. Може би няма да имате нищо против да я наглеждате внимателно през следващите няколко часа.

— Точно за това съм тук.

— Да, така е. Ваканция ли планирате? — попита Андъруд, когато забеляза брошурата в скута ѝ.

Внезапно Дорийн се обърка.

— Гърция. Корфю — каза тя и Андъруд ужасно се подразни от погрешното произнасяне на думата.

— Заслужили сте си почивката, не се съмнявам — сухо отбеляза той.

— Нямам търпение.

— Явно пушенето ви дразни госпожа Колсън.

— О!

— Може би за в бъдеще ще бъде по-добре да избягвате да пушите в къщата.

Проклетата дърта кучка.

— Трябваше просто да ми каже — кисело рече Дорийн.

Андъруд огледа малката кухня.

— Знаете ли, Мери питаше за фъча си. Чудеше се какво ли е станало с него.

Дорийн сви рамене:

— И ви накара да го потърсите, нали?

— О, не, аз знам какво се е случило със сладкиша — отговори Андъруд.

Дорийн си спомни, че някой бе почистил микровълновата печка. Беше решила, че е работа на Мери.

— Вие пазарувате всичко необходимо за Мери, нали, Дорийн? — продължи той.

Дорийн се притесни. Навлязоха в минно поле.

— Освен в почивните си дни и през уикенда. Тогава тук идва друга гледачка.

Андъруд се усмихна. Беше го очаквал. Дорийн О’Риордан не беше глупачка.

— Дали не бихте ми направили една услуга? — замислено поглади брадичката си той. — Мери се притеснява, че парите ѝ изчезват. Смята, че някой ги краде. Знаете какви са възрастните хора — често забравят, нали? Но вие сигурно можете да ми дадете графика на смените си и касовите бележки от последния месец. Така ще разберем кога сте пазарували вие и кога ви е замествала някоя от другите гледачки, нали?

— Да, би трябвало. — Дорийн мислеше как би могла да се измъкне. — Но какво ще помогне това?

— Мога да ги сверя със записките на Мери. Да проверим какво е било похарчено според нея и каква е истината. А ако разполагам с графика ви, ще знам кой е пазарувал в съответните дни.

— Значи тя си води сметка за всички покупки? — учуди се Дорийн.

— О, да, записва си всичко — увери я Андъруд.

Половин час по-късно в кабинета на Декстър Андъруд отвори плика, който му беше дала госпожа Колсън, и прочете всички подробности за последния ѝ сън. Забеляза датата в горния край на първата страница и си спомни за майка си. Наближаваше десетата година от смъртта ѝ.

Уважаеми господин Андъруд, ужасно съжалявам за случилото се с приятеля ви. Но ние вече сме приятели и се надявам, че това ще ви помогне. Ваша Мери Колсън.

Андъруд усети как го пробужда чувство за вина. Той не бе смятал Мери Колсън за своя приятелка. Може би бе забравил как да разпознава приятелите си.

Най-напред има един мъж, вързан за някаква маса. Ръцете му са вързани под тялото, а главата му е в една кутия. Това е вашият приятел, знам го със сигурност. Той вече говори с нас. Духът му не може да намери покой. Предадох ви неговото съобщение за ключовете. Той се появи и на други места в съня ми. Има и една жена, която плаче в мрака. Ужасно е изплашена, пищи.

Андъруд установи, че думите на Мери го тревожат много по-силно, когато ги вижда написани. Не му харесваше мисълта за съобщения, изпращани от мъртъвци, които стоят скупчени около него и шептят. Смъртта на родителите му и съсипаният му личен живот бяха унищожили и последните следи от католическата му вяра. За него мисълта за съществуване в отвъдното, за това, че ще споделя живота си с всички духове, които е разочаровал, беше ужасно потискаща. Беше се примирил със смъртта, когато си я представи като нищо: връщане към същото състояние на блажена неосъзнатост, в каквато се

намираме преди раждането си. Андъруд смяташе осъзнаването за проклятие — да проумееш нещата според него бе прелюдия към това да се разочароваш от тях. Точно затова беше против смъртното наказание — най-добре да оставиш копелетата да гният от скука.

Отърси се от унеса си, когато усети вълната на прилива да ближе краката му, и се опита да се съсредоточи върху писмото на Мери:

След това виждам една купчина тела: на едно място са, но са отделени едно от друго. Намират се едновременно вътре и вън. Прилича на стая, обаче наблизо няма сграда. Наоколо играят деца. Сигурно е училище. Чувам ги как се смеят и викат. Тичат и ту се шумгват между дърветата, ту излизат оттам. Понякога чувам силен шум — все едно се троши камък или се разнася изстрел.

Андъруд спря за момент. Беше изправен пред два проблема. Първо, нямаше никакви доказателства, че има още неоткрити тела. Дженсън и Роуина Харви бяха изчезнали, но макар да усещаше, че Дженсън е мъртва, съгласно стандартната процедура се смяташе, че отвлечените са живи, докато не намерят доказателства за обратното. Той разсъди обаче, че ако теорията му за монетите е вярна, ако убиецът извършваше обратно броене, тогава имаше вероятност да ги е зарязал някъде заедно. Може би обратното броене още не бе приключило.

Вторият проблем беше, че сънят на Мери все още бе доста смътен. Не му даваше никаква реална представа къде да търси. *Намират се едновременно вътре и вън. Прилича на стая, обаче наблизо няма сграда.* Андъруд се обърка. Това твърдение можеше да означава какво ли не. Може би Мери си представяше някакво мазе — сграда, която е разрушена над повърхността, но мазето е останало. Това му се стори най-приемливото обяснение.

Обаче къде? Отново погледна листа пред себе си.

Наоколо играят деца. Сигурно е училище. Чувам ги как се смеят и викат. Тичат и ту се шумгват между

дърветата, ту излизат оттам. Понякога чувам силен шум — все едно се троши камък или се разнася изстрел.

Андъруд изостави идеята за играещите деца — беше твърде неопределена. Можеше да се отнася за училище, за детска площадка, за поляна, за какво ли не. Насочи вниманието си към последното изречение от откъса. *Понякога чувам силен шум — все едно се троши камък или се разнася изстрел.* Това би могло да се окаже по-полезно. Може би Мери виждаше в съня си някаква каменна кариера. Андъруд усети известен прилив на въодушевление. Кариерата можеше да има подземни галерии, които да приличат на *стая без сграда*.

Бръкна в чекмеджето на Декстър и извади пътната карта на Кеймбриджшър. Пръстът му бързо намери три каменни кариери: Мелбридж Клей Питс, кариерата за чакъл Литъл Елстид и Пакстън Голт Стоунуъркс. Поколеба се. Знаеше, че поне две от трите все още функционират, но колкото повече си мислеше за начина, по който могат да се прекарат четири или пет трупа, толкова по-малко вероятно му се струваше да бъдат оставени в каменна кариера.

Убиецът се нуждаеше от време, за да прекара и да скрие толкова много тела. Той не би искал да излиза на открито. Би предпочел укритието на гора или на изоставени сгради. Въпреки това щеше да даде на Харисън имената на кариерите, за да ги провери.

Все едно се троши камък или се разнася изстрел. Спря. Ами ако само половината от твърдението на Мери беше вярна? Че мястото се намира близо някъде, откъдето се разнасят изстрели? Андъруд напрегна мозъка си. Къде се чуват изстрели? Вероятно във фермите, но само от време на време при организирано отстрелване на дивеч.

Организирана стрелба.

Отново погледна картата на Декстър. В района имаше две главни стрелбища. Записа си местоположението и на двете. Остатъкът от писмото на Мери звучеше тревожно и объркано. Беше просто сбор от странни образи, лишени от яснота и смисъл.

Господин Андъруд, знам, че човекът куче ще ме убие.
Случва се в съня ми. Падам на пода и човекът куче се надвесва над мен. Усещам ужасна болка в главата.

Андъруд прегледа набързо следващите два параграфа, в които този образ бе разработен по-подробно. Заключение на разказа на Мери обаче изцяло привлече вниманието му.

В края на съня се оказвам в една кутия. Така свършва всичко, предполагам. Вашият приятел е заедно с мен в кутията. Опитвам се да изляза, но не мога. След това капакът се затваря. Работата е там, господин Андъруд, че вие затваряте капака над двама ни. От месеци сънувам този сън, без да разбера кой ме погребва в крайна сметка. Вече знам, че ще бъдете вие. Разбрах, че ще бъдете вие на първата ни среща. Това ми вдъхва спокойствие. Както ви казах, имате мило лице.

Андъруд сгъна писмото и го прибра във вътрешния джоб на якето си.

Декстър се върна в кабинета си малко преди обяд. Беше се прибрала у дома, за да се почисти. Изми лицето си и безуспешно се опита да се отърве от зачервените си очи. Когато пристигна, Андъруд учтиво стана от бюрото ѝ и ѝ направи място. Декстър пусна радиото и мобилния си телефон върху бюрото.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Великолепно е.

— Извинявай, че използвах кабинета ти — каза той. — Просто вече нямам свой.

— Няма проблем. — Очите на Декстър бяха стъклени и блуждаеха. Това не беше характерно за нея. Андъруд се притесни, но реши да се съсредоточи върху работата.

— Ако имаш малко време, Декс, бих искал да те запозная с какво разполагаме до момента.

— Това няма да отнеме много време.

Андъруд се усмихна. Истинската Декстър беше някъде там — под мъглата от нещастие все още блещукаше респектиращият ѝ дух.

— Не съм съвсем сигурен. Вече имаме доста ясна картина за начина, но не сме постигнали много по отношение на причината за престъпленията.

Декстър отвори едно чекмедже и извади от бюрото си бутилка с минерална вода. Главата ѝ пулсираше от обезводняването. Разви капачката и с облекчение отпи продължително.

— Двама убити и двама отвлечени — каза тя. — Знаем, че двете жертви са били инжектирани с някаква смес от органични отрови. Най-вероятният източник на отровите са двете гъби, които ни показва нашият приятел д-р Милър.

— *Amanita Muscaria* и *Amanita Virosa* — додаде Андъруд.

— Както и да е. Има ли значение?

— Според мен може и да има.

Декстър сви рамене:

— Та значи, инжектират ги с тази гадост, която убива Иън Старк и вероятно е щяла да убие и Джак, ако убиецът не му беше отрязал главата.

— Според мен целта на инжекциите не е била да убият жертвите — отбеляза Андъруд.

— А каква?

— Не съм сигурен. Това е ключът към цялата работа. Причината, която ни липсва. Убиецът иска да ги изпрати на някакво пътешествие, преди да ги убие.

— А защо е отрязал главата на Джак? Това е поредното „защо“, на което още не сме си отговорили.

— Може би иска да вземе със себе си символа на тяхното познание, на техния интелект. — Андъруд се мъчеше да подреди откъслечните си идеи. — Като трофей, нали разбираш? Мен ме притесняват монетите.

— Защо?

— Ако съм прав и те наистина представляват някакво обратно броеие, ние все още не сме разбрали кое е събитието, до което отмерва времето той.

— Значи твърдиш, че той събира глави в очакване на нещо?

Андъруд все още не беше намерил задоволително обяснение.

— Може би. Между другото, помолих главното управление в Хантингдън да ти изпратят списък на всички полицейски случаи, по които е работил Джак.

— Защо на мен?

— По две причини: защото ти водиш разследването и защото аз съм един от тези случаи.

— Добре. Значи смяташ, че може да става дума за някой от пациентите на Джак?

— Струва ми се вероятно.

— Има още нещо, което не съм обсъждал с теб.

Декстър въпросително изви вежди:

— Давай.

Андъруд си пое дълбоко въздух и разказа на Декстър за Мери Колсън и за съня ѝ за човека куче. За негово учудване Декстър не го изгони със смях от стаята.

— Значи е говорила конкретно за неща, които няма откъде да знае? — попита Декстър.

— Достатъчно, за да ме уплаши до смърт. Знаеше, че ръцете на Джак са били вързани под масата, знаеше, че е бил мой приятел и спомена нещо като „да не си забравиш ключовете“ — точно тези думи ми каза Джак при последната ни среща.

— И твърди, че има още трупове?

— Около половин дузина.

— По дяволите! — Декстър си мислеше за Дженсън и за Роуина Харви.

— Описа ми възможно местонахождение. Твърде смътно е, обаче дадох някои напътствия на Харисън.

— Вярваш ли в тези неща, Джон? В цялата тази история с медиумите?

— Никога досега не съм се сблъсквал с подобно нещо. В Лондон са използвали медиуми, нали?

— Да, като последна възможност — мрачно отвърна Декстър.

— Не разполагаме с бог знае какво друго — търпеливо отбеляза Андъруд. — Виж, Декс, ако ще използваме Мери Колсън, би трябвало това да не те притеснява. В крайна сметка, ако заловим този луд, никой няма да дава и пет пари как сме го направили. Обаче ако не го хванем...

— Всички ще питат защо сме си губили времето с някаква дърта откачалка. А мишената ще бъде нарисувана върху моя задник.

— Нещо такова.

Декстър се замисли за момент.

— Най-важната ни задача е да намерим Дженсън и Роуина Харви. Длъжни сме да допуснем, че са живи, докато не намерим доказателства за обратното. Ако този тип спазва някакво разписание — ако отмерва времето до някакво събитие, — трябва да действаме бързо. Не разполагаме с много сведения, затова предлагам да използваме каквото ни дава тя.

Андъруд кимна.

— Искаш ли да чуеш и останалото?

— Цялата съм в слух — отвърна тя с едва доловима усмивка.

Андъруд се почувства насърчен и разказа съня за човека куче.

Залезът беше много красив — облаци на оранжеви и бели спирали върху шеметното небе на Източна Англия. Макс Фалън се озова на брега на реката в Илай — седеше и наблюдаваше екипажа на една женска гребна лодка от университета да се връща след тренировка на езерото. Нямахше почти никаква представа какво търси там. Лежеше на влажната трева и слушаше квакането на патиците и плясъка на греблата във водата. Горе се появи бледата луна.

Знаеше, че моментът на окончателното му преобразяване приближава. Не можеше да зърне гъвката му, приближаваща и изключително значима красота през сияйната мъглявина на облаците и на небето, но усещаше неговата неизбежност. Идеята го омаломощаваше. Роуина Харви щеше охотно да се превърне в колесницата, която ще го отведе към безсмъртието. Разгледал бе подробно тялото ѝ и беше изследвал кожата ѝ за някакви недостатъци, докато я миеше сутринта. Това бе огромно изпитание за способността му да се владее, която му бе останала. Трябваше обаче да настъпи благоприятен момент, а той вече беше въпрос на математическа точност.

Тази мисъл възбуди Макс. Надигна се и се загледа в гребкините в лодката. Бяха спрели срещу него на другия бряг на реката и се бяха привели напред, за да освободят краката си от връзките, които ги закрепваха за лодките. Светлосините им екипи от ликра и мокрите им от пот коси допадаха на Макс. Сепна се изненадано, когато усети нечия ръка в анцуга си. Нужна му беше минута екстатично объркване, докато установи, че ръката е неговата.

Екипажът издърпа осемместната лодка от фиброво стъкло от водата и я внесе в навеса. Голямата дървена врата се хлопна зад гребкините. Макс прокле безпомощността си. Подразни се от студената трева и от факта, че е изложен на показ. Реши да се върне в ланд крузъра си. Беше паркирал близо до реката, пред една чайна. На входа лежеше стар лабрадор. Забеляза, че очите на кучето следят движенията му.

Макс стигна до задницата на колата си и се закова на място. Усети отвътре да се носи силна, но позната миризма. Погледна през стъклото и видя четири чувала: два на задната седалка, един на предната и един натъпкан до задното стъкло.

Какво по дяволите?

Погледна към лабрадора. Приличаше на старец — на някакъв местен дърт глупак.

— Какво каза, тъпако? — кресна му Марк.

Ушите на лабрадора щръкнаха, когато Марк кресна. Кучето се изправи и се приближи.

— Нямам време за приказки, приятел — настоя Макс. — Някой е напълнил колата ми с разни гадости.

Миризмата беше силна, гадеше му се от нея. Макс се огледа.

— Ти ли направи това? Да не мислиш, че е забавно? — попита той кучето, което клекна точно пред него. — Ето, смея се. Ха-ха-ха.

Кучето също бе доловило миризмата и възбудено драскаше по задната врата на джипа. Макс се качи вътре и се зае с чувала на предната седалка. Надникна в него.

— А, здрасти, Лиз — когато в мозъка му бавно започна да се процежда осъзнаването и разпознаването. — Извинявай, че те обезпокоих — рече той и затвори чувала.

Сега си спомни. Беше тръгнал с колата към блатистото езеро, за да се отърве от телата, които беше събрал. Вече ги бе обработил, затова нямаше нужда от останките. Освен това беше важно да поддържа къщата чиста за Роуина и за бебето.

— Бау! — излая кучето, внезапно разтревожено от ужасната миризма.

— Какво? — объркано попита Макс. — За какво говориш? — Светлините се разтягаха около очите му, както човек протяга крайниците си, когато се събуди.

Кучето изръмжа, разкриви лицето си на старец и се отдръпна от джипа, когато Макс затръшна вратата и запали двигателя.

— Бау!

— Не те разбирам, приятел — кресна Макс към златистото му тяло. — Твоите стари братовчеди помияри трябва по-малко да свирят на банджо и да отделят повече време за уроци по дикция.

— Бау! — Лабрадорът се обърна и влетя в чайната.

— Петър плет плете, през три пръта преплита! — издекламира той с най-изтънчения си изговор. Фигурата беше изчезнала. Макс се ядоса. — Скапани помияри!

Двайсетина минути кара по тесните улички на Илай и два пъти мина покрай катедралата, преди да се върне на паркинга. Безпомощно погледна през стъклото към реката и внезапно усети как го обзема паника — градът го обгръщаше от всички страни, изходите се затваряха пред него. Дори чайната беше затворила.

Нужни му бяха още петнайсет минути, за да излезе от Илай и да поеме с висока скорост към Кеймбридж и Ню Болдън през неприветливата и пуста блатиста местност. Опита да си спомни как бе планирал да се освободи от телата. Сигурен беше, че е имал някакъв план. Спомни си, че е чел някакъв справочник и е гледал картата на Кеймбриджшър.

Беше изгубил ориентация, когато бе пристигнал в Илай. Дали беше възнамерявал да хвърли трупове в реката? Или да ги потопа в някое мочурище? Идеята му се стори съблазнителна, докато прекосяваше влажните полета на Северен Кеймбриджшър, но някак не му се струваше правилна. Беше избрал някое уединено място. Сигурен беше. Беше някое укритие, за което беше чел, но кой знае защо го беше пропуснал и се бе озовал на брега на реката в Илай. Паметта му беше накъсана. Подхвърляше му разкривени образи, а не конкретна информация.

Макс положи огромни усилия да се съсредоточи, когато телата неспокойно се раздвижиха на седалките.

— Не обвинявайте мен — промърмори им той, доловил раздражението им. — Не чувам да правите полезни предложения, копелета такива.

Изведнъж на хоризонта вдясно от него се ширна тъмнозелено петно. Макс се намръщи, докато се опитваше да разбере какво представлява то. Беше редица храсти, които ограждаха голяма блатиста местност, в която на места стърчаха дебели борове и гъста орлова папрат.

— Това е! — извика той и доволно целуна волана. — Всичко е наред — викна Макс през рамо. — Престанете да стенете, вече си спомних. Затова аз командвам парада, а вие сте маймуните. Има водачи и последователи. Има богове и смъртни. Някои хора чертаят планове и

ги изпълняват, а други просто вземат участие в тях. Вие сте само пътници. Твърде дълго ви развеждах.

Ланд крузърът набра скорост, подмина един бавен трактор и с бучене се понесе в здрача. Недалеч над Фулфорд Хийт се надвесиха страховити сенки.

Роуина Харви лежеше, ужасена от мрака, с превръзка на очите и устата. Челото ѝ все още кървеше леко от катастрофата въпреки грубо поставената стегната превръзка. Усещаше, че не може да помръдне. Отначало, когато дойде в съзнание, се зачуди дали не е останала парализирана вследствие на катастрофата. След това, когато сетивата ѝ започнаха да се възстановяват, установи, че може да движи мускулите на ръцете и на краката си, но явно бе привързана към някакво легло. Студеният въздух хапеше кожата ѝ и внезапно ужасена, тя разбра, че е гола.

Опъна въжетата, без да е сигурна, че е сама в стаята. Опита се да избута превръзката от плат през устата си със сухия си език. Започна да ѝ се повдига от усещането. След кратко изтощително усилие тя отново се отпусна и се замисли върху безпомощността си. Лежеше гола и вързана. Съпругът ѝ беше мъртъв. Нямаше кой да дойде да я спаси.

Роуина Харви се постара да запази спокойствие и да събере мислите си. Опита се да навлажни устата си и отново направи усилие да избута превръзката.

Телефонът на Декстър иззвъня в осем и половина вечерта. Андъруд беше прочел резултатите от аутопсиите на Старк и на Харви и мислите му се залутаха в царството на страховити възможности. Сепна се от пронизителния звън на телефона в слабо осветения кабинет.

— Следователи — каза в слушалката Андъруд след известно колебание.

— Там ли е Джон Андъруд? — попита мъжки глас — силен, уверен и някак познат.

— На телефона.

— Джон, обажда се Пади Макинли от криминалния отдел в Лейтън.

Андъруд се изненада.

— Здравей, Пади.

— Как си, приятелю?

— Добре съм. Известно време бях в отпуск по болест. Тъкмо се върнах. Най-добрата ти ученичка командваше парада в мое отсъствие.

— Точно за Декси исках да поговорим, Джон — каза Макинли.

За един мъчителен кратък миг Андъруд си помисли, че Декстър е решила да се върне в Лондон и че инспектор Макинли иска обратно ценния служител, който бе изгубил преди години.

— Какво има?

Макинли сякаш се поколеба, а това не му бе присъщо:

— Този разговор трябва да си остане между нас. Декстър не бива да узнава за него.

— Ясно.

— Тя ми се обади днес. Разпитваше ме за Марк Уилис. Чувал ли си за него?

— Не — отговори Андъруд.

— Блазе ти. Той е боклук. Беше сержант при мен, когато Декстър работеше тук, но се изпорти. Започна да продава наркотици, които трябваше да конфискува. Изгонихме го през деветдесет и пета.

— Тогава Алисън е станала сержант — спомни си Андъруд данните от досието ѝ.

— Досетлив, както винаги. Уилис изхвъркна, а Декстър получи повишение.

— И какъв е проблемът?

— В момента той е истински престъпник. Едър наркопласьор в източната част на Лондон. Декстър се поинтересува от него, затова се чудя дали не се е мяркал при вас.

— Не съм чувал за подобно нещо — призна Андъруд. — Все още не разбирам какво те притеснява.

— Двамата бяха гаджета, Джон. За около година преди уволнението на Уилис.

Внезапно Андъруд изпита необяснима ревност. Беше разочарован, че не е успял да се овладее.

— О!

— Беше ѝ доста трудно, когато започна работа в следствения отдел, обаче той я взе под крилото си. Двамата се сблизиха и тогава започна всичко. Знаеш как става.

— Разбира се — отговори Андъруд, но продължаваше да се чувства ужасно подведен.

— Уилис, понеже е истински мерзавец, започна да я мотае. Открихме, че междувременно е чукал още няколко полицайки. Слухът стигна до Декстър и това я съсипа. Беше по-зле, отколкото съм очаквал. Отвън изглежда корава, обаче всъщност е мека като памук.

— Просто иска да я приемат сериозно — отбеляза Андъруд. — Сигурно е преживяла истински кошмар.

— Беше по-зле, отколкото смяташ. От една от така наречените ѝ приятелки научих, че е била бременна.

Андъруд тъжно разтърка очи:

— О, боже! Как е постъпила?

— Освободи се от детето и аз не я виня.

— Вече започвам да разбирам защо ми се обаждаш.

— Всички си имаме слабо място, Джон. Уилис е ахилесовата пета на Декстър. Ако той се появи на сцената, тя ще има нужда от помощ. Винаги е успявал да я върти на пръста си. Уилис е опасен и лукав негодник. Освен това дължи на Моулс около сто хиляди лири.

Ако не се появи с парите, свършено е с него. А когато е под такова напрежение, Уилис е способен на всичко.

— Ще я държа под око, Пади. Благодаря, че ми събщи.

— Тя е най-доброто ченге, с което съм работил, приятелю. Ако Декстър се издъни, няма голяма надежда за нас, останалите.

— Съгласен съм.

Андъруд се почувства самотен и изтощен, когато затвори слушалката. Макинли бе прав, Декстър беше като скала. Ако тя рухнеше, самият той нямаше да има здрави устои. Дори не му се мислеше за подобно нещо.

Изведнъж почувства отчаяна нужда от утеха.

Алисън Декстър се върна в жилищния комплекс Морли по тъмно. Този път се увери, че никой не я следи. Другият гараж на Иън Старк се намираше в югоизточния край на квартала. Мястото беше зле осветено и Декстър разбра защо го е избрал Старк — самата тя се почувства удобно невидима, когато срязва катинара на гаража. Този път от вратата не се посипаха изсъхнали листа и мръсотия.

Освети с фенерчето си голите стени и провери дали полицейската радиостанция е на сигурно място в джоба ѝ. Гаражът беше празен, с изключение на един метален шкаф и на някакви инструменти. Декстър взе отвертка и чук и постави фенерчето на пода до шкафа. Внимателно подпъхна отвертката под капака на най-горното заключено чекмедже и я заби наполовина вътре. След това с всички сили натисна дръжката на отвертката и отвори чекмеджето около два сантиметра. Извади отвертката и освети вътрешността на чекмеджето с фенерчето си.

Бинго.

Декстър затвори вратата на гаража, за да не се чува шумът, който вдига. След това започна да рови сред инструментите на Старк, за да открие нещо, с което да може да повреди по-сериозно ключалките на шкафа. Спря се на едно зидарско длето и се залови за работа. Ключалката се опъваше, затова се наложи в продължение на цял час Декстър да се бори яростно, за да счупи механизма. Най-сетне успя да отвори изцяло горното чекмедже чрез комбинация от система лостове и физическа сила.

Вътре преброи двайсет килограма кокаин в отделни торбички. Освен тях имаше десетина найлонови плика с хапчета, с хиляди хапчета. Приклезна, плувнала в пот. Ето за какво беше дошъл Уилис. Най-сетне успя да го хване натясно. Декстър действаше бързо, защото съзнаваше, че усилията ѝ може да привлекат нежелана компания. Отвори вратата на гаража. Минутка по-късно, след като се увери, че все още е сама, тя вкара колата си на заден ход в гаража.

Натовари в багажника си всички наркотици, като остави само една торбичка с кокаин, която разряза и разпиля съдържанието ѝ по пода на гаража. Извади от вътрешния джоб на якето си лист хартия и написа кратка бележка. След това пъхна бележката в разрязаната торбичка с наркотика. Това беше добре премислена обида. Надяваше се да го заболи.

Премести мондеото си няколко метра напред, затвори плътно вратата на гаража и я заключи с нов катинар. Поруменяла от положените усилия и от успеха си, тя подкара на висока скорост, прекоси Морли и излезе на околоръстното шосе. Пътуването ѝ отне петнайсетина минути. Паркира на брега на канала Болдън — вонлив канал зад новата промишлена зона. Постара се да стои извън обсега на охранителните камери, които новите корпорации бяха поставили по високите си метални огради.

Декстър имаше съвсем ясна цел. Извади торбите с кокаин и с хапчета от багажника на колата си и една по една ги изсипа в кафявата вода. Това действие ѝ достави огромно удоволствие. Все едно си пускаше кръв. Все едно изливаше навън отровата, която Марк Уилс беше инжектирал във вените ѝ. Технически погледнато, унищожаваше улики, само че тази мисъл не я притесняваше особено. Иън Старк беше мъртъв, търговията му беше секнала. Нямаше начин да свърже наркотиците пряко с Уилис, защото единственото доказателство, с което разполагаше, бе присъствието на името и на телефонния номер на Уилис в бележника на Старк. Във всеки случай не искаше Уилис да отиде в затвора. Той много добре знаеше как да разиграва системата и да я побеждава. Най-добре бе напълно да унищожи стоката, за да не го изкушава. Освен това много ѝ се искаше да зърне изражението на лицето му, когато разбере, че тя е ликвидирала неговата инвестиция за сто хиляди лири.

Декстър съзнаваше, че е изгубила точната си преценка за нещата. Уилис ѝ пречеше да вижда нещата ясно, както правеше винаги. Някога тя имаше нужда от него. Той беше защитната сила, за която бе копняла и от която се нуждаеше. Реши да скъса с миналото. В крайна сметка, каза си тя, един от мотивите ѝ да поиска прехвърляне в Ню Болдън беше желанието ѝ да избяга от плаващите пясъци на лошите спомени, които по онова време заплашваха да я погълнат изцяло. Бе време да се поучи от грешките си. Трябваше да сложи край.

Ню Болдън беше малко градче с присъщия на такива места начин на мислене. В началото това я измъчваше. Докато се отдалечаваше от промишлената зона обаче, Декстър си каза, че това все пак е празно платно, върху което можеше да нарисува какъвто живот си пожелае. Жълтата светлина на уличните лампи прелиташе покрай колата, докато тя пътуваше към малкия си апартамент недалеч от полицейския участък. Алисън Декстър имаше чувството, че всяка светеща лампа е един лош спомен, и бе твърдо решила да ги остави зад гърба си.

Андъруд имаше чувството, че потъва във водовъртеж. Отвсякъде го заобикаляха стени от вода и той отчаяно търсеше нещо, за което да се улови. Разговорът му с Пади Макинли за Декстър го разстрои. Познаваше Макинли относително добре. Преди четири години се бяха срещнали и бяха разговаряли подробно за прехвърлянето на Декстър от Лейтън в Ню Болдън. Обстоятелствата бяха сложни и трудни. Първоначално Андъруд се колебаеше дали да допусне прехвърлянето на Декстър в екипа си, но Макинли успя да го убеди. Каза му, че загубата на Декстър за него е равносилна на това, да му отрежат и двете ръце. Андъруд вече разбираше какво е имал предвид тогава лондончанинът.

Опита се да проумее какво чувства. Месеци наред бе прекарал в консултации с Джак Харви, по време на които се учеше да изолира и да контролира блуждаещи мисли и чувства. Защо го бе разстроил този разговор? Сам във все още непознатата тишина на голия си апартамент Андъруд изненада сам себе си. Изпитваше ревност. Ревнуваше, че инспектор Пади Макинли познава Декстър по-добре от него. Ревнуваше, че Макинли все още смяташе за редно да протегне ръка и да обгърне раменете на своя бивш сержант, за да я предпази.

Ето къде се коренеше проблемът. Питаше се дали става дума за някакъв първичен инстинкт. Дали не действаше, тласкан от примитивното усещане, че Декстър е негова емоционална собственост? Андъруд се отчая от абсурдността на тази мисъл. Знаеше, че няма право да се отнася собственически към човек, когото никога не бе притежавал. Как бе възможно да се разстройва от някакво събитие от миналото на Декстър, случило се преди осем години? Погледна към снимката на Джулия, която беше поставил над камината. Изпитваше ярост към предателството на съпругата си — сляпа бяла ярост. С течение на времето тази ярост се бе стопила и превърнала в самота и в съзнанието, че той сам е предизвикал проблема.

Декстър не го беше предала. Тя го бе подкрепила повече от всеки друг, вероятно с изключение на Джак Харви. Може би си бе създал

представа за нея, която отговаряше на собствените му цели. Че Декстър е безупречен професионалист, какъвто самият той никога не е бил. Че тя охотно е вдъхнала логика и сили на уморените му и разпилени мисли. Че гледа на него като на патриарх. Може би бе попълнил празните места в миналото на Декстър така, че да съответстват на собственото му въображение, да я превърне в представа, която може да контролира.

Осъзна това и се засрами. Беше изморен от въображението си. То го бе довело на границата на лудостта. Жестоко го бе захвърлило в един празен апартамент, който се боеше да обзаведе. А сега се опитваше да придаде на Алисън Декстър форма, която да може да притежава. Андъруд си спомни нещо, което му беше казал Адам Милър — че действителността бива подценявана. Нямаше нужда да си измисля нищо за Алисън.

Реши да рискува и да си налее чаша уиски. Мислите му бяха в безпорядък. Разговорът му с Макинли бе отклонил вниманието му от разследването на убийствата и от търсенето на Роуина Харви и на Дженсън. Сънят на Мери Колсън започваше да затяга примката си около мислите му. Ако, както предполагаше Колсън, имаше още пет или шест жертви, които все още не бяха открити, съществуваше опасност разследването да се оплете в незначителни подробности. Андъруд знаеше, че доказателствата от следователите и от аутопсиите са изключително важни, но освен това изпитваше тревожното усещане, че времето няма да им стигне. Най-важното нещо сега бе да намерят Дженсън и Роуина Харви. Андъруд знаеше, че за да успеят да го направят, трябва да открият логиката в действията на убиеца.

Да допуснем, че Мери Колсън е права, разсъди той, и че има още пет или шест жертви. Да допуснем и това, че убиецът е отрязал главите на всички тях. Защо му е притрябвало на някой да събира глави? Какво символизират главите? Може би личността на жертвите — може би вземането на главите е нещо като събиране на трофеи, завладяване на територии, игра на хищник и на жертва. Освен това съществува и проблемът с наркотика. Дали не е инжектирал жертвите с наркотика, за да въздигне съзнанието им по някакъв начин? Да промени усещанията им? Вероятно да промени начина, по който възприемат самия него. Дали убиецът не се

опитваше да създаде у жертвите си нова представа за себе си? Струваше му се почти религиозно...

Мислите на Андъруд внезапно секнаха, когато забеляза, че има съобщение на телефонния си секретар. Наля си едно малко уиски и натисна копчето за прослушване. От апарата се разнесе електронният и накъсан глас на бившата му съпруга:

— Здравей, Джон. Обажда се Джулия. Около десет часът е. Обаждам се просто, за да чуя как си. Четох във вестника за убийствата в Ню Болдън. Питам се дали участваш в разследването. Надявам се... Честно казано, надявам се да не участваш. Нещата при мен са добре. Установих се в Стивънидж. Работата е тежка, но ми харесва, а това е най-важното. Другата причина да ти се обадя, е, за да ти кажа, че... не съм забравила за утре. Знам, че денят е труден за теб. Ще запаля свещичка за майка ти, след като се върна от работа. Наблизо има католическа църква. Просто исках да знаеш, че ще го направя. Ако имаш нужда да поговориш с някого утре... или когато и да е... Е, най-добре да затварям, за да не изхабя цялата лента. Всичко хубаво.

Андъруд пресуши уискито си на една глътка. В най-мрачните си мигове през изминалата година често си бе представял, че пъхва дуло в устата си — две отрязани цеви. Представяше си как здраво захапва метала и след това взривява безсилието и гнева в мозъка си. Сега тази представа отново се върна в съзнанието му и той се опита да я прогони. Бившата му съпруга щеше да запали свещ за покойната му майка. Какво трябваше да означава това? Не беше сигурен как да реагира. Да бъде благодарен? Защо беше решила точно сега да го измъчва? От злоба ли го правеше или се опитваше да го обърка?

Умът му се пълнеше с мисли, както потъващ кораб се пълни с вода. Беше ядосан. Андъруд се пресегна и взе снимката на Джулия от поставката над камината. Позамисли се и я пусна в картонената кутия до телевизора.

ТЯЛО И КРЪВ

3 май

Доктор Адам Милър работи цяла нощ в катедрата по ботаника на университета в Кеймбридж. Той подготви цялостен анализ на гъбите *Amanita Muscaria* и на *Amanita Phalloides*, включително и големи снимки на двата вида, които свали от базата данни на катедрата. Разговорът с Декстър и с Андъруд му подежда стимулиращо. Макар както винаги микологичните проучвания все още да криеха някакво любопитно очарование за него, Милър усещаше, че животът му е изпълнен с прекалено абстрактни неща. Научните статии бяха интересни, но на него му допадаше предизвикателството и взаимоотношенията с хора по време на теренни проучвания. Във Великобритания обаче това неизменно означаваше да се мъкнеш из влажни блата и гори под проливен дъжд или в мъгла, влачейки след себе си група почти безразлични студенти. И все пак, докато му се удадеше възможност да се захване с работата на мечтите си в американски университет на Западното крайбрежие, щеше да се задоволи с гумените ботуши, уличните задръствания и мъкненето из влажни блата.

Предизвикателството да приложи познанията си за практическото разрешаване на някакви проблеми — в разследване на убийство — бе твърде хубава възможност, за да се откаже от нея. Знаеше, че полицията се интересува преди всичко от естественото разпределение на двата вида *Amanita*, които той беше разпознал. Устоя на първоначалното изкушение да се зарови направо в университетската база данни за разпределението на видовете. Според него методиката изискваше най-напред да напише кратки характеристики на въпросните гъби. Това би подсказало ценни неща за евентуалното разпространение на видовете.

Старяеше се да пише в ненаучен и ненаситен с термини стил. Освен това реши да обвърже анализа си с конкретните проблеми: защо убиецът е избрал точно тези два вида гъби и къде може да се намират евентуалните места на разпространението им.

Завърши доклада си малко след седем и половина сутринта, когато слънчевите лъчи вече проникваха в претъпкания му кабинет на втория етаж на катедрата по ботаника. Докато принтерът му вадеше страниците с доклада, Милър взе една от цветните снимки на Amanita Muscaria, която беше свалил от базата данни. Наситеночервената ѝ шапчица и белите петънца криеха хипнотично очарование в очите на Милър. Гъбата беше толкова красива, колкото бе сложна химическата ѝ структура. Милър беше поглъщал Amanita Muscaria само веднъж по време на едно пиянско младежко пътуване до Амстердам. Последва напрегната и объркваща нощ, докато той наблюдаваше как тялото му бавно се разтваря в непознати цветове и светлини. След това го сполетя неприятна чревна инфекция и се наложи да прекара цял ден в холандска болница, където го лекуваха от хронична диария и спазми на стомашните мускули. Нямаше желание да повтаря този опит. Странната гъба обаче го беше омагьосала и той бе посветил докторската си дисертация на проучването на химическия състав на отровните гъби.

След като отпечата всички страници на доклада, ученият го прибра в пластмасова папка за собствения си архив. Изпрати целия текст на доклада по електронната поща на адреса на инспектор Алисън Декстър в полицейското управление в Ню Болдън. След кратък телефонен разговор, за да се увери, че докладът е пристигнал и за да предложи помощта си, в случай че отново имат нужда от нея, Милър излезе от катедрата и се запъти към любимото си кафене в Кеймбридж за голяма и нездравословна закуска.

Алисън Декстър повика Андъруд в кабинета си и му връчи фотокопие от доклада на Милър.

— Още не съм го чела. Трябва най-наред да поговоря с Харисън — каза му тя. — Днес ще ползваме един от хеликоптерите на графството. Харисън ще го заведе първо на мястото на катастрофата, а след това ще проверят някои от районите, които ти му даде вчера.

— Въз основа на съня на Мери Колсън ли?

— Да. Както сам изтъкна, не разполагаме почти с нищо друго, за да продължим. Разполагай се в кабинета, докато се върна. После ще ме запознаеш с доклада.

— Благодаря — отвърна Андъруд привидно равнодушно.

Когато излезе от стаята, Декстър си даде сметка, че Андъруд упорито бе избягвал да я погледне в очите по време на разговора им.

След като седна на бюрото на Декстър, Андъруд забеляза датата на календара ѝ. Днес се навършваха десет години от смъртта на майка му. Десет години се бяха изнизали между пръстите му. По-късно щеше да си отдели спокойна минутка. Взе доклада на Милър, отпи от кафето и зачете: „Профили на *Amanita Muscaria* и *Amanita Phalloides*, подготвени за полицията в Кеймбриджшър от д-р Адам Милър, 2 май 2002 г.“.

Интересно заглавие, помисли си Андъруд.

„Токсикологичните профили, изготвени в полицията в Кеймбриджшър (май 2002 г.) подсказват смъртоносно съдържание на аматоксини у двама мъже на зряла възраст. Подробният анализ на тези профили потвърди тази хипотеза.

Идентификация на токсините: Високото съдържание на алфа-аманитин у двете жертви подсказва сериозна вероятност от поглъщането на *Amanita Phalloides*. Алфа-аманитинът е цикличен октапептид, който възпрепятства синтеза на протеини в човешките клетки. Това прави клетките на черния дроб и на бъбреците изключително уязвими на неговото действие. 0,1 мг алфа-аманитин на килограм телесно тегло обикновено се смята за потенциално

смъртоносна доза. Това се равнява на поглъщането на общо 7–9 мг. Една гъба от този вид със средни размери съдържа между 40 и 100 мг алфа-аманитин.

Трябва да се отбележи, че и у двете жертви са регистрирани значително по-високо съдържание на погълната отрова от опасната доза 0,1 мг на килограм телесно тегло, което предполага общото погълнато количество да е около 360 мг предвид теглото на жертвите. При втората жертва е регистрирано количество от 5 мг на килограм, което предполага общото погълнато количество да е 375 мг. Очевидно, изключително високото съдържание на алфа-аманитин подсказва, че поглъщането на отровата не е станало случайно.

Пробите от урината и от кръвта на жертвите показват и висока концентрация на иботенова киселина и на мускимол. Това са силно халюциногенни вещества, които се срещат при различни гъби от вида *Amanita*, но най-често при *Amanita Muscaria* (мухоморка).

Големите дози, намерени в жертвите, (и отсъствието на остатъци от гъбите в храносмилателната им система) говори в подкрепа на факта, че някакъв разтвор или разтвори, съдържащи гореспоменатите химически вещества, са били инжектирани на жертвите венозно. Това е вероятна, макар и необичайна хипотеза — иботеновата киселина и мускимолът са разтворими във вода, а алфа-аманитинът се разтваря и във вода, и в липиди“.

Андъруд се запита по какъв начин изключително високите дози са разстроили мозъчните функции на жертвите. Замисли се най-вече за Джак Харви, чиято ясна логика и чувство за хумор бяха върнали самия него от прага на самоубийството. Никак не му се нравеше мисълта, че последните мисли на Джак са били разпилени и лишени от смисъл. Продължи да чете и да подчертава онези части от доклада на Милър, които му се струваха най-интересни:

„Описания: Гъбата *Amanita Phalloides* има широка изпъкнала шапчица, която достига до 15 см в диаметър. Шапчицата може да бъде слизеста, а цветът ѝ варира от тъмнозелено до жълто. Обикновено има силна миризма. Пънчето е бяло, високо е до 18 см и до 3 см в диаметър“.

Андъруд погледна снимката, която им беше изпратил Милър и потвърди подробностите, преди да продължи да чете.

„*Amanita Muscaria* има характерен външен вид. Шапчицата е кървавочервена с бели или жълтеникави люспици или брадавички; Обикновено е между 6 и 30 см в диаметър. Пънчето е бяло, високо е до 15 см и е дебело 2–3 см“.

Андъруд разлисти напред няколко страници. Имаше още снимки на двете гъби от различни гледни точки и сложни подробности за размножаването им. Потърси евентуалните места на разпространение на гъбите и с удоволствие видя, че Милър не го е разочаровал:

„Разпространение: И двете гъби са характерни за Съединените щати, Централна и Южна Америка, Япония и други части от Югоизточна Азия. Освен това се срещат често в скандинавските страни и в Сибир. Трябва да се отбележи, че и двете гъби са присъщи и на флората във Великобритания.

Най-вероятните места, където двата вида могат да бъдат открити във Великобритания, са широколистните, смесените и иглолистните горски райони в периода между май и ноември. *Amanita Muscaria* често се намира в брезови гори или около брезови дървета в смесени гори. Последните данни сочат, че тези гъби се намират все по-трудно в открити тревни площи, паркове и изкуствено създадени местности.

Характерни зони със смесени, широколистни и иглолистни гори са гората Уеърхам в Дорсет, Ню Форест в Хемпшир, горските райони в националния парк «Дейлс» е Йоркшър, гората Шъруд в Нотингамшър и иглолистните гори в Северна Шотландия.

Разпространение в Кеймбриджшър: Регистрирани са няколко места на поява и на двата вида гъби на територията на Кеймбриджшър. Предвид състава на почвата в региона и относително рядко срещащите се гористи местности този факт не буди учудване. Установено е наличие на *Amanita Muscaria* около блатата Холм и в горите Монкс, но преди няколко години.

Заслужава обаче да се отбележи близостта на гората Тетфорд в Сафък, която се намира на по-малко от двацет минути път с автомобил от района на Ню Болдън. Гората е държавно разработен природен резерват, засаден предимно с корсикански борове. Освен това там има доста брезови и дъбови дървета, които създават благоприятна среда за виреење и на двата вида *Amanita*. Трябва да се отбележи, че ботаниците от университета са открили представители и

на двата вида гъби в този район: в Уангфорд Глиб (1997), Брандън Парк (1999), Тетфорд Уорън (1999) и Сантън Даунхам (2000)“.

Андъруд благослови Адам Милър. В крайна сметка дадената от него информация можеше и да не се окаже полезна, но най-сетне им беше дала сигурна посока на търсене. Милър беше разпознал токсините, намерени в телата на Иън Старк и на Джек Харви. Той беше идентифицирал и конкретните гъби, които отговарят на токсикологичния профил, а сега дори им бе дал местен източник, където гъбите можеха да бъдат открити. Когато Декстър най-сетне се върна в кабинета, Андъруд ѝ преразказа доклада на Милър.

— Май ще трябва да изпратим екипи на тези места — каза Декстър, след като осмисли подробностите. — Ще се обадя в полицията в Сафък и ще го уредя.

— Може би няма да е зле да закараме там и Милър.

— Смяташ ли, че е необходимо?

— Ти можеш ли да разпознаеш една гъба от друга?

— Убеди ме. Ще му се обадя. Май ни е направил услуга.

— Обаче все още не сме разбрали причината — тихо каза Андъруд. — Защо някой ще инжектира хората с тази гадост, след като и без друго е решил да ги убие?

Погледът му бързо пробяга по тялото на Декстър към снимките отпред.

Беше ясна и хладна сутрин. Обувките на сержант Харисън се навлажниха от росата, докато прекосяваше тревистата морава зад главното полицейско управление в Хантингдън. Запъти се към двата полицейски хеликоптера на стотина метра оттам, които стояха готови да отлетят. Единият трябваше да отиде да координира полицейските мерки във връзка с катастрофа, станала по време на сутрешното задръстване на южното шосе М11 близо до Кеймбридж. Другият му беше отпуснат от главното управление, за да помогне на издирването на детектив Дженсън и на Роуина Харви.

Двамата пилоти бяха потънали в разговор и забелязаха Харисън едва когато той инстинктивно се приведе под перките на единия хеликоптер.

— Не се налага да го правите, когато не се въртят! — провикна се единият пилот.

— Навик — отвърна Харисън.

— Аз съм Тони Пайн, а това е Гари Денис. Вие сигурно сте сержант Харисън.

— Точно така.

— Ще летите с мен — осведоми го Пайн. — Гари тръгва да насочва движението.

Другият посрещна обидата с усмивка.

— Надявам се да сте си взели парашут, сержант Харисън.

Пайн се ухили на Харисън, докато Гари Денис се качваше на пилотското място в първата машина.

— Той е цапнат в устата. Летели ли сте на хеликоптер преди?

— Няколко пъти — кимна Харисън. — Не мога да кажа, че съм голям фен.

— Всичко ще е наред. Денят е ясен и хубав. Няма силен вятър. Край блатата може да има лека мъгла, но ще се разнесе. Може да се пораздрусаме малко, докато заобикаляме телеграфните жици. Шегувам се.

Двамата извървяха краткото разстояние до втората машина. Хеликоптерът беше тъмносин с жълта лента и знаци. Пайн отвори вратата откъм пилота и взе от седалката си някаква папка.

— Машината изглежда фантастично — отбеляза Харисън.

— Доста е добра — съгласи се Пайн. — ЕС135. Отдолу има видеокамера, която е свързана със спътник, и термална камера, която е истинско произведение на изкуството. Това ви трябва, нали?

— Точно така. Искам да започнем от мястото на катастрофата отвъд Тетфорд и след това да тръгнем обратно към Хантингдън. Разполагам с няколко вероятни места, които трябва да проверим.

Пайн свери с плана на полета:

— Първото е между Бървел и Уотърбийч, а второто е на няколко километра на югоизток от Илай.

— Да. Бих искал да използваме термалното оборудване над тези две места.

— Какво търсим?

— Трупове.

Пайн се позамисли.

— Инфрачервената камера е чувствителна, обаче ако телата са били на открито повече от двацет и четири часа, шансовете ни да ги уловим са съвсем малки. Оборудването е по-ефикасно за търсене на живи заподозрени.

— Разбирам, но така ще можем да обхванем голяма площ, а това може да ни помогне да стесним периметъра на издирването.

— Вярно е. — Пайн погледна назад към главната сграда. Една слабичка фигура, облечена със синя пилотска риза, тичаше към хеликоптера. — Това е Джанет Стайлс. Тя ще работи с камерата.

Приблизително петнайсет минути по-късно хеликоптерът се издигна над Хантингдън. Харисън стисна ръкохватката до седалката си, когато Пайн зави на североизток и се насочи към Кеймбриджшър. Двигателите бяха удивително тихи. Харисън се приведе между двете предни седалки и каза в микрофона на каската си:

— Мислех, че ще бъде по-шумно.

— Това е машина за наблюдение — обясни му Стайлс. — Би трябвало да е тиха.

Пайн посочи през прозореца си:

— Ще следваме А1123, след това А11 до Тетфорд. В Лейкънхийд и в Милдънхол има военновъздушни бази, затова ще минем южно от тях.

Харисън наблюдаваше как отдолу се разстила странната шарка на полето. Малки неравни ленти и форми: все едно някой беше раздробил полето на хиляди фрагменти и ги беше оцветил в различен нюанс на зеленото. Внезапно се почувства откъснат от всичко. Когато под него се ширна полето на Кеймбриджшър, в което само тук-там се виждаха скупчените сиви къщи на селата и се виеха сивите ленти на пътищата, той започна да си дава сметка колко трудна е задачата му.

Огромното зелено петно на гората около Тетфорд се появи на хоризонта след около десет минути. Харисън разпозна шосе А11 и ниските бели покриви на промишлените предприятия в Тетфорд.

— Катастрофата е станала на А1066 между Тетфорд и Дис — каза той на Пайн и на Стайлс. — Бих искал да огледаме околните полета с термалната камера. Става дума преди всичко за открити селскостопански земи. Направихме проверка по домовете, но районът е твърде обширен, за да се претърси пеша.

— Разбрано. — Стайлс започна да настройва контролния монитор от лявата страна на таблото за управление на хеликоптера. — Можеш ли да ни смъкнеш до сто и петдесет метра, когато сме над мястото на катастрофата, Тони?

Пайн кимна и хеликоптерът зави на изток, преди да намали височината над тясната извита лента на шосе А1066. Стайлс работеше с контролните прибори на насочената напред инфрачервена камера на ЕС135 и започна бавно да я прокарва по полето. На монитора ѝ се появиха образи. Харисън примигна срещу странните бели очертания и различните топлинни модели, опитвайки се да ги проумее. Процесът беше мъчително бавен. Два часа по-късно Харисън се съгласи, че са ударили на камък.

— Къде искате да опитаме сега? — попита Стайлс. Вече започваше да се убеждава, че издирването е безполезно. Знаеше обаче, че една от изчезналите жени е полицай. От приказките в столовата беше разбрала и това, че двамата с Харисън са живеели заедно. Реши да не дава израз на мислите си.

— Второто място е близо до Кеймбридж, между Уотърбийч и Бървел — каза Харисън, след като провери на картата си.

— Там няма почти нищо — каза Пайн, като насочи хеликоптера на югоизток и го издигна на триста метра височина. — Защо искате да го проверим?

Харисън се поколеба. Андъруд му беше дал последните две места като вероятно местоположение. Мотивите на инспектора бяха любопитни. Чудеше се колко може да каже на екипажа, без напълно да съсипе ентузиазма им по отношение на издирването.

— Подказаха ни нещо. Подказаха ни, че телата може да се намират в гората близо до някакво стрелбище. В областта има две големи частни стрелбища. Двете последни места покриват целия район.

— Какво точно беше подсказването? — попита Стайлс и погледна към Харисън през дясното си рамо.

— Повярвайте ми, едва ли искате да узнаете.

Харисън реши да не споделя онова, което знаеше — че двете места са избрани заради съня на една възрастна дама и по силата на доста несигурни предположения.

На петнайсетина километра на изток в една къща близък близо до пазара в Даунхам, Уилям Бенет полагаше огромни усилия, за да мобилизира семейството си. Съпругата му Силвия като че ли нарочно си измисляше домакинска работа, за да забави тръгването им, а дъщерите му Изобел и Аймоджин сякаш бяха пристрастени към спането. Той беше сигурен, че само се преструват на изтощени.

Уилям искаше да излязат, докато времето все още беше благоприятно. Предишната вечер беше прекарал цял час в подготовка на семейния пикник, за да улесни стратегията на следващата сутрин. Сега времето, което беше спечелил, се топеше заради инерцията на семейството му.

— Наистина трябва да тръгваме — възбудено каза той на Силвия, докато тя почистваше вътрешността на фурната. — Времето може да се развали и край с пикника. Направил съм сандвичи с конфитюр за близначките и сандвич с риба тон за теб.

Силвия знаеш, че няма да победи, но продължи да се противи:

— Само на двамадесет минути с кола е, Уил. Защо бързаш толкова?

— Защото, ако завали, полето ще плувне във вода и тогава няма да може да проверят дали там няма нещо интересно. Това може да се окаже важно археологическо място. Силвия.

Силвия въздъхна. Страстта на Уилям към местната археология започваше да ѝ омръзва. Растящата му колекция от явно безсмислени камънаци я дразнеше най-много. Особено, когато той настояваше да вземе и да подсуши „находките“ си в нейната кухня.

— Какво толкова важно има в това откритие, Уил? С какво е по-различно от останалите?

Бенет седна на един кухненски стол.

— Нали си чувала за мината за кремък в Лингхийд близо до Тетфорд?

— Разбира се. — Силвия често имаше чувството, че направо живее там.

— Е, камъните и следите в почвата, които открих миналата седмица във Фулфорд Хийд, бяха много сходни на скалите, открити в Лингхийд. Мините Лингхийд са произвеждали кремък за оръжия от осемнайсети век — нали се сещаш, кремък за пушки и други подобни. Откритите от мен находки подсказват, че е възможно да е имало друга мина за кремък в този район близо до Фулфорд. Може и да не е важно, но не е без значение от историческа гледна точка.

— Мина за кремък да има историческо значение?

— Абсолютно. По време на войните с Наполеон мината в Лингхийд е била основният снабдител на Британската армия. Не мислиш ли, че това е интересно? Че пушките, с които са стреляли на Ватерло, са били с кремък от местни мини. Ако съм прав и е имало още една мина във Фулфорд, тогава кой знае? Може пък кремъкът оттам да е бил използван по време на Войната за независимост в Америка.

Силвия сви рамене.

— Днес е почивният ти ден. Уилям. Не предпочиташ ли да си починеш?

В училището, на което Уилям беше директор, имаше спортен празник. С одобрението на настоятелството той беше прехвърлил задълженията си на своя заместник. Това беше възможност да изпробва теорията, която бе разработвал през почивните дни и през ваканциите.

— Хайде, Силвия — настоя той. — Колко често ни се удава случай да излезем цялото семейство? Ще бъде забавно, вече съм приготвил храната. Ако скоро не проверя това място, университетът ще домъкне студентите и те ще напускат навсякъде пакетчета от чипс и кутийки от кока-кола. В крайна сметка, теорията е моя. Не смяташ ли, че трябва и заслугата да бъде моя?

Силвия погледна към съпруга си — вече обут в чистите си гумени ботуши — и усети как я пронизва вина и съжаление. Не беше правилно да омаловажава хобито му. Поне се опитваше да въвлече в него нея и близначките.

— Добре — съгласи се тя. — Ще вдигна момичетата. Но ми обещавай, че ако завали, веднага се връщаме.

Уилям Бенет кимна и я целуна по бузата.

— Ще натоваря нещата в багажника.

Той взе сандвичите и напитките от хладилника и ги постави в хладилната чанта. Преди да ги натовари в колата, провери оборудването си за последен път: камера, военнотопографска карта, тетрадки, писалка. Беше готов и усети вълнуваща тръпка пред перспективата да открие нови доказателства за своята монография върху местната история.

Марк Уилис караше бавно из жилищния комплекс Морли като акула в плитки води. Беше бесен, задето беше допуснал двамата младежи да си тръгнат след спора му с Алисън Декстър предишната вечер. Можеше да изкопчи от тях някаква информация, а се беше провалил. В настоящото му положение информацията беше пари, а парите значеха живот. В центъра на Морли имаше малък търговски комплекс, състоящ се от някакви схлупени магазинчета и доста невзрачен лекарски кабинет. Уилис реши, че мястото е подходящо да изчака. Паркира и от минимаркета „Куик шоп“ си купи кифла със сирене, увита в найлоново фолио. Струваше осемдесет и девет пенса и имаше вкус на гума. Отми разочарованието си с кока-кола, наслаждавайки се на сладкия ѝ вкус. Върна се в колата си и зачака.

Алисън Декстър го мразеше. Беше видял яростта, която гореше в суровите ѝ зелени очи. Беше забелязал обаче и още нещо, нещо жалко. В очите ѝ все още се четеше уязвимостта, която го бе привлякла преди осем години — беше съчетание от отчаяние и самота. След известно време уязвимостта ѝ бе започнала да го отегчава. Алисън беше станала досадна и обсебваща.

Пътуването им до Париж беше грешка. То ѝ вдъхна надежда, която той не можеше да осъществи. Държеше го за ръката, говореше за бъдещето и как ще се справят с връзката си в работата. Той установи, че сериозността ѝ внезапно му се струва отблъскваща. Почувства се смазан, сякаш възможностите пред него се топяха. Нощта, в която отлетяха заедно до „Хийтроу“, той изпита неустойимо желание да се отърве от нея. В мъжката тоалетна близо до багажното отделение бе позвънил по мобилния си телефон на свой приятел и двамата бяха съставили план за бягство. Приятелят му се обади пет минути по-късно и Уилис се престори, че в службата е възникнало нещо спешно. Настани Алисън в едно такси, връчи ѝ петдесет лири с думите: „Наймалкото, което мога да направя, партньоре“ и тръгна сам от летището към Уест Енд. Изпита огромно облекчение. Забърса някаква

медицинска сестра в нощен клуб на Лайчестър Скуеър и през нощта изкара напрежението си върху нея.

Внезапно Марк Уилис се почувства свободен. Обичаше вълнението в работата си и независимостта, но все по-задушаващата му връзка с Декстър смазваше духа му. Реши отново да започне да се забавлява: да се повесели с момичета, да изкара малко пари. Знаеше как действа системата и умееше да се възползва от слабостите ѝ. Декстър бе разбрала какво прави той няколко месеца по-рано. Беше истинска катастрофа. Реакцията ѝ бе много по-лоша от очакваното. Все пак беше доказателство, че бе постъпил добре, като се бе отървал от нея. Беше твърде настойчива.

Един велосипед прелетя покрай него и изтръгна Уилис от мислите му. Разпозна велосипедиста и запали колата. Проследи колелото до другия край на квартала. Младежът слезе пред входа на един изключително мръсен жилищен блок. Уилис паркира до него фрийландъра си и свали стъклото.

— Още ли си търсиш хапчета? — провикна се той.

Момчето го погледна. Очите му бяха воднисти, а лицето — сипаничаво и бледо. Уилис разпозна признаците.

— Аз съм приятел на Старки — добави той. — Само че мога да ти предложа по-добра сделка от него.

Момчето облегна колелото си на стената на блока и предпазливо се приближи.

— Да не си ченге? — попита той.

— Приличам ли ти на ченге? — засмя се Уилис.

— Малко.

— Я виж това — каза Уилис и извади от вътрешния джоб на сакото си шепа жълти таблетки. — Наричат се „подводници“. Направо те размазват. Аз самият много си падам.

— Какво правят?

— Страхотни са. Ставаш истински жребец. Дай едно хапче на някоя мацка и ще се забавляваш страхотно.

— Колко?

— За някой може и без пари. Как се казваш, синко?

— Джо.

— Знаеш ли какво, Джо, хайде да си направим взаимно по една услуга. Търся скривалището на Старки. Знаеш ли къде може да е?

— Наистина ли не си ченге?

— Съвсем сигурно е.

Джо нервно пристъпи с износените си маратонки „Адидас“.

— Имаше един гараж.

— Знам — мислено въздъхна Уилис. — Зад Хоуп Хаус.

— Не — посочи Джо в противоположната посока. — Виждам съм го да използва един гараж от другата страна, зад промишлената зона.

— Можеш ли да ми покажеш? — подаде му Марк хапчетата и Джо ги прибра в джоба на панталона си.

— Добре. — Младежът се качи на колелото си и поведе Уилис към онази част на квартала.

След пет минути намериха гаража на Старк. Уилис забеляза чисто новия катинар на вратата и веднага се изпълни с подозрения. Освен това ключалката му се стори твърде лесна. Знаеше, че Старк е по-предпазлив. Заподозря, че са му устроили капан, затова внимателно огледа останалите гаражи, преди да опита да разбие ключалката. Доволен, че не го наблюдават, Уилис отвори багажника на колата си и извади чука, който понякога носеше в джоба на коженото си яке за защита.

— Какво търсиш още тук? — сопна се той на Джо.

— Трябва ли ти помощ, човече? — попита младежът, чудейки се дали няма да може да се докопа до още хапчета. — Може да пазя.

— Хубаво — промърмори Уилис и огледа катинара.

— Ще чакам на пътя.

— Загубеняк — тихо изруга Уилис.

Замахна с дясната си ръка и няколко пъти стовари чука върху катинара. Той се счупи на третия удар и Марк Уилис отвори вратата на гаража. Веднага разбра, че са го измамили. Видя металния шкаф с насила отворените чекмеджета и торбата с кокаин, изсипана на пода. Надникна в шкафа и не намери нищо. Наведе се и вдигна бележката, която му беше оставила Алисън. Разтвори листчето, като очакваше да се сблъска с победоносен сарказъм. Беше написала само: „!“.

Уилис смачка листчето и го хвърли на пода.

— Проклетата кучка! — изкрещя той и запрати чука през отровената врата на гаража. — Проклетата кучка!

Тя играеше игра. Разбираше какво е намислила. Познаваше я добре. Искаше да го накара да се въргала в краката ѝ, да се моли за прошка и за снизхождение. Е, той нямаше да се унижи.

Опита се да проясни мислите си, да се съсредоточи върху положението. Не беше направила това официално и нарочно бе оставила кокаина, за да му даде да разбере, че не го е конфискувала. Освен това вратата на гаража не беше запечатана както трябва. Тази злобна малка кучка беше направила това на своя глава само за да му отмъсти. Марк Уилис беше видял достатъчно. Беше му дошло до гуша от игричките и от дребнавото презрение на една вдетинена жена. Той живееше в скапаната действителност и времето му изтичаше.

Когато се върна до колата, Джо притича от ъгъла.

— Свърши ли, приятел?

Уилис не отговори. Отвори вратата на фрийландъра си. Джо го спря.

— Нямаш ли случайно още малко бонбончета? Ще си държа очите отворени.

— Какво? — извърна се Марк със студено и надменно изражение.

— Аз ти помогнах. Нали не искаш да се разприказвам пред ченгетата? — с преднамерена изразителност огледа номера на колата му Джо.

Уилис бавно кимна и затвори вратата на колата. Изненадващо и с животинска сила той удари Джо по лицето. От лицето на младежа рукна кръв, той политна назад и се строполи в гаража. Уилис се озова над него, преди той да успее да се изправи. Заби юмрука си силно първо в носа, сетне в устата на Джо.

— Искаш ли още, приятел? — изсъска той. — Още бонбончета, а? Ето ти!

Заплете пръстите на дясната си ръка в косата на Джо и натисна лицето му в мръсната купчина кокаин, която Декстър беше оставила на пода на гаража. Предните зъби на Джо се строшиха върху твърдия бетонен под. Той се закашля и започна да сумти, докато Уилис триеше носа му в земята.

— Един съвет от мен, Джо — каза Уилис, вземайки си щипка кокаин със свободната си ръка. — За в бъдеще, не се замесвай.

Уилис блъсна лицето му в бетона за последен път и си каза, че дяволът не е съвсем черен.

Пикникът на Фулфорд Хийд се увенча с частичен успех. Близначките останаха доволни от сандвичите си с конфитюр, но лекият дъжд развали настроението на Силвия. Уилям Бенет знаеше, че ще трябва да действа бързо, преди търпението ѝ напълно да се изчерпи. Вече беше седнала в колата и слушаше радио. Уилям подозираше, че ако скупчващите се черни облаци освободят товара си, Силвия просто ще потегли и ще го зареже.

Работеше на едно място на стотина метра от колата. Виждаше как момичетата си играят с водните си пистолети. Русите им главички подскачаха наоколо, докато се предпазваха от водните струи. Той събра няколко проби от кремък от мястото, на което според него някога се бе намирала мината. Освен това откри няколко плитки вдлъбнатини в неравната почва, които вероятно са били някогашните входи към галериите. Снима ги и ги отбеляза с малки пластмасови етикетчета за бъдещи изследвания.

Почти беше приключил огледа си. Чуваше далечните изстрели от стрелбището във Фулфорд в далечината и приглушеното бръмчене на хеликоптер на около километър и половина оттам. Имаше още два големи насипа пръст и една канавка, които искаше да проучи. Намираха се зад широко и покрито с преплетени храсти място. Момичетата забелязаха, че баща им се отдалечава, и хукнаха към него, като през цялото време се пръскаха.

Уилям Бенет забеляза нещо странно между по-големия насип и канавката, която отводняваше района. Приближи се, за да го разгледа. Забеляза следи от автомобилни гуми, дебели гуми, които бяха оставили вдлъбнатини в пръстта покрай едната канавка. Точеха се на петдесетина метра по посока на шосето. Покатери се на първата обрасла с трева могила и надникна в канавката. Видя четири чувала от зебло на дъното на калния ров.

Бум!... Бум!... Бум!... — обади се стрелбището.

Бр-р-р... Бр-р-р... Бр-р-р — отвърна му хеликоптерът.

— Какво е това, по дяволите! — прошепна едва чуто Бенет.

Храстите зад гърба му прошумоляха.

— Татко! Татко! — повикаха го близначките.

— Тук съм, деца, просто проверявам нещо! — Бенет праметна крака през насипа и колебливо се смъкна в канавката.

— Какво е? — провикна се Аймоджин.

— Може ли да видим? — попита Изобел.

Бум!... Бум!... Бум!... — обади се стрелбището.

Бр-р-р... Бр-р-р... Бр-р-р — отвърна му хеликоптерът.

— Не, останете там.

Бенет тръгна по дъното на канавката.

— Може ли да видим, татко?

— Не съм сигурен. Струва ми се някакъв лош чичко е изхвърлил тук боклука си.

— Гадост! — възкликна Аймоджин. Отегчена, тя се обърна и напръска с водния си пистолет нищо неподозиращата си сестра в лицето.

Бум!... Бум!... Бум!... — обади се стрелбището.

Бр-р-р... Бр-р-р... Бр-р-р — отвърна му хеликоптерът.

Уилям Бенет се наведе над единия от четирите чувала. Беше вързан с въже. Вонеше ужасно. Бенет се поколеба. Притаи дъх и развърза въженцето. Предпазливо повдигна грубия край на чувала и се озова пред назъбената почерняла плът и отсечените кости на шията на Лиз Коплински. Той отчаяно се опита да си поеме дъх, политна назад и болезнено се стовари в канавката. Обзет от паника, се надигна, без да обръща внимание на ужасната болка в китката, която бе счупил при падането, и кресна на дъщерите си да се върнат при майка си.

Петнайсет минути по-късно от централното полицейско управление се обадиха на втория хеликоптер. Харисън се слиса, когато научи новините. В момента се намираха на около километър от Фулфорд Хийд. Стайлс оглеждаше с инфрачервената камера гористата местност в съседство с Клуба по стрелба на Илай и Фулфорд. По нареждане на Харисън, Тони Пайн се откъсна от мястото, което бе заел над гората, и се отправи на север към откритата площ на пустошта и големия семеен автомобил, паркиран на калния път. Харисън се облегна на седалката си, когато ЕС135 се спусна долу и се приземи рязко на неравната земя. Опита се да се държи професионално, да гледа възможно най-равнодушно на онова, което ще открият в

канавката, да превъзмogne изненадата си от странното съвпадение.
Осъзна, че присъствието му в района не е никакво съвпадение.
Андъруд се оказa прав.

Мери Колсън беше уплашена и объркана.

Отново беше спала лошо и не можеше да сложи нито залък в устата си. Освен това установи, че ежедневните ѝ сблъсъци с Дорийн О'Риордан постепенно изсмукват силите ѝ. Осъзна, че Дорийн иска точно това, и се разстрои още повече. Освен другото ѝ бяха предписали още по-силни лекарства, за да контролират симптомите на все по-задълбочаващата се болест. Страничните ефекти бяха тревожни. Мери седя в креслото си цял следобед. Беше ѝ неприятно горещо и мъчително преглъщаше чая си. Лекарят я беше предупредил какво може да очаква от влошаващите се симптоми. Можеше да се справи с физическите неудобства, но я потискаше отслабналата ѝ способност да се концентрира и да разсъждава. Мери се озоваваше на различни места в къщата си и не можеше да си спомни защо е отишла там.

Най-неприятни бяха халюцинациите. Бяха преди всичко гласове, някои от които разпознаваше веднага, а други бяха странни хибриди, родени от въображението ѝ. Това разстрои Мери. Беше неспособна да използва дарбата си. Установи, че гласовете на духовете, които чуваше някога, са погълнати и изопачени от звуковете ѝ халюцинации. Ставаше ѝ трудно да различава едните от другите точно когато умствените ѝ способности бяха започнали да линейт с тревожна бързина.

— *Както знаеш, Мери — чу тя да ѝ казва лекарят, — болестта на Паркинсон е прогресиращо неврологично разстройство...*

— *Ям от сладкиша ти — доплува гласът на Дорийн от кухнята.*

— *Остави сладкиша ми на мира — чу се да казва Мери.*

— *Колкото повече се влошава състоянието на нервните клетки, толкова по-трудно ще се придвижваш из къщата... ще усещаш мускулите си схванати и това ще ти причинява неудобство...*

— *Естествените райони на обитаване на горилите са сериозно засегнати от изсичането на горите и лова... — каза телевизорът, който не беше включен.*

— Не бива да ядеш това, Мери. — Гласът на Дорийн ѝ напомни на тона на ядосана учителка. — В него има ядки.

— Процесът причинява недостиг на допамин в мозъка... а това пречи на мозъка ти да изпраща уда получава съобщения от мускулите...

— В него има ядки — настоя Дорийн.

— Мъжът, който е починал днес, е бил ваш приятел, господин Андъруд — спомни си собствените си думи Мери.

— Да, така е — долетя до нея гласът на Андъруд от дивана.

— Предписвам ви по-силен допаминов агонист, за да компенсирате това. — Мери чу звука от късането на хартия, когато лекарят откъсна рецептата от кочана.

— Не забравяй ключовете — каза мъртвият приятел на Андъруд.

— Готова ли си за кутията, Мери? — попита глас, който не познаваше.

— В него има ядки — настоя Дорийн.

Мери Колсън напрегна всички сили, за да прогони гласовете. Огледа празната дневна и осъзна, че трябва да се постарее да ангажира мозъка си с нещо. Но този път заетият ѝ с ребуса мозък улови конкретни думи от врявата и състави от тях цял разговор. Бъркотията на страницата сякаш се проектира в стаята, някаква смес от безсмислици, накъсвана от отделни думи, които разпознаваше. Бутна настрани книжката с ребусите.

Дали не можеше да свърши нещо в къщата? Реши да отвори прозореца на кухнята — потеше се под жилетката си и смяташе, че ще се почувства по-добре от чистия въздух. През последния час треморът на ръцете и на краката ѝ бе намалял и тя се почувства достатъчно сигурна, за да пробва. Преодоля краткото разстояние до кухнята полесно, отколкото бе допускала, и усети как увереността ѝ расте и настроението ѝ се подобрява. Гласовете позатихнаха, когато с мъка отвори кухненския прозорец и студеният полъх, който докосна лицето ѝ, я поуспокои. След това с раздразнение забеляза, че Дорийн не е изнесла отпадъците пред къщата.

— Утре ще събират сметта — чу се да казва тя. — Да не забравиш, дебеланке.

— Изяж си закуската — промърмори Дорийн.

Мери се опита да вдигне торбата. Не беше тежка. Леко ръмеше, но тя се почувства достатъчно силна и уверена, за да се справи сама със задачата. Помъкна торбата към предния коридор и отключи вратата. Надникна навън и колебливо излезе на алеята, след като се увери, че е подпряла вратата — и друг път се беше заключвала навън.

Чу лая на куче. По средата на пътя Мери внезапно изпита страх.

— *Сънят винаги свършва по един и същи начин — чу тя собствения си глас от вътрешността на къщата — с появата на човека куче.*

Кучето отново излая, този път по-силно. Мери примижа и се вгледа в размазаното пространство недалеч. Не виждаше никого, но зрението ѝ беше лошо. С мъка стигна до предната част на градината и остави торбата пред портата. Сега вече виждаше някакво движение — два силуета се приближаваха към нея.

— *Сънят винаги свършва по един и същи начин...*

Една от фигурите беше на човек, а другата беше на куче, което възбудено подскачаше около него. Мери изпита ужас. Обърна се и забърза обратно към къщата, а от вълнението слабите ѝ нервни клетки почти отказаха да действат. Препъна се и падна на студения влажен бетон. Удари лицето си, преди да успее да го закрие с длани.

— *Готова ли си за кутията. Мери? — отново попита гласът.*

Лежеше на една страна, а светът се размазваше пред погледа ѝ. Усецаше зеления мъх на тревата, сивото небе, което се стовари отгоре ѝ, и муцуната на едно куче. Усети мириса на дъха му, усети и грапавия му влажен език върху лицето си. Над нея се бе надвесил някакъв мъж и я гледаше. Усети вкуса на кръв в устата си. Признателно потъна в мрака.

Фулфорд Хийд и околните пътища бяха затворени. От другата страна на полицейския кордон група хора, излезли на излет, наблюдаваха как пристигат полицейските микробуси и коли. Полицейският хеликоптер стоеше самотно в края на откритата местност. Дъждът започна да се лее по-силно. Андъруд огледа пустата местност, грубата трева и туйките храсти с преплетени клони. Мястото беше съвсем подходящо. Мери Колсън съвсем основателно бе сънувала кошмари за него. Полицейските следователи и специалисти работеха методично около канавката, където се намираха четирите трупа. Специалните им бели екипи всяваха тревога у Андъруд.

Декстър се приближи към него и попита:

— И ти ли откачаш от всичко това, както става с мен?

— Старата дама имаше право — кимна Андъруд.

— Ти също — ти се досети за стрелбището.

Андъруд не изпитваше задоволство.

— Колко са телата?

— Четири — две жени и двама мъже — отговори Декстър.

— Някакви лични документи?

— Нищо. Всичките четири тела са голи. Никакви лични вещи. И четирите са обезглавени.

— Дженсън?

— Засега е трудно да се каже, обаче едно от женските тела отговаря по структура и възраст. Харисън е убеден, че е тя.

— Предполагам, че имаме отпечатъците ѝ — каза Андъруд.

— В досието ѝ са. Ще накарам Лийч да донесе копие.

— А останалите?

— Мъж на средна възраст и един по-млад мъж, някъде между трийсет и четирийсет години. Дженсън — ако това е Дженсън — и още една жена почти на същата възраст.

— Между двайсет и трийсет?

— Да.

Андъруд изпита любопитство. Жертвите не бяха подбрани по обичайния начин. Серийните убийци обикновено се насочваха към групи хора с еднакви обществени, полови и етнически особености. Убитите мъже го заинтригуваха. И двамата бяха потенциално трудни мишени — физически силни и опитни. Спомни си, че Джек Харви също бе в относително добра физическа форма, преди да бъде убит. Защо убиецът избираше такива жертви, които биха могли да му създадат затруднения? Освен ако...

— Той ги е познавал — рязко каза Андъруд. — Познавал ги е всичките.

— И Дженсън?

— Тя е била с Роуина Харви. Убиецът очевидно е познавал семейство Харви. Дженсън просто е застанала на пътя му. По някаква конкретна причина той убива хора, които познава. Идентифицирай телата и ще го хванем.

— Лесно е да се каже. Два от труповете са силно разложени. Без главите няма да може да използваме зъбните данни, а ще трябва да чакаме резултатите от аутопсията. Може някой от тях да е имал характерно заболяване или операция, което да ни помогне, ако сравним с данните на изчезналите лица. Обаче това ще отнеме време и може да не доведе доникъде.

— Мамка му! — Андъруд усети как стомахът му се свива от безсилие. Знаеше, че Декстър е права, но не спираше да мисли за Роуина Харви.

— Има и още нещо — каза Декстър. — То едва ли ще те развесели, обаче може да ни насърчи донякъде. В чувала, където беше тялото на мъжа на средна възраст, намерихме пет монети от по десет пенса. В чувала с едното женско тяло — не на Дженсън — намерихме четири монети. В чувала с по-младия мъж имаше една монета. Ако свържем това с трите монети, които открихме до Джек Харви, и с двете в колата на Дженсън...

— Пет, четири, три, две, едно — тихо каза Андъруд.

— Наистина е обратно броене. Ти беше прав. Все пак е нещо, нали? — опита се да го насърчи Декстър. — Нещо, върху което можем да работим.

— Не — едва чуто отвърна Андъруд. — Означава, че времето ни изтича.

Декстър се обърна, когато Марти Фаръл се приближи към тях откъм канавката.

— Ще преместим телата, шефе — съобщи той на Декстър. — Ще ги откараме в „Аденбрукс“. В по-добро състояние са, отколкото онези в Ню Болдън. Ще се обадя на Лийч и ще го изпратя там.

— Благодаря — отвърна Декстър. — Нещо друго?

— Открихме доста ясни следи от автомобилни гуми, водещи към и от канавката. Господин Бенет, мъжът, който е открил телата, посещава това място редовно. Кълне се, че миналата седмица следите не са били тук. Много е вероятно да са от нашия човек.

— Нещо, за което можем да се хванем? — попита Андъруд.

— В момента ги снимаме и правим отливки. Шарката се е отпечатала добре. Може би ще успеем да разберем какви са гумите.

— Ами колата? Ще можем ли по гумите да разберем каква е?

— Може би. Рано е да се каже, обаче предвид особеностите — разстоянието между левите и десните гуми, между предните и задните оси и дълбочината на следите в калта — допускам, че става дума за някой лъскав джип или за малък микробус.

— Нали Харисън предположи, че убиецът кара лъскава кола? — попита Декстър.

— Така е — съгласи се Фаръл. — Между другото, той добре ли е?

Декстър поклати глава:

— Ти щеше ли да си добре на негово място?

— Не, едва ли.

— Благодаря ти, Марти. Уведоми ме веднага, когато научиш нещо повече за гумите.

— Няма проблем. — Фаръл кимна на Андъруд и се запъти обратно към канавката.

Декстър видя Харисън, който седеше на предната седалка в една от полицейските коли.

— Ще отида да поговоря пак с Мери Колсън — каза Андъруд. — С нейна помощ стигнахме дотук, може да успее да разбере още нещо.

Декстър се съгласи и каза:

— Аз трябва да остана тук.

— Разбира се. — Андъруд погледна Декстър и си спомни за разговора си с Макинли. — Декс, наред ли е всичко останало?

Декстър се извърна изненадана:

— Да не би да си ми станал изповедник?

— Не, просто се питах. Напоследък си под напрежение. Не е лесно.

Декстър се изненада от загрижеността на бившия си шеф. Не беше сигурна как да реагира — беше немислимо да отвори кутията на Пандора и да пусне Марк Уилис да излезе оттам, за да може Андъруд да го прецени. Знаеше и това, че Андъруд е забелязал колебанието ѝ.

— Хайде да вървим — накрая каза тя. — Чака ни много работа.

Край на разговора. Андъруд тъжно се обърна и пое към колата си. Декстър не умееше да крие чувствата си, а този път в очите ѝ прочете, че сърцето ѝ е разбито.

Макс Фалън тъкмо бе изкъпал Роуина Харви преди лягане и сега старателно втриваше овлажняващ крем в тялото ѝ. За огромно негово раздражение тя неистово пищеше под превръзката си и се гърчеше. Явно тази жена изобщо нямаше представа за каква велика мисия е била избрана. Макс все по-трудно успяваше да се контролира. Големият ден обаче приближаваше и скоро превъплъщението му щеше да бъде пълно. Погледът му се плъзна по голото тяло на Роуина Харви. Беше готова да стане майка. Всичко можеше да бъде съвсем различно. Той приседна на ръба на леглото, а в паметта му изплува един слънчев ден от предишния месец.

Седеше в своя кабриолет „Порше 911“ пред главния вход на сградата на „Фогъл енд Мур“. Беше осем и половина сутринта в неделя в началото на април и улиците около Канари Уорф бяха пуссти. Знаеше къде се намира, но се чувстваше странно дезориентиран. Сградите му се струваха непознати, изглеждаха някак неловко в негово присъствие.

Нещо не е съвсем наред на дъното на млечния океан.

Това бяха храмове на божествата, появили се от водата при разбиването на океана. Цветовете им се променяха в менливата бяла светлина на божествената му природа. Опустелите стъклени храмове все още ечаха от писъците и смеха на неговото превъплъщение.

Макс се облегна на седалката си и наблюдаваше как стъклените прозорци на Канари Уорф отразяват слънчевите лъчи, как те пробягват по Кабът Скуеър и отскачат от огледалното стъкло на сградата на „Морган Стаили“. Той беше по-бърз от лъчите. Причакваше ги на всяка точка от триъгълната им траектория. В крайна сметка, той беше бог.

Беше Сома. Създаден от разбиването на Млечния океан. Дълбоко под повърхността той бе създаден от невъобразими за хората сили.

— На кого говориш? — разнесе се женски глас над него. В светлината, която бе оставил след себе си, се очерта женско лице. Лицето се отмести, Макс се спусна по слънчевите лъчи и се опита да се концентрира.

Лиз Коплински се опита да отвори багажника на поршето на Макс.

— Заключен е — провикна се тя.

Макс не отговори и Лиз се качи в колата и метна лекия си сак в краката си. Известно време Макс я наблюдаваше внимателно и чакаше светлините да се отдръпнат. Когато се появи лице то на Лиз, то беше толкова красиво, колкото си го спомняше.

Щеше да я чука. Тя щеше да възпроизведе неговата божественост.

— Няма ли да изчезваме оттук? От този момент съм в отпуск — нетърпеливо попита Лиз. — Четири седмици! Давай, приятел. Надявам се слънчевото време да се задържи. Дани отговаря за отдела след напускането ти. Мести ме във Франкфурт, за да оглавя търговския отдел там...

Макс се отнесе, докато тя бърбореше.

— ... Малко ме е страх, но сигурно „Краутс“ няма да създават проблеми. Маржът им е много нисък. Заминавам да им сритам задниците. Ей, слушаш ли ме?

Макс наблюдаваше как светлините се групират и се завихрят във въздуха високо над колата, въртят се на спирала като сияйни фойерверки и накрая внезапно се гмурват във водата.

— Прецака ли се? — попита той.

— Моля? — засмя се Лиз на необичайния коментар.

Двигателят на поршето забоботи, когато Макс изломоти нещо в отговор. Напуснаха Канари Уорф с бясна скорост и се понесоха на изток покрай Милениум Доум. Докато минаваха покрай сградата, Макс си даде сметка, че тя прилича на скротум между задните крака на Кучешкия остров.

— Кога ще пристигнем? — попита Лиз и вдигна слънчевите си очила „Армани“ на главата си.

Ерекцията на Макс започваше да става мъчителна. Не отминаваше и му причиняваше болка. Сякаш някой бе притиснал чук в перинеума му.

— След около час. Под седалката ти има бутилка шампанско.

— Майтапиш ли се? — Лиз се пресегна между краката си и извади бутилката. — Шампанско в девет сутринта?

— На кого му пука? Изпий го.

— Твърде много ругаеш, Макси.

— Въпросът не е в това, мамка му! — Макс не успя да превключи скоростите както трябва и колата ядосано изръмжа в отговор. — Работата е там, че бутилката струва двеста лири и я купих специално за теб.

— Трогната съм — саркастично отвърна Лиз.

— Освен това — продължи Макс и мина на червено, — ще разкара вкуса.

— Какъв вкус?

Поршето закриволичи по двойното платно, когато Макс бръкна в спортните си панталони и извади ерекцията си.

— Прекаляваш — засмя се Лиз.

— Сериозен съм.

— И не можеш да ме помолиш по по-подходящ начин?

— Аз съм бог.

— Да, безработният бог на глупостите.

Лиз обели станиола от гърлото на бутилката шампанско и тапата изхвърча от колата с приятен звук. Тя отпи дълга глътка от шампанското и разкопча колана на седалката си.

— Не го заслужавах — отбеляза Лиз и се наведе.

— Започвай, мамка ти! — раздражено я подкани Макс. Светлинките прелетяха покрай колата и затанцуваха степ на пътя пред него. Примижва, за да ги отпрати, и започна да се оглежда за знаци за шосе М11.

— Ей, престани да ми държиш този език! — Усмивката на Лиз се бе стопила.

— Извинявай.

Лиз отново се приближи. Пъхна едната си ръка под топките му и се наведе, за да поеме члена му с уста. Изведнъж рязко се отдръпна:

— Кога за последен път си се къпал?

— Какво искаш да кажеш? — объркано попита Макс.

— Малко си позагнил тук долу, скъпи.

Той се ужаси от тази обида към божествената му природа.

— Хрумна ми нещо.

Лиз взе бутилката с шампанско и изля малко върху пениса на Макс. Той се стресна, когато усети пенливата течност. Лиз отново се наведе и този път го пое в устата си.

— По-добре ли е?

Тя изръмжа одобрението си. Макс притисна главата ѝ към себе си. Поршето се понесе с бясна скорост към шосе М11, като криволичеше наляво-надясно по празния път. Неколцина души изгледаха колата, когато прелетя покрай тях. Макс не даваше и пет пари. Смееше се, смееше се на абсурдната мисъл, че едно божество може да има проблеми с хигиената.

Пристигнаха в къщата в десет и половина. Лиз беше впечатлена.

— Ау! Кога е построена къщата?

— Някъде към хиляда седемстотин и петдесета.

— Мамка му. По-стара е от Америка. — Стъпките ѝ изхрущяха по чакълестата алея, докато се оглеждаше. — Трябва да си наемеш градинар, Макси. Според мен в тези храсти спокойно може да се крие Виетконг.

— Имах някакъв градинар — замислено каза Макс, — обаче не мога да се сетя какво стана с него.

— Сигурно се е изгубил в цветния бордюр. Все пак това място има огромен потенциал.

Макс погледна тъжната стара къща. Към порутената ѝ каменна зидария и излющената фасада. Лиз беше права. Сградата се рушеше, но скоро щеше да бъде обновена. Освен това местоположението ѝ беше идеално. Макс беше пожънал плодовете.

— Вземаш ли противозачатъчни? — внезапно попита.

— Моля?

— Искаш ли да имаш деца?

— Защо ме питаш сега? На алеята?

— Искаш ли? — внимателно се вгледа в лицето ѝ Макс.

— Боже, ти си пълен с изненади. Да, искам, но не мога.

— Не разбирам.

— Преврежвременна менопауза. Не произвеждам яйцеклетки. Не мога да имам деца.

— Не можеш да имаш деца? — Макс с всички сили се опитваше да се съсредоточи. Светлинките разкривяваха лицето на Лиз в отблъскващ образ.

— Попита ме и аз ти отговорих. — Лиз се приближи към него и обгърна врата му с ръце. — Това проблем ли е?

Изведнъж тя му се стори отблъскваща. Дъхът ѝ. Парфюмът ѝ. Беше истински ужас. Не можеше да има деца. Беше просто безполезен съсъд. Безплодието ѝ го отблъскваше. Оплакваше потомството на Сомма, което вече бе погинало безполезно вътре в нея.

— Е, ще ме разведеш ли, или ще се мотаем на алеята? — попита тя.

Той я въведе вътре и ѝ показа главния вестибюл с широкото стълбище и маслените картини по стените на коридорите. Безразлично ѝ показа библиотеката с огромните източни прозорци и високия таван. Ентусиазмът бързо напускаше Макс и след като направи най-кратката възможна обиколка, реши да заведе Лиз на покрива.

В просторното таванско помещение имаше малка стоманена стълба, която водеше на покрива през една капандура. Макс се ядоса, защото му бе нужна половин минута, за да отключи катинара. След това и двамата излязоха навън.

— Боже! Тук е много красиво! — възкликна Лиз.

— Можеш да видиш вечността.

Лиз примижва и отбеляза:

— Със сигурност можеш да видиш пътя.

Забележката ѝ не се стори забавна на Макс. Лиз предпазливо тръгна по плоския покрив, наслаждавайки се на гледката на гората Тетфорд на изток. Внезапно носът ѝ се сбърчи.

— Усецаш ли някаква миризма? — попита тя и го погледна през рамо.

Макс не помръдна. Миришеше му само на нейното разложение.

— Със сигурност вони — огледа се Лиз. На около метър от нея имаше издут чувал от зебло. — Мисля, че миризмата идва оттам. — Предпазливо се приближи към чувала. Беше съвсем близо до ръба. Макс пристъпи към нея. — Какво има вътре, Макс? — попита тя, докато то развързваше въженцето.

Макс се засмя:

— Не е ли забавно — струва ми се, че е градинарят.

Лиз отстъпи назад, когато чувалът се отвори и черното му кърваво съдържание се разпиля в краката ѝ. Макс я грабна и с едно мощно и бързо движение я метна от покрива на сградата.

Лиз Коплински изпищя само миг, преди да падне върху покрива на старата оранжерия на двацет метра по-надолу.

Макс се наведе през ръба и се вгледа във вечността. Бръкна в джоба си, извади четири монети от по десет пенса и ги хвърли във въздуха.

Ето защо Роуина Харви нямаше ни най-малка представа колко ѝ е провървяло. Можеше изобщо да не стане част от грандиозния му план. Ако Лиз Коплински не го бе предала, Роуина Харви щеше да бъде само наблюдател на историческото събитие, а не участник в него. Само че все още не разбираше великата мисия, за която я бе избрал Сوما. Той се замисли как може да оправи нещата. Шишенцата с еликсир, които му бяха останали, бяха доста силни. Не искаше да причинява физиологически увреждания на бъдещата съпруга на Сوما. Може би щеше да успее да намери някакво компромисно решение. Макс се изкиска, целуна Роуина Харви по челото и по зърната на гърдите и излезе. Забързано слезе по стълбите към голямата спалня. Кухнята се намиреше в приземния етаж на голямата къща, два етажа по-долу. Дотам се слизаше по мрачни стълби. Помещението представляваше същински хаос от мръсотия, гъби и боклуци, но Макс държеше шишенцата с еликсира си и чисти спринцовки в хладилника.

Замисли се какво може да направи. И дума не можеше да става за венозно прилагане на еликсира, защото опасността беше твърде голяма. Концентрацията на токсини беше опасна, а Фалън обикновено смесваше с еликсира и собствената си кръв. Колкото и да го възбуждаше мисълта за игла, която пробощда кожата на Роуина Харви, не искаше да ѝ нанесе някаква трайна вреда.

Самият той предпочиташе да поглъща малки количества Сوما, като пие от урината си, която беше бутилирал по време на най-калейдоскопичните си превъплъщения. В резултат на проучванията си беше установил, че магическите съставки на Сوما продължават живота си, след като преминат през тялото. Провери запасите си от урина. Имаше шест еднолитрови бутилки върху кухненския плот. Това

беше възможност. Стори му се обаче неуместно избраницата на Сома да поеме на първото си пътешествие към божествената същност, като опита божествената пикня.

Макс се свлече на пода, изпаднал в тиха истерия. Ръцете му докоснаха пръснатата по пода пръст.

— Това е най-мръсното скапано такси, което съм виждал — изрева той, а по лицето му се стичаха весели сълзи. Нужни му бяха десет минути, за да се успокои. Най-накрая успя да се изправи на крака и да състави някакъв план.

Приемане през уста! Разбира се.

Защур се в кухнята, възбуден от простотата на хрумването си — щеше да приготви омлет на Роуина Харви. Нали и Зевс се бе превърнал в лебед, преди да изнасили Леда? Нали и Юпитер се бе явил пред Егина във вида на огромен огън, преди да я осемени? Знаеше, че вече пише собствената си митология. Сома щеше да посети Рохини във вид на омлет.

— А сега — каза той на главата, която миеше в кухненската мивка. — Какви са съставките?

Макс се огледа и се опита да проумее какви са тези боклуци наоколо.

— Това такси е пълна отврат — изкиска се той. — Ще се оплача в асоциацията „Хакни Керидж“ в Лондон!

Намери един тиган в шкафа под мивката. Беше почернял и стар, но вършеше работа.

— Мляко, яйца, лук, мазнина и гъби — въодушевено плесна той с ръце. — Гъби имаме!

Избра една сочна на вид мухоморка от кутията за хляба и я нарязва върху дъската. Изсипа парченцата в тигана. След това кулинарният му порив внезапно секна. Нямаше мляко, нито олио, нито яйца. Прокле недалновидността си. Трябваше да отиде да напазарува.

Обясни тези затруднения на Роуина Харви след изморително изкачване по източното стълбище. Тя лежеше напълно неподвижна, но го гледаше с разширени от ужас очи.

— Най-важни са яйцата — обяви Макс, четейки от набързо надраскания списък с покупки. — Те ще те подсилят. Освен това ще ти купя някои малки изненади, защото си много добро момиче. — Той приседна на леглото до нея и с показалеца си описа кръгове върху

корема ѝ. — Под пъпа си имаш малки руси косъмчета. — За миг остана загледан в голото ѝ тяло, наслаждавайки се на онова, което предстоеше, после забързано излезе от стаята.

Качи се в поршето и в продължение на пет дразнещи минути се мъчеше да вкара ключа на мястото му, най-сетне разбра, че се опитва да запали друга кола, и се премести в джипа. Той запали веднага. Макс потегли с грохот в ранната вечер. Знаеше, че на североизток от Ню Болдън, на петнайсетина километра от къщата, има денонощен супермаркет. Излезе с джипа на шосе А10 и пое с висока скорост към Ню Болдън. Мислите му бяха заети с Роуина Харви. Перспективата да я осемени и да стане родоначалник на лунната династия на земята беше почти непосилно хубава. Трябваше само да издържи още една нощ, без да изпразни семето си в нея преждевременно.

Пристигна в супермаркета малко след шест часа. Беше просторен, бял и застрашителен. Макс се почувства крайно забележим. Взе количка вместо кошница, защото така по-добре щеше да прикрие ерекцията, която го бе връхлетяла на паркинга и от която не можеше да се отърве. Отбеляза си наум вече никога да не носи анцуга си навън. Беше божество. Беше Сома. А Сома трябваше да има достойнство.

— Яйца, мляко и олио — повтори си той, докато буташе количката по пътеката. — Яйца, мляко и олио.

Лесно намери яйцата. Избра двайсет едри домашни яйца. Отне му близо час да открие млякото. Взе три големи бутилки мляко с намалено съдържание на мазнини и се зарадва, че после ще може да ги използва, за да събира в тях урината на Сома. Приблужи се към една продавачка на щанда за сирена:

— Опитвам се да намеря мазнините — обяви той.

— Имате предвид олиото ли? — попита продавачката и леко отстъпи назад, след като усети миризмата от тялото на Макс.

— Търся най-вече мазнина за омлет — учтиво обясни той.

— Втората пътека вляво.

Макс се завлече в указаната посока. Имаше объркващо голям избор от мазнини: слънчогледово олио, зехтин, нискокалорично олио. Той се обърка и реши да избере зехтина. На излизане Макс мина покрай най-различни памперси. Едва сега си даде сметка колко несъобразителен е бил. Не беше направил никакви приготовления. Не можеше да очаква от Роуина да пазарува в нейното състояние. Сложи в

количката няколко пакета с памперси, бебешка пудра, няколко бурканчета с бебешка храна, пакет сухари и една дрънкалка.

Момичето на касата носеше червена риза и табелка с името, на която пишеше: „Джанис“.

— Здравсти, Джанис — поздрави Макс Фалън.

Тя го погледна с уморен и обезнадежден поглед и му се усмихна безизразно. Прокара покупките на Макс през електронната клетка. Той я наблюдаваше, хипнотизиран от пиукането на машината.

— Трябва да се постараяш пиукането да е през равни интервали — посъветва я той. — Така ще звучи почти като музика.

— Какво? — попита Джанис.

— Нали разбираш: би-и-ип... би-и-ип... би-и-ип... би-и-ип... земя на надежди и слава... би-и-ип... би-и-ип... би-и-ип... владетел на моретата... — изпя той.

— Трийсет и осем лири и шейсет и два пенса, ако обичате — протегна ръка Джанис.

Макс ѝ даде една смачкана банкнота от петдесет лири, която откри в джоба на анцуга си.

Наложил се Макс да се концентрира с всички сили заради внезапното представление на светлинките, което се появи зад очите му, за да успее да намери пътя към старата къща. Пренесе покупките си в кухнята и щастливо приготвил на Роуина Харви омлет с вълшебни гъби. Сложи четири яйца. Искане да я подсили. Старал се да пържи омлета на ниска температура, за да не разруши ценните съставки на кървавочервената гъба, която украсявала творението му. Останал доволен от работата си.

Макс отнесе подноса горе в спалнята. Върху него имало омлет, сгънат прилежно върху учудващо чиста бяла чиния, цвете, което било откраднало от украсата на супермаркета, касетофон, дрънкалка и чаша с урина.

Свали превръзката от устата на Роуина Харви, за да я нахрани. Тя пицеше. Пицеше. Макс я оставил да се изтощи. Самият той се задоволил с една отморяваща напитка, докато наблюдавал гледката, която се откривала от прозорците на спалнята към далечния масив на гората Тетфорд. Имало страхотен късмет, че бе успял да открие толкова подходяща за целите му къща на толкова удобно място. Смятал, че това са добре похарчени два милиона лири, нищо че

сградата се рушеше. Най-накрая Роуина Харви престана да пици и Макс се върна до леглото. Отрязва парченце от омлета и го набоде на вилицата. Роуина извърна глава.

— Хайде, Роуина, едно малко парченце. Сигурно умираш от глад.

Фалън взе парченцето от вилицата и насила го пъкна в устата на Роуина. Запуши устата и носа ѝ с ръка, докато не се убеди, че е преглътнала. След това повтори операцията, докато тя не погълна половината от гозбата. Премести подноса върху нощното шкафче.

— Виж, донесъл съм ти цвете и играчка за нашето бебе — каза Макс, докато отново ѝ слагаше превръзката. Разклати синьо-червената дрънкалка пред удивения и изпълнен с ужас поглед на Роуина. — Никак не ми се тръгва — каза Макс. Натисна копчето на касетофона, когато забеляза, че очите на Роуина започват да се въртят и да губят фокус, а зениците ѝ се разширяват. — Слушай касетата, Роуина. Тя ще те отведе при божествената същност. Не се учудвай, когато видиш, че те чакам там.

Макс излезе от стаята, когато от касетофона се разнесе собственият му глас, който четеше откъси от „Ригведа“ и обясняваше как се е превърнал в Сома. Заслиза развълнуван по стълбите. Намери две банкноти по петдесет лири в любимото си яке и реши да се върне в бензиностанцията на шосе А10, покрай която беше минал преди около час. По радиото беше чул, че крайпътните забавления се превръщат в проспериращ бизнес.

Андъруд пристигна в болницата в Ню Болдън малко след девет сутринта. След като остави Декстър на Фулфорд Хийд, той отиде право в дома на Мери Колсън. Щом установи, че къщата е празна, отиде в полицейското управление и намери там съобщение, оставено за него от полицай Сойеруайн. На влизане в болницата Андъруд усети, че го пронизва тревожно опасение. Близостта на болестта и на смъртта винаги му напомняше, че самият той също е смъртен. Прекоси рецепцията и се качи с асансьора на втория етаж. Мери Колсън беше преместена от спешното отделение в нормална стая за възстановяване, след като раните ѝ бяха прегледани. Откри я зад последната преграда на отделение 2F. Сойеруайн беше седнал до леглото ѝ, а тъмносинята му униформа изпъкваше ярко сред безцветната светла обстановка.

— Благодаря ви, че дойдохте, господине — каза той при идването на Андъруд. — Много съм ви признателен.

— Няма проблем. Какво става? — Андъруд погледна към крехката фигура, заспала под обикновената завивка, и си спомни за смъртта на майка си.

— Един съсед разхождал кучето си в Бюмонт Гардънс и я видял да пада. Повикал линейка. Явно става дума за злополука. Изнасяла боклука си и се подхлъзнала. Явно неотдавна са сменили лекарството, а от новото ѝ се вие свят. Според лекарите това е причината да изгуби равновесие.

— Какви са нараняванията?

— Сериозни охлузвания по дясната ръка и ребрата. Ударила си е главата при падането. Истинско чудо е, че няма нищо счупено. Обаче има силни болки.

— Откога си тук?

— От около час.

— Ти си свестен човек, Сойеруайн. — Андъруд леко се намръщи. — Казваш, че някакъв човек е разхождал кучето си, така ли?

— Някакъв възрастен особняк. Записах му данните. Струва ми се свестен. Страхува се, че ще умъртвим кучето му.

— Защо, да не би да я е нападнало?

— Не, по тялото ѝ няма драскотини или следи от ухапване, но според него се е препънала, докато се е опитвала да избяга от кучето. Уплашен е до смърт. Нали ги знаете тези! Искате ли да поговорите с него?

Андъруд поклати глава. Спомни си съня на Мери. Тя беше видяла собствената си смърт, причинена от човека куче. Освен това смяташе, че човекът куче е убиецът на Джак Харви. Може би двата образа се бяха слели в съзнанието ѝ. Ако Мери имаше дарбата да провижда бъдещето, изглеждаше вероятно да е объркала посланията — да е свързала собствената си болка с тази на Джак.

— Тя имаше право — тихо заяви Андъруд. — Всичко, което ни каза, е вярно — твърде общо, объркано, но вярно.

— Научих за труповете на Фулфорд Хийд. Тъкмо тръгнах за там, когато ми се обадиха за госпожа Колсън.

— Тя каза, че телата ще бъдат под земята, но навън. Така беше. Каза, че чувала изстрели в далечината. Фулфорд Хийд се намира близо до стрелбище. Каза, че телата са пет или шест, ние открихме четири. Стават шест, като добавиш Джак Харви и Иън Старк.

— Засега — добави Сойеруайн.

— Няма да има повече трупове — уверено заяви Андъруд. После се сети за Роуина Харви и додаде: — Поне се надявам да е така.

— Защо го казвате?

Андъруд не отговори на въпроса, а приседна до Мери Колсън.

— В какво състояние е? Ще може ли да говори с мен?

Сойеруайн поклати глава:

— На успокоителни е. В момента не е на себе си. Честно казано, вече смятах да тръгнам за Фулфорд Хийд и да видя дали не мога да съм полезен там. Болниците ме потискат.

— Аз ще поостана — кимна Андъруд.

Сойеруайн взе радиостанцията и бележника си от нощното шкафче на Мери и излезе. Андъруд се опита да се съсредоточи върху основните подробности по случая. Тишината в отделението му помогна. Досега бяха намерили шест трупа. Пет бяха обезглавени. Жертвите бяха мъже и жени на различна възраст. И Фаръл, и Харисън смятаха, че убиецът кара скъпа кола. Следите от гумите в пръстта потвърждаваха, че кара голяма кола. Това се стори смислено на

Андъруд. Спомни си една аномалия — всички тела бяха открити навън, с изключение на тялото на Харви. Джак беше нападател в собствената си къща. Убиецът си беше направил труда да изгори всичките му документи. Дали не се опитваше да заличи самоличността на Джак или своята собствена самоличност? Андъруд все повече се убеждаваше, че убиецът е бил пациент на Джак.

Инспекторът знаеше, че Джак живее по-нашироко, отколкото му позволяват доходите му — красиво обзаведена къща и кабинет, нова и скъпа кола. Може би Джак бе давал и частни консултации, освен работата си в полицията. Беше против правилата, но бе разбираемо. Възможно бе убиецът да е богат. Дали беше плащал на Джак огромни суми за лечението си? Разсъжденията на Андъруд удариха в тухлена стена. Нямаше смисъл. Защо един финансово осигурен човек ще плаща на полицейски психиатър за лечението си, когато можеше да си осигури внимание от страна на друг специалист? В мътната светлина на изтощението си Андъруд съзря една възможна причина.

Мери Колсън леко се размърда в леглото си. Андъруд се запита дали Джулия беше запалила свещ в памет на майка му, както беше обещала. Прободе го вина, защото самият той не го бе направил. Преди беше опитвал, но не му беше помогнало особено, а го бе накарало да се почувства като лицемер. Облегна глава на стената, уморен от собствените си мисли, и потъна в лек сън.

Сънува Джулия. Беше в някаква църква. Беше тъмно. Тя палеше свещи, а той ги духаше. Двамата вървяха по пътеката. Джулия коленичи пред олтара. Чу плача на бебе. Огледа се. Шумът стана по-силен. Отново се огледа. На масата пред олтара лежеше някакво бебе. Приблужи и се вгледа в личицето му. Бебето пищеше и животът отлиташе от тялото му. До него стоеше Алисън Декстър. Тя също пищеше.

4 май

Събуди се в шест сутринта и си даде сметка, че е плакал. Очите му смъдяха. Сведе поглед и видя ръката на Мери Колсън върху своята. Явно полагаше усилие да се събуди — клепачите ѝ се опитваха да се преборят с тежестта на успокоителните. Андъруд се наведе напред.

— Господин Андъруд? — гласът ѝ беше сух и едва доловим.

— Здравей, Мери — тихо каза той.

— Помните ли за ключовете?

Андъруд кимна.

— Приятелят ви пита за ключовете. — Тя стисна ръката му малко по-силно, докато се опитваше да се събуди.

— Знам, Мери, вече ми каза.

— Добре — прошепна тя. — Той говори за някаква кутия.

Андъруд настръхна от страх.

— Джак ми каза да прибера в кутия разни неща, които ме натъжават.

— Искате да я отворите. — Очите на Мери вече бяха отворени. Постепенно идваше на себе си и осъзнаваше къде се намира. — Аз съм в болница.

— Вчера си паднала. Ударила си си ръката и главата. Добре ли се чувстваш? Да ти донеса ли нещо?

Мери немощно се усмихна:

— Бих искала чаша чай — промълви тя и го потупа по ръката. — Вие сте добър приятел.

Андъруд остана, докато поднесоха закуската на Мери. Реши да не я осведомява за трупите във Фулфорд Хийд, защото беше твърде немощна. След като изсърба чая си и направи слабо усилие да изяде половината овесена каша, тя се облегна на възглавниците и отново се унесе в сън. Андъруд ѝ остави кратка бележка, с която я осведомяваше, че отново ще дойде да я посети вечерта. Не го правеше само от добро сърце. Описанието, което Мери им беше дала на местоположението на трупите, беше невероятно точно. Андъруд съзнаваше, че старицата

все още е единственото истинско прозрение в разследването. През съзнанието му обаче преминаваха и други проблеми. Когато подкара колата си от болницата, мислите му неизбежно се върнаха към майка му. Преди десет години си бе тръгнал от същата тази болница и повече не я видя. Знаеше, че в продължение на много години е бил за нея извор на разочарование и обезсърчение — особено задето не бе успял да има деца. Отношенията им бяха станали напрегнати през месеците преди смъртта ѝ — когато ракът бе завладял тялото ѝ, Елспет Андъруд бе започнала да се държи нелогично и злобно. Знаеше, че тя изпитва силна болка и бе видял как в погледа ѝ се събира ужас. Страхът ѝ се превърна в горчивина. Укоряваше го за минали грешки, обвиняваше го, че я е изоставил, когато закъсняваше за посещенията си в болницата, възпираше всичките му състрадателни забележки с жестокия си фатализъм. Рационалната му мисъл отдавна бе приела и се бе опитала да заключи този спомен. Андъруд обаче знаеше с най-тъмните, най-детинските и най-егоистични кътчета на душата си, че все още не може да се примири с начина, по който го бе напуснала майка му.

Постъпването на Мери Колсън в болницата и сърдечното ѝ отношение към него бяха в ярък контраст. Беше го нарекла свой приятел. Този простиък жест отекна дълбоко в сърцето на Андъруд. Беше започнал да смята, че след разпадането на брака си и след като бе изпаднал в депресия, вече е изгубил способността да създава нови приятелства. Любящата природа на Мери го трогваше. Тя стоически бе приела неизбежността на смъртта си. „Не се боя да умра — беше му казала във връзка с виденията си за човека куче, — но не по този начин“. Андъруд се запита дали собствената му майка не се бе чувствала по същия начин по отношение на болестта си, но просто не бе имала смелостта да си го признае. Като дете цялата обич на майка му бе насочена към него. Вероятно горчивината ѝ извираше от факта, че синът, когото боготвореше, не е способен да я спаси. Мисълта го изпълни със съжаление.

Андъруд внезапно взе решение. Отклони се от околоръстното шосе и се насочи право към центъра на Ню Болдън. Мина покрай сивата сграда на полицейския участък и се насочи на юг по Арджил стрийт към жилищния квартал, който всички тук наричаха Хоубуш. Паркира пред католическата църква „Свети Йосиф“. Поседя мълчаливо в колата четири-пет минути, преди да излезе навън.

Църквата беше обикновена тухлена постройка от петдесетте години. Андъруд отвори вратата. Опита се да преодолее обичайното си чувство на скептично негодувание и да изпълни намисленото. В църквата се подготвяха за литургия. Андъруд искаше да излезе, преди да започне шумотевицата. Попита една жена, която подреждаше цветя от лявата страна на нефа, къде може да намери свещи. Откри мястото почти веднага и забеляза, че нямаше нито една запалена свещ. Погледна часовника си — още беше рано. Мисълта, че неговата свещ ще бъде първата запалена за деня, го накара да се почувства още по-неудобно.

Драсна клечка кибрит, наслади се на пламъка и запали една свещ. Трудно му беше да мисли за нещо уместно. Установи, че вместо това си спомня лицето на майка си в деня на сватбата му. На него бе изписана любопитна смесица от гордост и отчаяние — гордост заради щастиято на сина ѝ и отчаяние, защото той вече бе възрастен човек. Пламъкът на свещта проблесна пред него. Забеляза свещеника, който подготвяше масата пред олтара за службата. Андъруд си спомни неудобството си, когато като дете го бяха накарали да получи първо причастие, обзет от омраза към действието, което нямаше никакъв смисъл за него. Все пак беше доставил удоволствие на майка си. Свещеникът му се усмихна. Андъруд кимна в отговор и реши да си тръгва.

Църквата се намиреше в съседство с католическото училище и когато се насочи към западната врата, Андъруд забеляза изложбата от детски рисунки на стената. Забави крачка, за да разгледа ярките им рисунки на библейски сцени и персонажи.

Любимият ми светия е свети Франциск — пишеше на едно място, — защото обичам животните, а свети Франциск е умел да разговаря с тях. Имам куче, което се казва Мак, и хамстер, който се казва Чакълс, и през цялото време им говоря.

Андъруд се усмихна. Друга рисунка се казваше *Двайсет въпроса за църквата*. Той продължи да чете: *Какво представлява литургията? Литургията е много важна в католическата църква. Тя отбелязва Тайната вечеря. Ние вярваме, че виното и хлябът се превръщат в кръвта и в плътта на Исус Христос.*

Друго дете беше преписало откъс от религиозен текст с красив калиграфски почерк: *Получаваме ги не като обикновен хляб и*

обикновено вино, а както Исус Христос, нашият спасител, се е превърнал в плът и кръв за нашето спасение. Това му бе предостатъчно. Църквите и болниците бяха сред най-неприятните за него места, а вече се бе преситил и от двете. Забърза обратно към колата си, треперейки в студения сутрешен въздух. Докато отключваше вратата, започна да осмисля някои от прочетените откъси и в мислите му постепенно се оформи страховита логика.

Убиецът на Харви и на Старк им бе инжектирал някаква невероятна смесица от наркотични вещества, преди да ги убие. Тези вещества предизвикваха халюцинации и видения. Андъруд вече подозираше, че наркотиците не целяха само да умъртвят жертвите. Имаше много по-лесни начини да се постигне това. Заклучи, че наркотиците са предназначени да променят начина, по който жертвите възприемат действителността или своя мъчител. Дали убиецът не искаше да се превърне в нещо друго в очите на жертвите си? Доктор Милър беше споменал, че някои от веществата в тези наркотици са били използвани като серум на истината, че правят човека, който ги поглъща, податлив на внушение.

Андъруд се замисли за католическата литургия. Концепцията за превръщането играеше важна роля в няколко религиозни системи. В католическата литургия се смяташе, че хлябът и виното за причестявано физически се превръщат в плътта и кръвта на Исус Христос: *Исус Христос, нашият спасител, който се е превърнал в плът и кръв заради нашето спасение.* Дали наркотиците не бяха инжектирани на жертвите като някакъв странен ритуал на причестяване? Дали убиецът не пресъздаваше някакво необикновено превъплъщение и не искаше да се превърне в съзнанието на жертвите си от светска в духовна субстанция? Или пък, инжектирайки насила сместа в телата им, той ги караше да споделят виденията му, да се слеят с него?

Не беше съвсем последователно, но Андъруд усещаше, че е на прага да открие нещо. Светото причастие беше пасивно действие, при което човек доброволно приема причастията в тялото си. Действията на убиеца бяха агресивни. Той насила налагаше волята си на своите жертви. Инжектираше ги с наркотици насилствено и вероятно въпреки съпротивата им. Това беше акт на проникване — насилие над възприятията. За пръв път Андъруд започна да разглежда

престъпленията в сексуален контекст. Убиецът натрапваше виденията си в съзнанието на жертвите си. Той искаше да предизвика промяна, да им наложи нов вид възприятия. Андъруд усети как го облива студена тревога, когато се замисли за Роуина Харви. Започваше да разбира защо убиецът бе пощадил живота ѝ.

Ключът се криеше в природата и в историята на сместа. Убиецът беше създал специална течност, която смяташе за единосъщна със себе си. По време на срещата им в ботаническата градина Адам Милър беше споменал, че гъбата Amanita Muscaria е била използвана в древните цивилизации. Андъруд внезапно осъзна, че незабавно трябва да разбере как е ставало това.

Усещаше, че парченцата от пъзела се наместват по местата си. Убиецът най-вероятно беше пациент на Джек — не официален полицейски случай, а частен клиент. Убиецът беше богат и караше голям джип или друго подобно превозно средство. Той се опитваше да повлияе на възприятията на жертвите си, да ги накара да променят начина, по който гледат на него. Беше избрал Amanita Muscaria предумишлено. Гъбата имаше дълга история и беше тясно свързана с някои древни цивилизации. Освен това убиецът събираше глави. До този момент имаше най-малко пет. Беше приключил с обратното броене. Андъруд запали двигателя и си тръгна от църквата „Свети Йосиф“.

Обратно броене до какво?

Трябваше да поговори с Декстър и да прегледа личните вещи и онова, което беше останало от досиетата на пациентите му. Андъруд все повече се убеждаваше, че някъде в подробностите се крие бог.

ПРЕСИЧАЩИ СЕ ОРБИТИ

Дорийн О'Риордан нервно пипаше тлъстините около кръста си. Беше научила от полицай Сойеруайн, че Мери Колсън е била приета в болница. Тревогата ѝ обаче не се дължеше на искрена загриженост. Инспектор Андъруд беше поискал от нея да му даде всички касови бележки от последните покупки за Мери Колсън и това я бе изпълнило със студена паника. И най-вече, помисли си тя с горчивина, защото с готовност се бе съгласила да го направи. Сега, поглеждайки назад, Дорийн си даде сметка, че е трябвало още тогава да се противопостави на полицаия, трябвало е просто да свие рамене и да каже, че ги е изхвърлила. Вместо това тя се уплаши и се поддаде под натиска на подозрението му.

Остана будна до късно и се опита да прецени доколко сериозен е проблемът. Сега, на ярката светлина на утрото, положението не ѝ се стори по-добро. Бяха я зачислили да се грижи за Мери Колсън преди шест месеца и през този период тя ѝ пазаруваше два пъти седмично. Дорийн не водеше точна сметка на парите, които бе задигнала от домакинството на Мери. Знаеше, че през първите три седмици от работата си при Мери Колсън не беше вземала никакви пари. Искаше да прецени доколко старата кучка е нащрек, преди от време на време да започне да задига по някоя банкнота от десет лири от рестото. Така че през първите три седмици Дорийн беше педантично почтена. Когато се увери във влошаващото се умствено състояние на Мери, политиката ѝ се промени. Значи беше краля от Мери, грубо казано, пет месеца, дващсет седмици.

Дорийн направи някои бързи сметки наум: две пазарувания на седмица за дващсет седмици означаваше четирийсет пазарувания. Ако се предположи, че всеки път, когато пазаруваше за Мери, задигаше по десет лири от рестото, общата открадната сума възлизаше на около четиристотин лири, почти половината от цената на почивката ѝ. Дорийн вземаше малки суми и от другите си пациенти, но Мери беше основният ѝ източник на допълнителни доходи.

Проблемът беше, че Мери я бе надхитрила.

— *Дъртата кучка ме измами — помисли си Дорийн с горчивина.*

Знаеше, че трябва да допусне най-лошото — че Мери Колсън си е водила сметка точно колко пари е дала на Дорийн и какво ресто е получила. Дорийн дъвчеше една кифла и гледаше през прозореца към ширналата се пустота на комплекса Морли. Но дали трябваше да допуска най-лошото? Мери не беше виждала нито една касова бележка — Дорийн внимаваше винаги да ги изхвърля или да ги задържа при себе си, — така че откъде можеше старицата да знае, че я краде?

Имаше само едно възможно обяснение. Дорийн обикновено оставяше торбите с покупките на плота, за да може старата кучка да ги разопакова сама. Може би Мери беше сумирала цените на покупките, докато ги е подреждала в бюфета. По този начин можеше да получи общата сума, да я извади от парите, които е дала на Дорийн и накрая да сравни цифрата с рестото, което е получила. Дорийн се поколеба. Дъртата кучка едва ли бе толкова съобразителна.

Всъщност беше. Колкото повече разсъждаваше, толкова повече се уверяваше, че Мери Колсън ѝ е поставила капан. Замисли се за почивката си, която неочаквано се оказа застрашена, за балкона си с изглед към „кристалночистите води на Йонийско море“, замисли се как „поглъща лъчите на слънцето до удобния плувен басейн“ и как вечер си почива „под звуците на музиката на оркестър «Лазарос»“. А сега тази лукава и своенравна дърта кучка се опитваше да провали мечтата ѝ. Дорийн не се въздържа и се разплака.

Знаеше, че трябва да се съсредоточи. Беше твърдо решена. Нямаше да жертва мечтите си, а освен това щеше да е думата на Колсън срещу нейната. Дорийн отиде в кухничката си и си приготви още едно силно и сладко кафе. Ако ставаше дума за най-лошото — ако Мери си беше водила сметка на парите, които ѝ е дала — Дорийн реши, че има три възможности. Първата беше да върне парите на Мери и да се извини. Нямаше абсолютно никакво намерение да го прави. Вторият вариант беше да даде на инспектор Андъруд купчина касови бележки, някои от които истински, а други от собствените ѝ покупки. Можеше да се опита да го заблуди, като му посочи някои от собствените си покупки и да твърди, че всъщност са били предназначени за Мери. Този план ѝ се стори привлекателен — не допускаше, че един зает следовател ще отдели време да провери десетки стари касови бележки. Освен това имаше и трети вариант.

Можеше да влезе в къщата на Мери, докато нея я няма, и да остави част от парите, които беше взела, на различни места в къщата. Тогава, ако инспектор Андъруд свереше касовите бележки със записките на Мери и откриеше разминаване, Дорийн щеше да твърди, че Мери нарочно е крила пари из къщата и е искала да я натопи.

Реши да прибегне до третия вариант. Щеше да е добре премерена загуба, за да си осигури почивката. Отвори металната кутия от бисквити, където държеше парите за екскурзията. Колко пари щяха да стигнат, за да създаде нужното впечатление, без да излага почивката си на опасност? Реши да пожертва осемдесет лири. Щеше да остави трийсет под матрака на Мери и петдесет в плик в някой от бюфетите ѝ. Това означаваше, че щеше да ѝ останат по-малко пари за харчене по време на почивката, но беше готова да поеме този риск. В хотела щеше да бъде на пълен пансион, затова не беше нужно да се притеснява за храната. Освен това може би някой любезен господин щеше да реши да я почерпи някоя вечер в бар „Акрополис“.

Дорийн беше категорично решена да не провали мечтата си. Събра една купчина касови бележки и подчерта различни неща. Когато се увери, че резултатът е напълно объркващ, тя ги постави в един кафяв плик и го надписа до инспектор Андъруд. Щеше да го пусне в полицейския участък при следващото си ходене в града. Дорийн реши да не пише обяснителна бележка — Андъруд не ѝ беше искал такова нещо. Искаше само касовите бележки и тя щеше да му ги даде.

Доволна от сутрешната си работа, Дорийн си позволи лукса да изяде втора кифла с кафето.

Андъруд пристигна в отдела и откри, че Декстър, Лийч и Марти Фаръл го очакват в един кабинет. И тримата изглеждаха изтощени. Лийч беше най-зле — лицето му беше смъртно бледо, а очите му бяха хлътнали и имаха черни кръгове. Декстър направи знак на Андъруд да отиде при тях.

— Чудех се къде си — остро каза тя.

— В болницата при Мери Колсън — изстреля в отговор Андъруд.

— Роджър и екипът му са работили цяла нощ с патолозите в „Аденбрукс“. Ще ни запознае с първоначалните данни за четирите тела, които открихме вчера. Марти се опитваше да установи кои гуми и автомобили може да отговарят на следите, които намерихме в полето. — Декстър направи пауза. — Отпечатъците на Дженсън съвпадат с тези от едното тяло.

— Мамка му! — Андъруд си помисли за Харисън. Декстър прочете мислите му.

— Казах на Харисън да си вземе почивка, но той иска да участва до края. Ще се върне този следобед. Искаш ли да започваш, Роджър, преди всички да заспим?

— Разбира се. — Пред Лийч бяха първоначалните данни от аутопсиите на четирите жертви. — Трябва да ви предупредя, че информацията, която ще ви дам, е съставена доста набързо. През седмицата ще направим още изследвания на четирите трупа. Като се има предвид, че все още не сме открили Роуина Харви и че времето ни притиска, насочихме изследванията към създаването на първоначален физически профил на всяка от жертвите и се опитахме да установим времето на настъпването на смъртта им.

— Бързият и мръсен анализ? — попита Андъруд.

— Точно така. Смятам, че е полезен за хронологична преценка на труповете. — Лийч се намръщи от изтощение. — С това искам да кажа, че ще ви представя всеки случай в реда, в който според нас са били убити жертвите. Схванахте ли?

— Давай нататък — подкани го Декстър.

— Първа жертва. Мъж от бялата раса. Главата е напълно отделена от тялото. С трупа са открити пет монети от по десет пенса. Според мен е на възраст между четирийсет и пет и шейсет години, теглото му е около осемдесет и пет килограма, а ръстът му е приблизително метър и седемдесет. Окосмяването по тялото е тъмно кестеняво. В редица отношения той е най-интересният труп. Смятаме, че е бил убит преди три или четири месеца.

Декстър тихо подсвирна.

— Как разбрахте? Не можете да направите преценка по телесната температура на толкова стар труп, а освен това сигурно е бил в много лошо състояние.

Лийч погледна Декстър в очите и попита:

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

— Разбира се — долетя утвърдителният отговор.

— Тялото беше в напреднал стадий на разлагане. Наричаме го маслена ферментация. Тялото изсъхва, течностите ферментират. По-голямата част от плътта и космите опада и мухлясва. Бутировата киселина има силна сиренява миризма. Знаете ли какво представлява патологичната ентомология?

— Гадинки — отвърна мрачно Андъруд.

Лийч кимна.

— Един от начините да установим времето на смъртта е чрез изследване на активността на насекомите върху трупа. Когато започне посмъртното разлагане, останките привличат различни типове насекоми — мухи месарки и други подобни. Те снасят яйца, от яйцата се излюпват ларви, които се хранят с гниещата плът. От типа насекомо и от стадия на неговото развитие върху трупа можем да съдим кога е починал въпросният човек.

Андъруд си спомни защо искаше да го кремират.

— Например, в коремната кухина на жертва А открихме ларви от насекомо, наречено *Piophilina Casei*, по-популярното му название е муха сиренарка.

— Очарователно — отбеляза Декстър.

— Така — продължи Лийч. — Наличието на ларви от сиренарка в един труп е много интересно. То означава, че жертвата е починала най-малко два месеца по-рано. Обикновено ларвите от сиренарката се

появяват от три до шест месеца след смъртта. Смятам, че степента на разлагане и ранният стадий на развитие на ларвите подсказват, че смъртта е настъпила в началото на този период — да кажем преди три месеца. Освен това предполагам, че тялото е било държано навън.

Андъруд потръпна. Думите на Лийч му напомниха, че и смъртта като живота е процес, а не отделно събитие.

Декстър се опита да обобщи информацията:

— Значи жертвата е човек на средна възраст, здраво сложен, с тъмнокестенява коса, починал най-вероятно в края на януари и началото на февруари.

— Точно така. Втората жертва. — Лийч обърна един лист в папката си. Цяла нощ беше работил върху трупите и напрежението му се отразяваше. — Жена от бялата раса. И в този случай главата е напълно отделена от тялото. С трупа са намерени четири монети от по десет пенса. Допускам, че възрастта е между двайсет и трийсет и пет години, теглото е петдесет и пет килограма, а ръстът е приблизително метър и шейсет. Особеното при това тяло е фактът, че има много счупени кости, включително двете ръце, много ребра и тазът. Освен това в плътта на ръцете открихме парченца стъкло. Струва ми се, че е починала при нещастен случай — излетяла е от прозореца с висока скорост.

— Време на смъртта? — попита Андъруд и погледна собствените си бележки.

— Отново съчетахме физиологичния анализ с ентомологична преценка. Органите и меките тъкани са започнали да се втечняват, кожата се бели, а коремът е пълен с газове. По трупа обаче открихме много какавиди на мухата месарка. Тя снася яйцата си в плътта ден-два след смъртта. Какавидите обаче бяха в последния стадий на развитието си. Като се вземе предвид типичният жизнен цикъл на мухата месарка, предполагам, че жертвата е била убита преди осемнайсет или двайсет дни. След няколко дни ще можем да дадем по-точни резултати.

— Защо има такъв голям интервал между двете жертви? — попита Андъруд. — Убива първата жертва преди три месеца, в края на януари или в началото на февруари, а после чака два месеца, преди да убие следващата.

— Това трябва да разберете вие — сви рамене Лийч.

Декстър се обърна към Андъруд:

— Може да е бил извън страната. Може да е бил в затвора. Може да сме арестували този ненормалник за нещо друго. Пуснали сме го след два месеца и той е продължил да убива.

— Може би — съгласи се Андъруд, *или пък може да се е лекувал.*

— Третата жертва, както стана ясно от пръстовите отпечатащи, е Сара Дженсън. Тялото беше изстинало, но посмъртното вкочаняване беше престанало. Зелени петна в стомаха показаха начало на разлагането, което означава, че смъртта е настъпила около трийсет и шест часа преди откриването на трупа.

— Звучи логично — кимна Декстър. — Причина за смъртта?

— Засега не е известна, обаче в основата на шията има две следи от убождане с игла.

— А последната жертва? — внезапно попита Андъруд. — Ако вървим по хронологичен ред, трябва да е бил убит съвсем скоро.

— Четвъртата жертва. Мъж от бялата раса — отвърна Лийч. — Главата му е отсечена и липсва, както и на останалите. С трупа е открита една-единствена монета от десет пенса. Възраст между двайсет и трийсет и пет години, тегло около осемдесет килограма, височина приблизително метър и осемдесет. Телесното окосмяване е бледорусо. Това беше единственото вкочанено тяло — студено и сковано. Починал е от осем до трийсет и шест часа преди намирането на тялото. И в този случай на шията има следа от убождане с игла.

Андъруд се изправи и се опита да възпроизведе пълната хронология върху бялата дъска в кабинета:

— Значи най-напред е първата жертва, мъж на средна възраст, убит някъде към началото на февруари. След това по неизвестни причини имаме промеждутък от два месеца до втората жертва, неидентифицирана жена, нападната преди осемнайсет до двайсет дни.

Начерта на дъската оста на времето със син маркер.

— След това е Иън Старк, нападнат на 29 април, и Джек Харви, убит на следващата вечер. Дженсън и Роуина Харви са отвлечени на първи май. Телата са открити вчера следобед.

— Натоварена седмица — отбеляза Марти Фаръл.

— Много — съгласи се Андъруд. — За мен е интересен промеждутъкът между първата и втората жертва. Бас ловя, че този тип е бил пациент на Джек и през въпросния период е бил подложен на лечение.

Декстър прозря логиката в твърдението на Андъруд.

— Какво ще правим? Голяма част от досиетата на Джак и компютърът му са унищожени. Вече проверихме официалните случаи, върху които е работил, и ударихме на камък.

— Трябва да прегледам личните вещи на Джак. Може да има нещо, което сме пропуснали. Можеш ли да ми уредиш достъп до къщата му, Декс? Може би ще се наложи да се върна там.

— Не би трябвало да има проблем.

Андъруд се върна на мястото си. Зачуди се дали да сподели с групата своята концепция за промяната — че убиецът се е опитвал да промени възприятията на жертвите си. Реши, че това само ще размъти водите. На тази среща обсъждаха конкретни подробности. Сам щеше да разработи логиката на хрумването си.

— Марти, какво можеш да ни кажеш за следите от гумите, които открихме в полето? — попита Декстър.

Фаръл се приведе напред в стола си и поде:

— Струва ми се, че новините тук са по-добри. Успяхме значително да стесним възможните типове превозни средства. Ако си спомняте, сержант Харисън допусна, че убиецът кара голямо и скъпо превозно средство. След като свалихме размерите на следите от гумите от пръстта, изчислихме големината и теглото на въпросното превозно средство. Сравних данните с техническите характеристики на най-популярните джипове. Имаме съвпадение.

— Хайде да го чуем тогава — Декстър имаше чувството, че най-накрая постигат някакъв напредък.

— Най-вероятно става дума за ланд крузър „Тойота“.

— Хубава кола — с облекчение каза Декстър. Внезапно си спомни, че Марк Уилис кара ланд крузър „Фрийландър“.

— Откъде си сигурен? — попита Андъруд.

Фаръл погледна бележките си.

— Извлякохме три вероятни цифри въз основа на следите: база, ширина на гумите и тегло на превозното средство. Преценихме, че междуосието е 2680 милиметра. Ланд крузър две цяло и осем с дълга база по спецификация има разстояние 2675 милиметра. Това е доста сериозно съвпадение. Същият ланд крузър има ширина на предните гуми 1475 милиметра и на задните 1480 милиметра. Допуснахме, че става дума за голямо тегло на превозното средство предвид

дълбочината на следите в почвата. Изчислихме го в границите между 2750 и 2900 килограма. Това също съвпада с ланд крузър две цяло и осем с дълга база. Направихме груби проекции на дължината и на ширината на джипа. Съвпадат.

— Добра работа, Марти. Най-сетне разполагаме с нещо конкретно, за което да се хванем — каза Декстър.

— Следователите от Хантингдън изровиха по-голяма част от тези данни. Заслугата не е моя — отговори той.

— Трябва да предупредим пътна полиция и екипите за издирване от врата на врата да се оглеждат за този модел ланд крузър. Можем ли отнякъде да изровим снимка? — попита Декстър.

— Вече е направено — каза Фаръл и плъзна една цветна снимка върху бюрото.

— Ще я разпространим. — Декстър замълча и се замисли за миг. — Като знам какви сме късметлии, сигурно ще се окаже, че всеки фермер в Източна Англия кара такова чудо. Трябва да се опитаме да стесним обсега на издирването. Можем ли да се снабдим със списък на сервизите и магазините на „Тойота“ в района? Може би, ако имаме списък на собствениците на такива коли, ще можем да ги сравним с известните ни нарушители на пътя. — Идеята беше полезна, но Декстър си даде сметка, че начинанието е мащабно, а ресурсите ѝ вече бяха ограничени.

— Може би има и друг начин — отбеляза Андъруд. — Проверете в гаражите и сервизите за технически преглед. Явно нашият човек е излязъл от релси през последните три месеца, затова е твърде вероятно, ако си е запазил час за технически преглед или за ремонт през този период, да го е пропуснал.

— Особено ако е карал с труп в багажника — отбеляза Фаръл.

— Точно така.

— Ще стане само ако си е записал час за преглед през този период — отбеляза Декстър. — В годината има още девет месеца.

— Все пак е нещо — простичко каза Андъруд.

Декстър кимна и реши да се ориентира към приключване:

— Ето какво предстои. Роджър ще довърши аутопсиите на труповете и ще ни даде подробности от кръвните проби и токсикологичните анализи. Междувременно ще възложи на няколко

униформени полицаи да съпоставят физическите профили на трите неидентифицирани жертви със списъка на изчезнали хора.

Лийч кимна.

— Съгласен съм. Дайте ни двацет и четири часа.

— Марти — продължи Декстър, — дай на полицаи Сойеруайн подробностите за джипа и за местните сервизи и магазини на „Тойота“. Можем да проверим продажбите и архивите на сервизите по начина, по който предложи Джон. Имам среща с Адам Милър от университета. Ще отидем в гората Тетфорд. Той ще ме разведе из някои места, където вероятно растат вълшебните гъби.

— Искам да говоря с теб, когато се върнеш — обади се Андъруд.

— Няма проблем.

Съвещанието беше закрито. Фаръл и Лийч излязоха от кабинета. Андъруд остана.

— Твърде много неща трябва да се съобразят — отбеляза Декстър.

Андъруд кимна:

— Все пак напредваме. Проблемът е в това, че нашите процедури отнемат време. Все едно да се опитваш да уловиш пантера, като подредиш няколко души в редица на полето и ги накараш съвсем бавно да приближават към нея.

— В крайна сметка ще я заловим.

— Когато всички са вече мъртви. — Андъруд забеляза, че Декстър се прозя. Очите ѝ леко се насълзиха. Избърса ги с маншета на ризата си.

— Онзи ден говорих с предишния ти шеф — тихо каза той.

Суровите очи на Декстър мигом се приковаха върху Андъруд.

— С Макинли? За какво?

— Успокой се. Той ми се обади. Беше загрижен за теб и за някакъв тип на име Уилис.

— Какво друго ти каза? — попита Декстър, а в гърлото ѝ напираше ярост и тревожни опасения.

— Нищо — излъга Андъруд. — Помоли ме да те наглеждам. Каза, че може да навлезеш в опасни води.

— Няма право. Мога да се грижа за себе си.

— И аз смятах така едно време и виж докъде стигнах.

Декстър забеляза загрижеността в погледа на Андъруд и гневът ѝ леко се смекчи. Беше мислила напрегнато за положението на Марк Уилис. С радост видя как името му се изписва на екрана на мобилния ѝ телефон три пъти през последния час. Усещаше, че той е наблизо и чака възможност да се изправи срещу нея и да излее гнева си. Гърчеше се на куката на замисъла ѝ. Алисън Декстър беше решила да изгори миналото си, бързо и жестоко. Белезите, които неочаквано бяха станали видими върху току-що оголената ѝ китка, ѝ напомниха защо. Уилис вече я бе принудил да сложи край на един живот. И това бе достатъчно.

— Не се притеснявай, Джон — каза тя и намести маншета на ризата си. — Всичко е под контрол.

Интеркомът в кабинета внезапно изпраща:

— Инспектор Декстър, рецепцията е.

— Кажете — отговори тя.

— Чака ви д-р Милър.

— Благодаря — каза Декстър. — Време е да тръгвам.

Марк Уилис успя да влезе в апартамента на Декстър през прозореца на банята. Предположи, че тя е оставила горното прозорче отворено, за да проветри банята след сутрешния си душ. Върху белите плочки на пода все още тук-там имаше вода, когато той се покатери вътре. Отвореното горно прозорче даде възможност на Уилис да се пресегне и да отвори големия прозорец. Всичко стана удивително лесно. Присмя се на глупостта на Декстър. Апартаментите на приземните етажи бяха лесна мишена за крадци. Едно ченге трябва да знае това. Първоначалната му веселост и удоволствие от лесния достъп бяха помрачени, когато не след дълго си даде сметка, че ако Декстър беше скрила наркотиците в апартамента си, щеше да го заключи така, че да не може да влезе и муха.

Въпреки това реши да огледа мястото. Беше му писнало Декстър да слага пречки на пътя му и бе решил да поеме инициативата. В най-добрия случай щеше да си върне наркотиците и да се оттегли от бизнеса, а в най-лошия щеше да си достави огромното удоволствие да обърне апартамента ѝ с краката нагоре.

Огледа малката бяла баня. Изобщо не се учуди, че Алисън е предпочела съвсем оскъдното обзавеждане: бели завеси, бяла вана, сини и бели плочки. Уилис си спомняше от апартамента ѝ в Лейтън, че тя ненавиждаше всякакви заврънкулки и украшения. Развинти капачката на шишето с гела за душ и го помириша — лимон и липа.

Уилис излезе от банята в коридора. На стената висеше снимка на Декстър с униформа и с групата ѝ от полицейския колеж „Хендън“. Имената на всички бяха напечатани под снимката. Прочете втория ред: „От ляво на дясно: Дейвис А. Л., Дъринг Дж. Ф., Декстър А. Ж., Долтън С.“. Тя изглеждаше доволна, дори бе успяла да се усмихне за камерата.

— Щастливи времена — каза си Уилис.

Свали снимката от стената и я разби на пода. Уилис продължи нататък — прерови шкафове в коридора, но не откри нищо интересно: кувари, ботуши, непромокаемо облекло. Кухнята му

разказа същата история. В бюфета откри пакет ориз и го изсипа на плота, обаче веднага се прокле, че е прибързал — по-добре да го беше изсипал на килима в дневната. Хладилникът на Декстър беше празен, ако не се броят шестте малки бутилки с бира „Стела Артоа“, шише с прясно мляко и кисело мляко с яagodов аромат. Уилис извади отварачка от едно чекмедже. Обичаше студена бира.

Дневната на Декстър беше с кремави стени и бе спретнато обзаведена. Уилис се отпусна на дивана. До него имаше две лавици с книги и една поставка с компактдискове. Разгледа дисковете, донякъде развеселен от музикалните ѝ предпочитания.

— Винаги си била рокаджийка, партньоре — промърмори той. Някои от имената му бяха познати от времето, което беше прекарал в предишния апартамент на Декстър: „Джам“, „Клаш“, „Гънс енд Роузис“, „Ролинг Стоунс“. Уилис си спомни как Алисън танцуваше в кухничката в Лейтън под звуците на „Зъл град“, докато готвеше ризото. Прогони мисълта от главата си.

Бирата бързо свърши и Уилис отново се залови за работа. Провери под и зад леглото и преобърна бюрото с компютъра на Декстър. Документите ѝ се разпиляха на пода. Вече ядосан, Уилис отиде в спалнята. Очакваше едва ли не да види някогашната ѝ калъфка за възглавница с емблемата на „Уест Хам“, обаче остана разочарован — бели възглавници и ватирана завивка.

— Божичко, все едно си в болница! — отбеляза Уилис.

Върху един ракитов стол имаше купчина прилежно нагънати чисти дрехи. Събори ги. Уилис с удоволствие откри най-напред чекмеджето с бельото ѝ и известно време се опитваше да намери бикини, които са му познати: не успя, но поне се убеди, че вкусът ѝ по отношение на бельото не се е променил. Пъхна в джоба си един жартиер в името на доброто старо време. Дрехите в гардероба ѝ бяха по-интересни. Под купчина безупречно изгладени ризи и строги костюми Уилис откри няколко черни бележника и ги извади, за да ги разгледа по-добре. Върху първия пишеше 1984, а върху последния 2002. Отвори бележника от 1984 г. напосоки и прочете на глас: *22 септември. Писна ми от училището. Омръзна ми да се държат с мен като с петгодишна. Нямам търпение да отида в колежа.*

Уилис затвори бележника. Беше изненадан. Беше прекарал с Алисън Декстър немалко време, но не бе разбрал, че си води дневник.

Не смяташе, че е такъв човек. А ето че тук беше записан целият ѝ живот като зрял човек. Сигурно беше разказана и историята на връзката им и на нещастния ѝ край. Трябва да беше интересно четиво. Той избра бележника от 1994 г. и разгърна на август.

23 август. Тъкмо се върнахме от Париж. Страхотен хотел. Марк похарчи цяло състояние. Ходихме на Айфеловата кула. В събота вечеряхме на една лодка по реката: невероятна гледка. Толкова е красиво. В неделя си направихме страхотен пикник и секс в парка! Винаги ми се е искало да го направя навън. Върнахме се в Лондон късно. Марк трябваше да отиде в града по работа. Жалко, че свърши така. Сигурно е бил съсипан. Целувам го.

Уилис се ухили. Наистина беше съсипан, а когато приключи с медицинската сестра в пет сутринта, беше капнал от умора. Прелисти напред няколко месеца и се опита да си спомни кога Декстър беше научила за ежедневните му забегки до котелното с полицай Отам.

15 октомври. Работа по случая ГБХ. Ужасно съм заета. Пак закъснях. Марк ме пренебрегва. Не се сецам къде съм сбъркала този път. Ужасно чувство. Опитвам се да не му обръщам внимание. Закъснявам.

Уилис се намръщи на последното изречение и трескаво започна да търси обяснение, докато не му прищрака. Прелисти напред, търсейки подобен текст.

31 октомври. Купих тест за бременност. Резултатът е положителен. Час при лекар в събота сутринта. Не съм казала на никого. Страх ме е.

2 ноември. Бременна съм. Съвсем сигурно е. Какво ще правя, по дяволите?

Страниците на следващата седмица бяха празни. Уилис усети как по тила му се стича студена пот. Декстър не му беше казала, че е бременна. Запита се дали е щял да постъпи по различен начин, ако е знаел, но отговорът му убягваше.

17 ноември. Поряхах се. За пръв път от години. Съвсем сама съм и съм ужасена. Лекарят ми каза, че терминът ми е на 20 май. Съвсем истинско е. Ще се случи. Отчаяна съм.

18 ноември. Момиче е. Усецам го. В тялото ми расте едно малко момиченце. В обедната почивка си купих именник. Сигурно полудявам. Струва ми се, че Зоуи ми харесва.

20 ноември. Говорих с Марк. Призна ми, че се чука с Отам и с други жени. Всички в участъка знаят. Не можах да му кажа за бебето. Искаше ми се да убия това копеле. Обаче казах на Джилиан. Според нея трябва да го махна.

Уилис кимна. Помнеше сержант Джилиан Рийд. Беше разумна жена.

— Добър съвет, Джилиан — тихо изрече той.

21 ноември. Мама ми се обади. Трябваше да ѝ кажа. Разплака се. Каза ми да направя аборт. Каза, че не искала да свърша като нея. Не мога да го понеса. Пак се поряхах.

28 ноември. Запазих си час. Ужасно ме е страх. Предпочитам да се самоубия. Трябва да отида в болница.

1 декември. Готово. Ужасно е. Почти не спях. Сънувах, че бебето плаче — плаче, защото е само, плаче, защото никога няма да узнае името си. Срамувам се.

Уилис седна на леглото и се опита да осмисли току-що прочетеното. През 1994 г. Алисън е била бременна с неговото бебе, а не му е казала. Алисън беше искала това дете. Алисън беше направила аборт. Вгледа се дълбоко в сърцето си, за да се опита да определи какво чувства. Гняв? Възмущение? Чувстваше ли се предаден? След малко реши, че изпитва облекчение.

Най-сетне Марк Уилис разбра откъде извира омразата на Декстър. Но какво променяше това всъщност? Прецени положението. Основните факти си оставаха същите. Ако не намереше бързо сто хиляди лири, щяха да го убият. Алисън Декстър му бе попречила да намери наркотиците, които щяха да му спасят кожата. Тя знаеше какво е станало с тях.

Отвори дневника от 2002 г. и отвори на днешната дата — 5 май. Трябваше да се справи с нея сам. Сега, след като знаеше за бебето, можеше да се възползва от това и да я накара да свали гарда. Нищо не пишеше. Имаше две възможности: или да я чака да се върне в апартамента, или да се опита да я причака в полицейското управление на Ню Болдън. Избра първото, поне докато не свършат бирите в хладилника. Тогава съвсем напосоки Уилис отгърна две страници в дневника и попадна на 20 май.

Там бяха написани четири думи:

Рожденият ден на Зоуи.

Андъруд извади металната кутия, където се намираха веществените доказателства, събрани от местопрестъплението в дома на Джек Харви. Отнесе я в кабинета на Декстър и разчисти място върху бюрото. Всяко пликче имаше етикетче с мястото, където е открито доказателството и служебният номер на следователя, който го е описал. Андъруд разгледа всеки плик поотделно.

В първия имаше няколко плика, открити в метална кутия до бюрото на Джек. Андъруд нахлузи чифт стерилни ръкавици и извади пликите от прозрачния найлон. Бяха два бели плика от централното полицейско управление в Хантингдън. Във всеки имаше фишове за заплата — единия за март, а другия за април. Андъруд не остана изненадан, че Джек е вземал повече пари от него. Все пак направи наум някои изчисления и установи, че по-високата заплата не обяснява относително охолния начин на живот на Джек.

Разгледа другата група пликове — имаше гаранционна карта за новия компютър на Джек, реклама за кредитна карта, брошури за медицински книги, които предстоеше да излязат. Общо взето, нищо необикновено. Но най-отдолу в купчината Андъруд откри извлечение от банковите сметки на Джек. Прегледа списъка с извършените парични преводи и забеляза, че заплата на Джек от полицията, както и неговата собствена, беше привеждана през последния петък на всеки месец.

Андъруд бързо откри онова, което търсеше — две солидни суми. Първият депозит бе направен на седми февруари — депозит в брой от десет хиляди лири. Точно същото количество беше внесено и на осми март. Андъруд тихо подсвирна.

— Какви си ги вършил, Джаки, момчето ми? — попита той в празната стая.

Това беше тревожно голяма сума пари. Явно Джек се бе забъркал в нещо сериозно. Андъруд се опита да намери логиката, стояща зад информацията, която беше открил. Двайсет хиляди лири, платени на две вноски в разстояние на четири седмици. Приличаше му на

плащане за някаква услуга. Никакво друго обяснение не отговаряше на банковото извлечение. Андъруд се увери, че и двете плащания попадат в промеждутъка от два месеца между убийството на първата и на втората жертва. Ако се допусне, че Джак е бил нает от убиеца, или, както смяташе Андъруд, от близък или от роднина на убиеца, беше ясно, че търсят човек, който разполага със значително богатство.

— *И не само богатство* — каза си Андъруд, — *а и с ликвидно богатство. С пари в брой.*

Върна пликите в найлоновата торбичка за веществени улики и продължи да рови из съдържанието на металната кутия. Повечето останали документи, които бяха оцелели от огъня, бяха силно обгорели и не можеха да бъдат от полза. От време на време Андъруд успяваше да различи откъси от напечатан или от ръкописен текст, които му подсказваха, че четете доклад за даден пациент, но задачата беше безнадеждна. Освен това знаеше, че екипът на Декстър вече е проверил всички официални досиета на пациентите на Джак. Банковите извлечения показваха, че с каквото и да се е занимавал приятелят му, то не е било част от официалната му работа. Андъруд знаеше, че Джак е достатъчно съобразителен, за да смесва личните и професионалните си документи.

Компютърът на Джак бе унищожен от пожара, а дискетите, които бяха оцелели, не съдържаха нищо интересно. Андъруд все повече се убеждаваше, че Джак е пазил документите, свързани с неофициалната си работа, някъде на сигурно място. Извади портфейла на Джак от найлоновото пликче. Бяха го намерили във вътрешния джоб на спортното му яке, което беше закачено в коридора пред кабинета му. Инспекторът извади една по една всички кредитни карти на Джак и леко се усмихна, когато видя несполучливата снимка върху шофьорската книжка на Джак. Не откри нищо важно.

В последното пликче бяха ключовете на Джак. Андъруд ги разгледа — разпозна дистанционното управление на алармата и ключовете за новото беемве на Джак. Имаше и един ключ за секретна брава, който вероятно беше за входната врата на къщата, един обикновен ключ, който приличаше на ключ за стара барака, и два по-малки ключа, които според Андъруд бяха за вратата на гаража или за катинар.

Раздразнено пусна ключовете върху масата и те издрънчаха. Вече започваше да губи надежда, че ще открият Роуина Харви жива. Бяха изградили смътна хронология на събитията, а Андъруд започваше да проумява начина на действие на убиеца, но все още имаше много липсващи връзки. Напомни си с горчивина, че сигурно доникъде нямаше да стигнат, ако не им бяха помогнали пророческите прозрения на Мери Колсън. Срещите му с възрастната дама бяха ужасно тревожни. Тя беше разтърсила из основи отдавнашното му убеждение, че смъртта е просто забрава. Идеята, че човешкият дух продължава да живее под друга форма след смъртта, не му се струваше привлекателна. Мери Колсън го бе уплашила до смърт, когато кротко бе заявила, че призрактът на Джак Харви стои точно зад него.

Андъруд огледа криминалния отдел. Виждаше как Фаръл и Соьеруайн обсъждат най-добрия подход към дилърите на автомобилите „Тойота“ и неколцина униформени полицаи на телефоните, които проследяваха информацията от разпитите по къщите. Присъствието им му въздейства успокоително.

Погледна отново към ключовете на Джак Харви и си спомни как бяха пийнали по едно заедно предишната седмица. Андъруд се изненада колко силно беше уискито му и почти веднага изпадна в почти пияно състояние. Дори беше забравил собствените си ключове върху масата в кръчмата. Джак му беше напомнил за тях; „Да не си забравиш ключовете“, провикнал се бе той.

Андъруд разсеяно загриза нокътя си, когато отново взе връзката с ключовете на Харви.

— Да не си забравиш ключовете! — отново чу той гласа на Джак, който отекваше в претъпканата кръчма.

Спомни си, че Мери Колсън беше изрекла същата фраза по време на първата им среща. Твърдеше, че духът на Джак питал за ключовете на Андъруд. Това му извади акъла. Няколко часа по-рано днес тя бе повторила същото изречение, докато се събуждаше от предизвикания от успокоителните сън. Андъруд внезапно се поправи. Тя не бе казала същата фраза. Беше казала: „Помните ли за ключовете?“.

Замисли се дали разликата има значение. Мери беше казала и това, че Джак иска той „да отвори кутията“. Това беше нещо ново. По време на предишния им разговор не беше споменала за никаква кутия.

Неговата кутия с лоши спомени беше идея на Джек и Андъруд смяташе, че тя има предвид това.

Ключовете издрънчаха, когато Андъруд ги размърда между пръстите си. Постепенно го заля студено прозрение, все едно някой изливаше ледена вода по тила му. Джек Харви беше с него, през цялото време му крещеше безмълвно. Андъруд най-сетне го чу.

Макс Фалън стоеше на покрива на рушащата се стара къща и се любуваше на студената красота на вселената, която беше създал. Това не беше случайна и хаотична красота като бъркотията на човешките идеи. Беше прецизна и математически точна — свиваше се и се разширяваше математически. Точно както човешката форма се развива приживе и се свива след смъртта. Трябваше да почака още броени часове. В единайсет и двайсет и седем тази вечер щеше да посее у Роуина Харви семето на Сомата и лунната династия щеше да се роди на земята.

Знаеше, че тя е щастливата избраница. Според легендата Сомата имал двайсет и седем съпруги, дъщерите на Дакша. Макс легна върху твърдата повърхност на покрива, без да обръща внимание на сухите корички от птичите курешки, които полепнаха по голата му кожа. Примижа срещу безбрежната синя пустош отгоре и се запита какви ли възможности крие това да имаш двайсет и седем съпруги. Макс се запита защо по-често не се бе впускарал в това видение. Много ясно си спомняше, че бе записал този откъс от мита за Сомата на касетофона си. Може би дългите часове преди осеменяването на Роуина Харви бяха подходящ момент да си припомни подробностите от предишното си съществуване.

Изтупа се и махна от кожата си малките камъчета и мръсотията. Фалън държеше записите си в библиотеката на старата зала, но преди да извади мита за Дакша, отиде в кухнята и избра разтвор, който беше извлякъл от две гъби *Amanita Muscaria*. Развинти капачката и изсипа течността в чаша вода. Искеше по този начин да осигури бързото усвояване на есенцията от организма си, като същевременно избегне рисковете, които криеше венозното приемане.

Макс се върна в библиотеката, откри касетата с надпис „Дакша“ в колекцията си и я пъхна в касетофона. Настани се в шезлонга и се усмихна, когато от уредбата се разнесе собственият му глас:

— Дакша, наричан още Бащата на Сътворението, имал няколко дъщери от съпругата си Прасути — започна записът.

Думите постепенно го заляха, а ъглите на стаята омекнаха и се разкривиха, когато мускимолът започна да влияе на сетивата му. Тънкият електронен глас се сля с божествения глас, отекващ в главата му. Започваше да си припомня предишното си съществуване.

— Двайсет и седем от дъщерите на Дакша станали съпруги на Сома — каза гласът. — Двайсет и седем красиви девиси.

Сома се извивал под топлината на телата им, докато те пълзели и се плъзгали по него — нетърпеливите им голи ръце изследвали голото му тяло, езиците им рисували нежни кръгове върху кожата му. Той усетил, че се опитва да им се отскубне. Учуден от собствената си неохота, Макс се опита с всички сили да различи гласа си от задъханите им заклинания. Беше трудно, нещо го засмукваше от действителността и го мятеше сред вихър от тела. Започна да изпада в паника, когато лицето на Роуина Харви изплува пред погледа му.

— Сома предизвикал гнева на Дакша, като предпочел само една от дъщерите му, Рохини.

Роуина... Рохини... Роуина... Рохини

Името имаше огромно значение. Не бе възможно да е съвпадение. Точно както Рохини бе оповестила гибелта на надеждата на Макс Фалън детето, сега оповестяваше раждането на красотата за Макс Фалън мъжът.

Макс погълна образа на Роуина Харви, обгърна я с ръце и крака, за да ѝ попречи да избяга и за да я предпази от ревнивия гняв на сестрите ѝ. Щеше да я направи част от себе си. Щеше да я накара да преодолее ужаса си от Сома. Тя щеше да стане майка на лунната раса на земята.

— В гнева си — продължи гласът — Дакша проклетел Сома със смърт.

Нещо изтръгна Макс от селенията му и той си спомни защо си беше пускал този запис само веднъж досега.

— Сома бил обречен на мъчителна и продължителна смърт — той трябвало да се удави в течността на собствените си дробове.

Внушението беше много силно и предизвика хаос в уязвимото съзнание на Макс. Имаше чувството, че тялото му се обръща с вътрешностите навън. Видя как крайниците му се огъват навътре и изчезват. Плъзгаше се във вътрешността на собствените си дробове и потъваше безвъзвратно в море от кръв и слюз. Не можеше да диша,

когато започна да гълта противната течност. Изгори го като лава. Опита се да протегне ръка, да разкъса слюзестата лигавица на дробовете и да излезе на въздух.

Макс се закашля силно и неконтролируемо. Свлече се на пода на библиотеката, подпря се на четири крака и започна да храчи слуз върху дъските на пода. Движението в гърлото му предизвика гадене и той изплю осеяно с мускимол петно на пода. Усети по лицето му да се спуска странна топлина. Стаята се завъртя във всички посоки. Макс се повдигна, докопа касетофона и го запокити към стената. Гласът внезапно секна.

Макс започна бавно да се отпуска в танца на светлинките. Имаше нужда от чист въздух.

Декстър откара Адам Милър в гората Тетфорд. Компанията и въодушевлението му бяха заразителни — приятно облекчение след намръщеното присъствие на Андъруд и на Марк Уилис. Пътуването беше леко и им отне само двацет минути по шосе А11. Декстър остана впечатлена, че Милър проявява искрено ентузиазирани, но не нездрав интерес към напредъка на разследването.

— Странно е — отбеляза той. — Този тип си е направил много труд. Имам предвид инжектирането на хора с екстракт от Amanita. Явно това е нещо много важно за него.

— Точно това исках да ви попитам — каза Декстър, докато завиваха по В1105 в Елведън под тъмния балдахин на корсиканските борове. — Нужни ли са много познания, за да се направи онова, което е направил той? Трудно ли е тези гъби да бъдат разпознати в гората и да се научиш как да ги обработваш?

— Питате се дали този тип не е миколог като мен ли? — Идеята явно развесели Милър.

— Удавник и за сламка се хваща — отвърна безизразно Декстър. И казваше истината.

— Трудно е да се каже. Съдейки по онова, което ми казахте и което прочетох в токсикологичните профили, този тип явно е доста умен и относително добре осведомен. Дали обаче е професионалист? Съмнявам се. Информацията, която му трябва, е леснодостъпна. Има стотици Интернет страници и книги, в които би могъл да погледне. За Amanita Muscaria например има много материали.

— Онази с червено-бялата шапчица ли? Защо?

— Тя има дълга история. Лесно се разпознава. Предизвиква халюцинации, а ако действаш правилно, не убива.

— Вие опитвали ли сте?

— Ще ме арестувате ли?

— Не, освен ако не отговорите на въпроса ми.

Милър се усмихна:

— Взех веднъж, преди няколко години в Амстердам. Преживяването не беше приятно.

— Защо?

— Халюциногенните вещества въздействат по различен начин на различните хора. Настроението и отношението ви може да повлияе на начина, по който тялото ви откликва на преживяването.

— Тази работа не е за мен — намръщи се Декстър. — Аз никога не пъхам в тялото си такива гадости.

— Много умно.

— Ами другата гъба? — попита Декстър.

Милър се замисли за секунда.

— Тази е малко по-особена. Литературата за нея е много, но гъбата лесно се бърка в естествена среда. Точно затова е толкова опасна. Убиецът трябва да е много добре запознат с нея.

Декстър спря на едно разширение на пътя.

— Пристигнахме. Би трябвало да е тук. Според картата ви първото място е по тази пътека.

— Какво точно търсим? — попита Милър. — Мога да ви заведа на различни места, където университетът е регистрирал наличието на тези Amanita, обаче няма гаранция, че ще открием гъби. Сега е началото на май, а те се появяват едва в края на лятото. Както ви казах, твърде вероятно е вашият човек да е набрал гъбите миналия ноември и да ги съхранява във фризер. Токсините са доста стабилни.

— Вярно е. — Декстър отвори багажника на колата и извади оттам набор за събиране на веществени доказателства. — Но ако установим, че на някои от местата има намеса, може да се доберем до нещо — хвърлен отпадък с отпечатъци, следа от обувка в пръстта, труп.

— Да ме вземат мътните! — Милър погледна към гората Тетфорд, внезапно обзет от внезапен страх.

— Ако открием нещо, ще извикам екип от следователи. Не се притеснявайте, ще ви държа за ръка.

Милър си придаде изненадан вид:

— Не ми изглеждахте такава.

— Какво би трябвало да означава това?

— Просто се шегувам.

Първото място се намираше в покрайнините на развъдника „Уорън“. Милър посочи към няколко брезови дървета сред корсиканските борове и провери в бележките си.

— Така. Аспирант от университета е открил *Amanita Muscaria* в основата на средната бреза. — Той тръгна напред и провери мястото. — Съжалявам, инспекторе, тук няма нищо.

Милър продължи да търси в по-широк периметър, но отново не откри нищо. Докато той се оглеждаше за гъбата, Декстър търсеше следи от човешко присъствие. И тя не откри нищо.

— Второто място е на около километър и половина на изток — обяви Милър, когато се върна. — Нещо против да походим?

— Не, разбира се. — Декстър леко се засегна от въпроса му.

— Обувките ви не са особено подходящи за терена — обясни той и посочи елегантните черни кожени обувки на Декстър.

— Ще свършат работа. Постарайте се да не изоставате. — Всъщност на Декстър ѝ беше доста приятно. Въздухът беше чист, а гората не я плашеше през деня.

Второто място беше в основата на една бреза южно от Брандън Парк. Декстър посочи полукръгла гъба с червеникавокафява шапка, залепена за кората.

— Какво е това?

Милър се наведе да я разгледа.

— Нищо вълнуващо. Праханка. *Ganoderma Applantum*. Расте през цялата година. Ето там има още — посочи той един едър екземпляр в основата на един бор.

— Някаква следа от двете гъби, които търсим? — попита Декстър.

Милър поклати глава.

— Вие поседнете, а аз ще огледам набързо. *Amanita Muscaria* е била открита тук преди три години.

Декстър седна на един пън и наблюдаваше как Милър се щура между дърветата, а очите му изследват основата на стеблото и околните ниски храсти. Тя затвори очи и усети как изтощението се стича от мозъка ѝ надолу. Зачуди се дали ще умре, когато то стигне до сърцето или когато плъзне по кръвоносната ѝ система и я смаже още повече.

— Тук има презерватив! — провикна се Милър. — Струва ми се доста стар.

Декстър се изправи и се доближи. Прибра в пликче предмета и го надписа.

Следващите два часа минаха бързо, но не им донесоха успех. Намериха някакви отпадъци на мястото в близост до Сантън Даунхам и една кутийка от бира западно от развъдника Тетфорд. Декстър събираше всички предмети и ги пъхаше в пликчетата за веществени улики. Щеше да накара да снемат отпечатъци от всичко. Започваше обаче да й намирисва на провал.

Последното място, което беше избрал Милър, беше североизточният край на гората близо до село Уитлинг.

Ентузиазмът на Милър не бе намалял ни на йота. Посочи група високи растения с жълтеникави цветове.

— Виждате ли тези? — попита той.

— Бурените ли?

— Не са бурени. Нарича се горска млечка или *Euphorbia Amygdaloides*. Дъщеря ми я нарича горска плюнка. Твърди, че имала точно такъв цвят.

— На колко години е?

— На осем.

Декстър бе обзета от внезапно желание да смени темата, но Милър вече беше извадил една снимка от задния си джоб.

— Сладка е, нали?

Декстър се видя принудена да го признае: къдрава руса коса и големи кафяви очи.

— Не знаех, че сте женен — каза тя. — Не носите халка.

— Разделени сме. Майка й живее в Съединените щати, в Калифорния. Непрекъснато се опитвам да си намеря работа в някой университет там. Така ще мога да виждам Изабела по-често. Сегашното ми положение съвсем не е идеално.

— Изабела е хубаво име — призна Декстър. *Зоуи също, помисли си тя. След три седмици Зоуи щеше да навърши осем години.*

— Всъщност е Изи или Дизи. Мрази да я наричат Изабела.

Милър коленичи в основата на малка група брезови дървета. Декстър погледна отвъд дърветата към откритата мочурлива местност, която граничеше с гората. От лявата си страна видя шосе В1112, което

водеше към Фелтуел и Хокуолд през Уитън, а отдясно съзря струпаните къщи на малките села Яксфорд и Метуълд.

— Това място започва да ме завладява — призна тя на Милър.

— Като гъба ли?

— Преди ми се струваше мрачно, но просто е спокойно. Нужно е време, за да може човек да се научи да цени природата.

— Твърде студено е за мен. Аз обичам слънцето. — Милър се наведе по-ниско, за да разгледа някаква туфа в основата на брезата. — Ей! Елате насам!

Декстър се обърна и се приближи.

— Какво е?

Милър посочи трите бели пръстена на земята.

— *Amanita Phalloides* има бяло було, което обгръща основата на всяка гъба. — Той отвори кутията с инструментите си и извади малка мистрия. Изстърга част от пръстта. — Обикновено по-голямата част от булото е под земята. Ето вижте.

Той извади една от гъбите. Изглеждаше съвсем безобидна — белезникава луковица, покрита с кафява пръст.

— Сигурен ли сте, че е една от гъбите, които търсим? — попита Декстър.

— Така смятам. Пънчето и шапката са отрязани. Виждате ли? Има съвсем чист разрез в основата на всяко пънче.

Милър намери шишенце със солна киселина в кутията с оборудването си и капна малко върху останалото от едната гъба.

— Помните ли теста на Майкснер?

— Теста за аматоксини — кимна Декстър. — Трябва да посинее, нали?

След две минути посиня. Декстър усети прилив на въодушевление.

— Добре. Доколко сте сигурен, че това са точно тези гъби?

— Сигурен съм осемдесет процента, че са *Amanita Phalloides*, но няма как да съм съвсем убеден, докато не анализирам пробите в лабораторията.

— Ясно. — Декстър реши да рискува. — Веднага ще повикам тук следователите. Може да намерят нещо, което да ни влезе в работа.

— Отрязани са относително скоро — каза Милър. — Личи си по...

Той млъкна. Декстър вече говореше по мобилния си телефон.

Сержант Харисън се върна в полицейското управление в Ню Болдън в три следобед. Имаше нужда да се съсредоточи, да прочисти главата си от емоциите и да я напълни с информация. Съзнаваше, че единственият начин да помогне на Сара Дженсън е да открие убиеца ѝ. Гледката на труповете, които беше открил в канавката във Фулфорд Хийд все още беше пред очите му. Не искаше да помни Сара по този начин.

Сутринта беше махнал вещите ѝ от рафтчетата в банята и беше прибрал дрехите ѝ в един куфар. Усещаше аромата ѝ в апартамента си и това го разстройваше. Сякаш зад него се криеше самата тя, надсмиваше му се, задето не бе успял да я закриля, а това Харисън не можеше да понесе. Лишени от смисъл и от топлотата на притежателката си, вещите на Сара Дженсън сега лежах в една черна найлонова торба и в куфара до входната врата на апартамента му точно както тялото ѝ лежеше в металното чекмедже на моргата в болницата „Аденбрукс“. Стореното не му помогна. Апартаментът му се струваше ограбен, съзнаваше, че в крайна сметка ще се наложи да се премести. Във вените му започваше да се трупа агресия. Харисън винаги бе вярвал, че гневът е първата стъпка, за да се освободиш от отчаянието. Затова се опита да превърне загубата си в съзидателна ярост.

Етажът на следствения отдел бе зловецко притихнал при пристигането му. Кабинетът на Декстър беше празен и дори униформените полицаи, които им помагаша, бяха изчезнали. Надяваше се това да означава, че по време на краткото му отсъствие разследването е постигнало напредък. Откри Сойеруайн, който работеше на бюрото му. Полицаят изглеждаше изненадан от внезапната му поява.

— Здравейте, сър, не ви очаквах. Извинете, че съм седнал на бюрото ви.

Харисън кимна.

— Какво пропуснах?

Сойеруайн се прокашля и каза:

— Случиха се някои неща. Инспектор Декстър се обади преди няколко минути. Смята, че са открили място в гората Тетфорд, откъдето убиецът вероятно се е снабдявал с отровните гъби. От полицията в Сафък ще изпратят екип от следователи.

— Защо не пратим ние?

— Мястото е в техния район, а нашите възможности са ограничени след... — поколеба се Сойеруайн, — ... след намереното в канавката.

— Инспектор Андъруд се върна в къщата на Джак Харви. Не съм сигурен защо, не ми каза.

Не звучеше особено обещаващо. Харисън придърпа един въртящ се стол и седна до Сойеруайн.

— Добре. Ти върху какво работиш? — посочи той списъка с телефонни номера върху листа пред детектива.

— Експертите смятат, че следите от гуми до канавката са от ланд крузър „Тойота“, двигател две цяло и осем литра, удължена база. Звъня на местните дилъри и се опитвам да намеря информация за скорошни продажби и сервизно обслужване.

Харисън не чувстваше никакво задоволство, че предчувствието му, че убиецът кара скъпа кола, се е оказало донякъде правилно. Опита се да се съсредоточи. Честно казано, бе очаквал нещо по-скъпо след разговора си с Фаръл на местопрестъплението на нападението над Старк: TVR, порше или мерцедес.

— Инспектор Андъруд имаше идея да търсим собственици на коли, които са пропуснали уговорени часове за ремонт или за технически преглед през последните три месеца — добави Сойеруайн, когато усети, че вниманието на Харисън се отклонява.

Имаше логика, каза си Харисън. Андъруд винаги успяваше да забележи евентуални логически несъответствия в информацията — като мечка, която дебне някоя съомга да изскочи от водопада. Подходът обаче беше съкратен и поради това криеше рискове. Усети, че Сойеруайн среща трудности.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Би било добре, сър. Отнема повече време, отколкото очаквах. Не са особено любезни.

— Хайде да разделим списъка. Ти ще работиш от горе надолу, а аз — от долу нагоре. Ще им кажем до пет следобед да направят

фотокопия на продажбите или на сервизните услуги за този модел. След това ще изпратим полицейски коли да съберат документите и да ги донесат тук. Ако ни създават проблеми, кажи им, че ще им изпратим екип за проверка на работните дневници и на данните за продажба на всяка кола в магазина. Това ще накара тези копелета да си размърдат задниците.

— Добре, сър. — Сойеруайн замълча за миг, търсейки подходящите думи. — Не знам дали има някакво значение, но аз безкрайно ви съчувствам за полицай Дженсън. Тя беше страхотна.

Харисън не можеше да погледне младия полицай в очите. Вместо това се втренчи в списъка с телефонни номера пред себе си.

— Има голямо значение — каза той най-накрая. — Наистина беше такава. А сега да си свършим добре работата. Да заловим копелето, преди да нарани и някого другиго.

Сойеруайн събра листовите си и се премести на съседното бюро. Харисън се опита да прогони спомените, които го връхлетяха изневиделица. Утеши се с мисълта, че когато най-накрая заловят убиеца, ще направи така, че пазачът му да изчезне за половин час, за да може той да прекара няколко специални мига насаме с него в килията. Погледна към бюрото на Дженсън, все още отрупано с вещите ѝ.

Разсейваше го. Някой трябваше да го разчисти.

Андъруд махна защитната синя лента от входната врата на Джак Андъруд и я отключи. Испита тревожно предчувствие. Измъчваше го не само мисълта за случилото се в къщата преди няколко дни. Нито пък образите за ужасната съдба на Роуина Харви, които въображението му подхвърляше. Повече от всичко състоянието му се дължеше на засилващото се и неприятно усещане, че Джак наблюдава всичко, което прави той.

Миризмата на пушек, все още се усещаше в къщата. След почти седмица в коридора все още миришеше кисело и остро. Андъруд внимателно се насочи към кабинета на Джак. Екипът от експерти беше опразнил почти цялата стая, беше прибрал и описал всичко интересно. Андъруд не беше сигурен какво търси. Зачуди се дали Джак не беше скрил някакъв сейф в къщата, на място, което екипът е пропуснал.

Опирайки се на твърденията на Мери Колсън за ключовете и за отварянето на някаква кутия, Андъруд постепенно стигна до извода, че кутията с лоши спомени е истинска. Това не беше само трик на психолога. Той беше последвал съвета на Джак и бе дал на кутията живот, бе я напълнил със снимки, компактдискове и други неща, които му напомняха за предишния му живот с Джулия. Вероятно Джак беше направил същото. Един от ключовете на връзката на Джак приличаше на ключ за катинар. Андъруд беше убеден, че Джак Харви също си е направил кутия с лоши спомени, която има съвсем осезаемо, физическо съществуване. И че все още е някъде в къщата.

Но къде?

Знаеше, че екипът от експерти е претърсил цялата къща най-обстойно, търсейки дори най-дребни веществени улики и материал за ДНК проби. Пожарът беше унищожил по-голямата част от нещата в кабинета на Джак и екипите бяха открили само откъслечни остатъци от картоните на пациентите му. Андъруд реши да остави кабинета и долния етаж на къщата. Знаеше, че са претърсени щателно и че Джак не би оставил важни материали на леснодостъпния приземен етаж.

Качи се горе. Голямата спалня ухаеше леко на парфюма на Роуина Харви. Въздейства му донякъде възбуждащо. Андъруд претърси шкафовете и чекмеджетата и провери под ъглите на килима за нещо по-интересно. Не откри нищо и прегледа банята. Даде си сметка, че без особена причина чете етикетите на козметичните продукти на Роуина Харви: почистващи лосиони, овлажняващи кремове, шампоан. Беше леко разочарован, когато откри шишенце с лосион за имитация на слънчев загар — винаги бе смятал, че тенът на Роуина Харви е съвсем естествен.

Убиецът иска Роуина Харви, каза си той, седял е в приемната на Джак Харви и е наблюдавал снимката ѝ. Може би дори се е срещал с нея, когато е идвал в къщата. Убиецът изпитва сексуално влечение към нея. Може би вече я е изнасилил. Защо не я е убил като останалите? За какво друго иска да я използва?

Заряза банята и продължи нататък. Претърсването на останалите три спални и на тавана му отне малко повече от час. Накрая слезе в кухнята на Харви и си наля чаша вода. Гледката откъм задната страна на къщата беше впечатляваща. Градината се простираше на почти един акър и беше оградена от плътна редица тъмнозелени иглолистни растения. Андъруд забеляза, че след последното му посещение в къщата Джак беше сложил водоскок в средата на градината. Приличаше на малък водопад, чиято вода се изпомпваше от главния водоизточник и се лееше върху красиво подредени обли камъни. Огледа се за контролния лост. Нямаше смисъл да се захранва водоскок, който никой не искаше да гледа. Андъруд си даде сметка, че копчето се намира в бараката на Джак.

Знаеше и това, че екипът от експерти е претърсил бараката и не е открил нищо интересно. Докато се приближаваше, забеляза табелката, която бяха заковали със скоби за дървената врата на бараката. Копчето за спиране на водопада беше от дясната страна. Андъруд дръпна ръчката и чу как водата спира да клоkochи. Вдъхна ароматите и се наслади на гледката на градината. Внезапно изпита огромно съжаление към семейство Харви. Тук беше голямото каменно барбекю, където Джак се беше потил над пържолите през лятото, тук беше белият пластмасов шезлонг, на който Роуина Харви бе придавала известна автентичност на химическия си тен, тук беше и вътрешният двор, където бяха седели заедно и бяха пили изстудено шардоне.

Андъруд си спомни как Джак ругаеше и се оплакваше колко скъпо му е излязло оформянето на вътрешния двор. Роуина бе настоявала за обли камъни, доставени от някаква компания в Кумбрия.

— От Кумбрия, за бога! — проплака Джак пред него. — Като че ли тук нямаме камъни!

Андъруд забеляза, че Джак е поставил два от неизползваните камъни в близост до водоскока. Нещо не изглеждаше както трябва. Обикновените сиви каменни блокове не се връзваха с разноцветните камъни във водоскока. Съмняваше се, че Роуина Харви бе одобрила тази тромава подредба. Андъруд стъпи върху едната плоча и усети, че тя леко се движи под краката му. Слезе и се приведе, за да я разгледа. Една от двете плочи бе здраво легнала върху пръстта, но другата явно бе положена върху нещо друго. Извади една лопата от бараката, повдигна мърдащата плоча и я отмести с няколко сантиметра. Погледна под нея. Плочата лежеше върху метална кутия с катинар. Издърпа плочата върху моравата и с огромно усилие успя да извади кутията от дупката.

Андъруд побърза да се върне в къщата с трофея си. Седна на кухненската маса и провери големината на катинара. На връзката на Джак имаше два ключа, които вероятно щяха да станат. Отключи с втория. Вътре имаше кафяв хартиен плик и значителна сума пари в брой. Андъруд разлисти пачката и прецени, че вероятно възлиза на пет хиляди лири. След това се опита да се съсредоточи и извади съдържанието на плика.

Вътре имаше бележки, написани с почерка на Джак, и две страници, които явно бяха преснимани от енциклопедия.

Андъруд прочете първо бележките.

Първи сеанс. У дома, 3 февруари 2002 г. Пациентът закъсня. Външният му вид е мърляв и неподдържан. Когато го попитах защо дрехите му са толкова мръсни, ми отговори, че е работил в градината. Явно му се струваше много забавно. Освен това въпросите ми му бяха неприятни. Отговорите му бяха предпазливи и често раздражителни. Не прояви интерес да говори за семейството или за работата си. Не можеше да се концентрира, изпадна във физическа летаргия и зае отбранителна поза, което говори за някаква форма на наркотична зависимост.

Андъруд продължи да чете. Бележките му се сториха учудващо общи. Приличаха само на основа за по-задълбочен анализ. Питаше се дали Джак не е изпращал редовни доклади за състоянието на пациента си на трети човек. Освен това нямаше имена, нищо конкретно. Странно.

Втори сеанс. У дома, 13 февруари 2002 г. Външният вид на пациента е още по-лош, отколкото през миналата седмица. Облечен е със същите дрехи, както и на първата консултация, и създава силното усещане, че междуременно не се е преобличал. Закъсня. Все още няма желание да обсъжда проблема си подробно. Когато го попитах дали взема наркотици, пациентът избухна в истеричен смях. В продължение на почти пет минути не можах да изкопча от него нищо смислено. Явно почти не съзнава какво представлява и какви са последиците от действията му. Към края на сеанса пациентът напълно изгуби връзката си с мен и започна да описва странна поредица от образи, които като че ли имат религиозни обертонове.

Трети сеанс. У дома, 23 февруари 2002 г. Външният му вид е шокиращ. Пациентът е небръснат и мръсен. Задната част на панталона му е изцапана с екскременти. На въпроса на какво се дължи външният му вид, пациентът отговори, че е бил „на земята“, и избълва порой от ругатни. Не е в състояние да се справя с действителността. Попитах го дали се нуждае от медицинска помощ и той ми се изсмя. Пациентът явно се намира в състояние на следхалюциногенен транс — твърдеше, че в задната частна главата му има светлинки, които „го преследват в къщата“ и че „навсякъде има демони“. Пациентът непрекъснато пиеше от една пластмасова бутилка, която като че ли съдържаше урина. По-тревожно бе, че изглеждаше запленил от мисълта за обезглавяването. Попита ме за мнение то ми на лекар какъв би бил най-оптималният начин. Съдейки по пълно то разпадане на личността му и по очевидните саморазрушителни тенденции, аз допуснах, че става дума за склонност към самоубийство — че отстраняването на главата е идентично с изкореняването на проблема или със заличаване на омразната личност. Когато го запитах дали му е минавала мисълта за самоубийство, пациентът се изкиска и каза: „Не, само да убия теб“. Някои от свързаните с халюцинациите симптоми и физическите признаци ме навеждат на мисълта за злоупотреба с

диетиламид на лизергиновата киселина. Препоръчвам хоспитализирането му, за да му бъде попречено да причини вреда на себе си или на други хора.

Четвърти сеанс. У дома, 5 март 2002 г. Подобрене на външния вид. Пациентът изглеждаше по-чист и носеше различни дрехи от последната ни среща. По-склонен е да отговаря на въпроси. Разкри ми, че според него се превръща в превъплъщение на хиндуистко божество. Вероятно това е връщане към някаква детска фантазия от времето, което е прекарал в Индия. Отказва да отговаря на името си и реагира единствено на името „Сома“. Явно това е божеството, в което според него се превръща. Попитах го дали преобразяването му има някаква цел. Попитах го и дали се опитва да се превърне в бог, за да върне майка си към живота — кой друг, ако не бог, може да обърне хода на времето? Той ме нарече „скапан шарлатанин“. Каза, че не може да съм „Брихаспати“, щом задавам такива идиотски въпроси. (Впоследствие научих, че Брихаспати е бил мъдрецът на хиндуистките божества.) След това пациентът се впусна в дълго и сложно обяснение на преобразяването си. Каза, че „бил създаден при разбиването на млечния океан“, че е „извлякъл еликсира на безсмъртието“ и че ще стане „родоначалник на лунната раса на земята“. Очевидно е, че разсъжденията му не почиват на почти никаква логична основа и според мен са резултат от наркотиците, които е погълнал през предишното денонощие. Пациентът започна да ме разпитва и за съпругата ми. Особено се въодушеви, когато научи, че се казва Роуина. Излязох от стаята за малко, за да си сипя чаша вода. Когато се върнах, видях, че пациентът е свалил снимката на Роуина, която виси над бюрото ми, коленичил е на килима и онанира върху нея. Когато го укорих, той се катурна по гръб и истерично се разсмя. Сеансите не дават резултат. Пациентът трябва да постъпи в болница и да се подложи на интензивно лечение за отказване от наркотиците.

Пети сеанс. У дома/ЯХ. 15 март 202 г. Пациентът не пристигна за уговорения час. Позвъних в дома му и на мобилния му телефон, но не вдигна. Разтревожих се, че може да се е наранил, затова отидох в дома му.

Андъруд престана да чете. Джак най-сетне се бе отказал от предпазливостта и бе написал нещо конкретно. ЯХ. Какво беше това

— име на човек или на място?

При пристигането си заварих пациента да стои гол на алеята пред къщата. Държеше нещо, което приличаше на голям нож или на сатър. Останах в колата. Той ме наблюдава известно време, явно без да има представа кой съм или какво съм. Изглеждаше изпаднал в транс. След около десет минути се прибра в къщата. Уплаших се за собствената си безопасност и се свързах с бащата на пациента. Осведомих го, че не е по силите ми да помогна на пациента и че единствената реална възможност е продължителна хоспитализация. Баща му ми отговори, че оттук нататък той ще се заеме с проблема и че моят ангажимент е приключил.

Андъруд изпита мрачно задоволство. Картичката вече се проясняваше. Бащата на пациента бе организиран намесата на Джек. От известно време беше допускал, че участва трета страна. Запита се дали трупът на мъж на средна възраст, който бяха намерили в канавката близо до Фулфорд, не е на бащата на убиеца. Освен това забеляза, че описанията съответстват хронологично на отрязъка от време, установен вследствие на аутопсиите, направени от Лийч. Първото убийство бе извършено някъде в началото на февруари. Сеансите с Джек явно бяха приключили в средата на март. Второто убийство — на жената със забити в плътта ѝ парченца стъкло — бе станало в началото на април.

Часовникът в кухнята внезапно отброи пет удара и Андъруд се стресна. Празната къща го притесняваше. Тревожеше го и съзнанието, че необикновените способности на Мери Колсън още веднъж го бяха отвели на стъпка по-близо до убиеца. Усещаше как мъртвите го наблюдават и очакват следващия му ход. Андъруд набързо прегледа двете фотокопирани страници, където се разказваха легендите за Сомата и за мъдреца на боговете Брихаспати, преди да напусне къщата.

Сега ключът се криеше в буквите ЯХ. Трябваше да поговори с Алисън Декстър.

Събра документите, излезе от къщата и заключи два пъти вратата.

Къщата отново притихна. Парфюмът на Роуина Харви леко се спусна по стълбите. Водата върху пьстрите камъни на водоскока беше неподвижна. Часовникът в кухнята тиктакеше безполезно, а таймерът

на централното парно отопление включи котела. Снимките на стената на дневната се взряха в пустотата.

Пустотата също се взря в тях.

Докато караше обратно към Ню Болдън, Алисън Декстър си даде сметка, че Адам Милър е бил прав за две неща. Първо, той явно бе намерил едно от местата, откъдето убиецът вероятно се е снабдил с отровните гъби. Второ, обувките ѝ наистина бяха съвършено неподходящи за броденето из гората. Краката ѝ бяха мокри, а обувките и чорапите ѝ бяха оплескани с кал. Остави учения на последното място, след като пристигна екипът експерти от полицията в Сафък. Може би щяха да открият нещо полезно — някакъв захвърлен предмет с отпечатък или дори следа в почвата. Пръстта беше достатъчно мека, както неудобно бяха доказали глезените и обувките ѝ.

Трябваше да се върне в участъка. Скоро в отдела щеше бързо да започне да се разпространява информация — пълните резултати от аутопсиите на Лийч, подробностите от проучването на Сойеруайн сред търговците и сервизите на „Тойота“ и евентуално данни от екипа експерти от гората Тетфорд. Искаше да бъде фокусът на цялото разследване, да филтрира събраната информация. Очертаваше се дълга нощ, затова трябваше да се преоблече. Декстър зави от околоръстното шосе на Ню Болдън и се насочи към апартамента си.

Веднага щом отключи вратата и влезе вътре, инстинктът ѝ подсказа, че нещо не е наред. Може би беше някаква непозната миризма или усещането за нахлуване в нейния подреден свят. Тогава си даде сметка, че снимката ѝ от дипломирането в полицейския колеж е счупена на пода. Предпазливо тръгна по коридора, като се стараше да не вдига никакъв шум. Подмина кухнята и хвърли бърз поглед на ориза и боклуците, разпилени по пода и върху плота. Тъкмо се канеше да отвори вратата на спалнята, когато Марк Уилис се появи от банята зад гърба ѝ, помъкна я, метна я върху леглото и тежко се отпусна върху нея.

Декстър яростно се съпротивляваше, драскаше и посягаше към очите му. Усети, че дъхът му мирише на бира. След малко го издраска до кръв и Уилис изгуби търпение. Той силно я зашлеви през лицето и притисна с ръка носа и устата ѝ.

— Ш-ш-шт! — прошепна той. — Защото иначе няма да ти позволя да дишаш.

Тя захвапа ръката му и той отново я удари.

— Не се тревожи, няма да се опитвам да ти го пъхна — изпелтечи той и стисна силно едната ѝ гърда. — Но се радвам, че си се поддържала.

— Какво искаш? — изсъска тя, преди ръката му отново да покрие лицето ѝ.

— Искам си наркотиците, Алисън. Ти си ги взела, а те са мои. Искам ги обратно.

— Не са у мен.

Тя обмисляше начин да се освободи. Тялото му притискаше краката ѝ. Ако той се отместеше малко, Алисън щеше да успее да забие коляно в чатала му.

— Знам това, претърсих всичко. Хубав апартамент — отбеляза Марк. — Прилича на килия.

— Е, ти знаеш, нали? — грубо каза тя.

— Нямахше нужда от това, Алисън. Дай ми наркотиците и повече никога няма да ме видиш.

— Не са у мен.

— Знам, че ти си ги взела и си ги скрила. Ако не ми ги върнеш, ще те нараня. Знаеш, че ме бива в това.

— Единственото, в което те бива, е да прецакваш хората.

— Тежки думи от твоята уста, партньоре. — Уилис се ухили със зловна жълта усмивка. — Така и не ми каза, че съм щял да ставам баща.

За пръв път Алисън си даде сметка, че дневниците ѝ са пръснати из стаята. Волята ѝ я напусна, сякаш и последните сили внезапно отлетяха от тялото ѝ. Той я бе осквернил. Миналото, което толкова усилено се бе опитвала да осмисля тайно, сега лежеше изложено на показ и разпиляно върху пода на спалнята ѝ.

— Малката Зоуи ще стане на осем след няколко седмици — продължи Уилис. — Е, щеше да стане, ако не я бе махнала.

— Изчезвай — тихо прошепна Декстър.

— Виждаш ли, партньоре, ти не си толкова свършена, колкото смятат всички. Аз поне никого не съм убил. Остава и проблемът с твоята селска анонимност. В Лондон има хора, които много биха

искали да разберат къде се криеш. Може да пусна слуха и някой наистина страшничък тип да ти дойде на гости.

Декстър изстина, парализирана от шока.

— Върви си и утре ще ти дам наркотиците.

— А защо не сега?

— Това е положението — прошепна тя, вперила поглед право в тавана. — Нямах друг избор.

Уилис се замисли за момент.

— Кога и къде?

— Ще ти изпратя съобщение.

— Не си играй с мен, партньоре. Ще разбере, ако ме причакват ченгетата.

— Ще ти изпратя съобщение.

— Постарай се.

Уилис се надигна от нея и отстъпи крачка назад. Известно време я наблюдава как лежи съвършено неподвижна на леглото.

— Знаеш ли, хваща ме носталгията, като те гледам да лежиш така, партньоре — каза той.

Тя не отвърна. Уилис се ухили, взе бирата си от шкафа и си тръгна.

Пет минути след това Алисън Декстър се изправи и събра миналото си от ъглите на стаята. Подреди отново бележниците в правилната им последователност и ги пъкна обратно в гардероба. Калта по чорапите ѝ беше засъхнала и се бе изронила върху завивката и белия ѝ килим. Телефонът в дневната ѝ звънеше. Тя не го чу.

Роуина Харви постепенно се събуди от кошмар, който сякаш траеше от дни. Беше почти в безсъзнание и постоянно имаше странни видения и сънища — ужасяващи и просветляващи. През цялото време монотонно ѝ говореха необикновени електронни гласове, които изтръгваха мрачни форми от въображението ѝ. Опита се да се бори с тях, но не можеше да контролира силните внушения.

Постепенно започна да си припомня подробности от отвличането си и лицето на мъжа, който го беше сторил. Помнеше болката от катастрофата, която все още се обаждаше отстрани на главата ѝ. В съзнанието ѝ плуваха и други образи: как някой я влачи нагоре по стълбите и я връзва, как лежи гола и някой я мие с гъба, как пици под превръзката през устата си, която все още беше там, как мъжът я храни с някакъв отвратителен омлет точно преди да изпадне в това състояние.

Кой беше той? Какво искаше?

Не я бе изнасилил, обаче тя с ужас усещаше, че точно това възнамерява да стори. Знаеше, че трябва да се опита да освободи ръцете си, поне да направи опит да се измъкне. Роуина Харви се опита да отвори очи, но те бяха ужасно натежали, сякаш върху тях тегнеше целият свят. Светлините в стаята плуваха между полуотворените ѝ клепачи, неясни форми без смисъл. Усещаше, че я сърбят краката, но не разбираше защо. Постепенно разбра, че не е сама в стаята. Мъжът също беше там, говореше ѝ със същия натрапчив глас, който бе направлявал кошмарите ѝ.

— ... малко пяна... остъргваш и готово! — щастливо казваше гласът му.

Роуина успя да отвори очи още малко. Виждаше очертанията на тялото му пред себе си. Чуваше да се плиска вода.

— ... късмет, че участваш в превъплъщението.

Той бръснеше краката ѝ. Роуина Харви усети как бръсначът се плъзга по кожата ѝ. Погледна надолу и видя, че цялото ѝ тяло е

покрито с пяна за бръснене. Бръснеше всички косми по тялото ѝ. Тя изпищя и немошно се опита да се освободи от превръзките.

— Ако мърдаш, може да те порежа, нали? — строго я предупреди гласът. — А кръвта на лунната раса не бива да се пролива толкова глупаво.

Макс Фалън погледна часовника си. Оставаха броени часове. През прозореца се виждаше как мракът вече се спуска по небето над Източна Англия. Докато планетите се подреждат прелестно и величествено над главите им, двамата с Роуина Харви щяха да поставят началото на лунната раса на земята.

Андъруд откри, че на рецепцията на полицията в Ню Болдън го чака един плик. Вътре имаше множество касови бележки и отначало той не можа да се сети кой може да ги е оставил. След това си спомни разговора си с Дорийн О'Риордан. Пъхна издутия плик във вътрешния джоб на самото си. Беше я помолил за това, за да я сплши и да я принуди да се отнася към Мери Колсън с повече уважение. Не очакваше да е толкова зловна, че да му донесе стотици касови бележки. Само че и той можеше да е зловен, когато се налага.

В отдела свари Харисън и Сойеруайн, които преглеждаха огромна купчина ксерокопия.

— Документи за продажби и за сервизни услуги ли? — попита той.

Харисън кимна.

— Голяма бъркотия. Някои са ни дали данни за ланд крузьри две цяло и осем, които са продали или обслужили, а други си ни дали сведения за свършено различни модели. От пет часа само отделяме нужните документи.

Сойеруайн постави дясната си ръка върху купчината.

— Това са документите, които ни трябват. Надявам се.

Андъруд изпита съжаление към двамата си колеги. Подробното разглеждане на документи не беше сред силните му страни. Беше установил, че може да се съсредоточава само за кратко, преди мислите му да се зареят сред минното поле на собственото му съзнание.

— Сред книжата на Джак Харви открих нещо, което вероятно има значение — каза Андъруд. — Буквите ЯХ са важни. Може да са инициалите на името на убиеца или нещо, свързано с адреса му, може дори да са букви от номера на колата му.

— Пощенски код? — допусна Сойеруайн.

— Струва си да се провери — кимна Харисън. — Поне е нещо, за което да се захванем.

— Къде е Декстър? — попита Андъруд, като видя, че кабинетът ѝ е празен.

— Сигурно пътува насам — отговори Харисън. — Закъснява.

Андъруд се притесни. Спомни си разговора си с Пади Макинли и си даде сметка, че не е направил много, за да помогне или да разбере положението на Декстър. Тя винаги създаваше впечатлението, че с всичко може да се справи сама, че посреща с негодувание намесата му. Декстър явно възприемаше всяко предложение за помощ като професионална или като лична обида. Осъзна, че отношенията й с Макинли са по-сърдечни, отколкото с него. И двамата бяха от Ийст Енд, утеши се Андъруд, вероятно беше съвсем естествено да са близки.

Постара се да насочи мислите си към Роуина Харви. Бележките на Джек му бяха помогнали да проумее начина, по който разсъждаваше убиецът. Очевидно употребата на наркотици беше повлияла върху разбирането му за собствената му самоличност. Андъруд смътно си спомняше, че преди няколко години беше чел някаква статия за пристрастените към ЛСД рок звезди от шейсетте, и по-точно за начина, по който честата употреба на наркотика подкопава личното его и разрушава идеализирането на Аз-а. Струваше му се вероятно едно съзнание, отслабено от употребата на този наркотик или на други подобни, да създава нова самоличност на мястото на изгубената.

Прелисти документите, които беше открил в къщата на Джек. Убиецът беше убеден, че се е превърнал в хиндуисткото божество Сома. Защо беше приел тази самоличност? Андъруд се замисли за миг и си спомни част от разговора си с Адам Милър няколко дни по-рано.

— Адам Милър оставил ли е телефон за връзка? — провикна се той към Харисън и Сойеруайн.

— Имаме номера на мобилния му телефон — отговори Сойеруайн. — Мисля, че в момента го карат обратно в Кеймбридж.

Полицаят прочете на глас номера от едно ксерокопие, което Декстър беше оставила върху бюрото му.

Андъруд го набра и нетърпеливо зачака Милър да вдигне.

— Ало? — обади се Милър след три позвънявания.

— Доктор Милър, обажда се Джон Андъруд от полицията в Ню Болдън.

— Здравей. Джон — отговори Милър. — Тъкмо се връщам от Тетфорд. Нали няма пак да ме пратиш там?

— Не. Експертите откриха ли нещо?

— Не и докато бях там. Мисля, че им писна от мен. Изпратиха ме вкъщи с полицейска кола.

— Адам, трябва да те попитам нещо. Когато се срещнахме в Кеймбридж, ти спомена, че някои от тези гъби имат дълга история и че са били използвани от древните цивилизации. Нарече го етно-нещо си.

— Етномикология — потвърди Милър. — Мухоморката, Amanita Muscaria, несъмнено има пъстра история.

— Как са били използвани?

— По много начини. През деветнайсети век европейски пътешественици в Сибир са наблюдавали как хората от племето коряк поглъщат мухоморка, преди да отидат на лов. Вярвали, че това повишава физическите им сили и подобрява рефлексите им. Има данни, че в някои древни цивилизации мухоморката е била използвана, за да предизвиква религиозни видения. Разбира се, приемането на гъбата е правело съответния човек податлив към контрол над съзнанието му. Религията често е била използвана като средство за упражняване на обществен и политически контрол, така че за мен това е разбираемо.

— Ами в хиндуизма? Да си чувал за някой на име Сома?

— Разбира се — отвърна Милър. — Впечатлен съм! Написали сте си домашното. Сома е хиндуистко божество, бог на луната и на растенията, струва ми се. Има едно известно изследване на Гари Уосън, което отъждествява мухоморката с растението Сома.

— Не разбирам.

— Виж, не съм специалист по тези въпроси, но доколкото си спомням богът Сома е бил отъждествяван със сока от растението Сома. Ако пиеш Сома, ставаш безсмъртен, нещо такова.

Андъруд отново прегледа бележките на Джак.

— Еликсир на безсмъртието?

— Точно така. Човекът, който пие Сома, преминава през портите на божественото.

— Благодаря ти, Адам — тихо каза Андъруд. — Много ми помогна.

— Няма проблем.

Андъруд затвори. Видя, че Декстър влиза в отдела. Спря, за да поговори с Харисън и със Сойеруайн. Андъруд погледна през прозореца. Нощта беше ясна, луната светеше силно. Милър му беше

казал, че Сома е богът на растенията и на луната. Нещо човъркаше съзнанието на Андъруд.

— Соьеруайн! — провикна се той.

Полицаят прекъсна разговора си с Декстър и забързано се приближи.

— Какво има, сър? — попита той, когато стигна до бюрото на Андъруд.

— Когато бяхме в къщата на Мери Колсън, ти спомена нещо за планетите. Нещо, свързано с хороскопи.

— Не точно с хороскопи, сър. Беше шега. Често ѝ се оплаквах, че нямам приятелка. Тя обичаше да ми вдъхва кураж. Каза, че тази седмица планетите се подреждали в особена конфигурация и че това се отразява добре на половото желание. Че подобрявало плодовитостта. Както ви казах, беше шега.

Андъруд усети как стомахът му болезнено се свива. Върху съседното бюро откри вестник и бързо отгърна на страницата с хороскопите.

Пренебрегна абсурдно общите предсказания и прочете бележката в края: *Помнете, днес, в единайсет и двацети седем през нощта петте вътрешни планети ще се изравнят орбитално със Слънцето. Това е първото голямо астрологично събитие от пълното планетарно подреждане през 2000 г.*

Не беше възможно да е съвпадение. Погледна часовника си, разполагаше с по-малко от два часа, за да открие Роуина Харви. Декстър се приближи към бюрото му.

— Какви са новините?

Андъруд се вгледа внимателно в нея и отбеляза:

— Очите ти са зачервени.

Тя не обърна внимание на забележката му.

— Какво е всичко това? — посочи тя към документите в ръката му. Андъруд ѝ ги подаде.

— Намерих ги в къщата на Джак, заровени в градината. Това са бележките му от консултациите с нашия човек. За съжаление няма имена. Онзи се мисли за някакво хиндуистко божество — Сома. Говорих с Милър. Оказа се, че някога са вярвали, че мухоморката съдържа есенцията на този Сома.

Декстър бързо прочете бележките.

— Той е едно болно кутренце — тихо отбеляза тя. — Как Джак се е забъркал в това?

— Заради пари — горчиво отбеляза Андъруд. — Както изглежда, двайсет и пет хиляди лири. Който и да е този ненормалник, явно има богати роднини.

— Как специалните екипи са пропуснали това? — попита Декстър, без да откъсва очи от страницата.

— Беше под една плоча от настилката в двора. Може да им се прости.

— Не и от моя страна — поклати глава Декстър. Погледът ѝ се спря на нещо. — Какво е това? ЯХ?

— Не знам. Може да са инициалите на името на убиеца. Според бележките, най-вероятно е име на човек или на място.

Декстър прехапа устни в опит да се съсредоточи. Съкращението ѝ се струваше някак познато.

— Ако е място. Х може да означава хотел.

— Или хоспис. Може дори да е название на частен дом.

Декстър отново сведе поглед към страницата. Мислите ѝ трескаво препускаха през ненужните подробности, които затлачваха съзнанието ѝ: Марк Уилис, апартамента ѝ, съсипаните ѝ обувки, Адам Милър, гората Тетфорд, Фелтуел, Хокуолд и Уитън. И в този миг внезапно намери онова, което търсеше — досущ като малко момиченце, което намира снимка в претъпкано чекмедже или съзира познато лице сред враждебна тълпа.

— Мътните ме взели, Джон — простичко каза тя. — Знам къде е той.

Бог Сوما седеше гол и с кръстосани крака в гората близо до началото на алеята пред къщата си. Наслаждаваше се на влажния натиск на пръстта върху кожата си. Той беше Сوما. Харесваше червено-бялата шапчица на мухоморката, все едно че отпиваше от собствената си кръв. Светлинките започваха да се спускат в тъгълчетата на очите му като насекоми, които изпълзят изпод камъните. Не се страхуваше. Мигът на превъплъщението му приближаваше, препускаше по небесата с гръм и трясък със сложните стъпки на неизбежното.

Беше взел навън и часовника си. Важно бе да не губи представа за времето. Бе настроил алармата за единайсет и петнайсет. Така щеше да има достатъчно време да подреди мислите си и да се върне в библиотеката навреме, за да обладае Рохини точно в единайсет и дваайсет и седем. Вече я бе свалил долу от спалнята им. Не беше лесно — тя риташе и се съпротивляваше, но в крайна сметка бе успял да я върже за дървената маса пред нетърпеливите си последователи. Беше взел и нож, за да среже въжетата — да ѝ даде възможност свободно да се отдаде на докосването му. Сега му оставаше само да се наслаждава на въртящите се небеса, докато мигът настъпи.

Моңдеото на Алисън Декстър се носеше с висока скорост северно от Ню Болдън непосредствено преди въртящите се сини светлини на полицейската кола, която беше поискала за подкрепление. Андъруд неспокойно стисна ръкохватката, когато скоростта надвиши сто и петдесет километра в час.

— Все още не мога да разбера как се досети — каза той, без да изпуска от очи пътя.

— Тази сутрин двамата с Милър открихме едно място в гората Тетфорд. Имаше няколко гъби като тези, които използва убиецът. Били са отрязани наскоро. Мястото е в края на гората и гледа на запад към мочурището. Оттам се виждаха три-четири села. Едно от тях е Яксфорд. Погледни на картата — каза тя и потупа картата върху скута на Андъруд.

— Яксфорд Хол — отбеляза той.

— ЯХ.

— Не трябваше да тръгваме без заповед за арест — настоя той.

— Искаш ли да обясниш това на Роуина Харви? — попита Декстър.

— Знам — погледна часовника си Андъруд. — Нямаме много време.

— Виж, просто ще почукаме на вратата и ще видим какво ще стане.

Двете коли профучаха през мрака на Кеймбриджшър, разбълбукаха тишината на ширналите се зловещи мочурища и осветиха бездната със сините и жълтите си светлини.

Сома се бе слял с почвата. Изживяването беше дълбоко и красиво с белите светлини на звездите над него и с лекия полъх на вятъра по лицето му. Видя как крайниците му се разпенват и изчезват, как телесната му форма се разпада пред очите му. Превръщаше се в собствената си есенция, в своя сок. Разтваряше се в почвата като дъждовната вода и отново поникваше в червено-бялата светлина на бога на растенията. Усещаше как ерекцията му пониква от тялото точно както растението пониква от земята. Светлинките светеха силно в очите му — прелестни сини спирали. Чуваше плисъкът на океана, на собствената си родилна течност. От калейдоскопа се появиха форми, сред изобилието от безформени същности щръкнаха остри ръбове. Започна да разпознава формите. Сома усети как от земята са надигат гняв и ярост и го поглъщат.

Декстър зави по чакълестата алея на Яксфорд Хол и спря. Полицейската кола спря зад нея. Отключи предната врата и излезе в студения нощен въздух. Полицай Стивън Евънс, шофьорът на полицейската кола, свали стъклото си.

— Вие двамата чакайте тук — нареди им Декстър. — Оставете колата паркирана на алеята, а вие блокирайте входа, за да не му позволим да избяга.

— Искате ли някой от нас да влезе с вас, госпожо? — попита полицай Доусън от предната седалка.

— С инспектор Андъруд ще отидем до къщата. Дръжте си очите на четири. Ако ви се обадим, пристигате на секундата.

— Няма проблем.

Евънс и Доусън разкопчаха коланите си и излязоха от волвото. Декстър се върна в своята кола. Старата къща се извиси внушителна и голяма над тях, когато се приближиха до входната врата. Беше главната постройка на имение от осемнайсети век с каменно стълбище отпред, от двете страни, на което стърчаха две рушащи се колони.

— Исусе! — възкликна Андъруд. — Това място е огромно.

— Май няма никой въщи — отбеляза Декстър, надничайки през предното стъкло. — Никъде не свети.

Андъруд огледа порутената каменна фасада на къщата.

— Входната врата е отворена — отбеляза той.

— В багажника има фенерчета — кимна Декстър.

Двамата излязоха и неспокойно огледаха околния мрак за някакви признаци на движение. Докато Декстър вадеше мощните фенерчета от багажника на колата, Андъруд забеляза двете коли, паркирани отстрани до къщата: „Порше“ 911 и ланд крузър „Тойота“.

— Това ли е, за което си мисля? — попита той.

Декстър освети джипа с фенерчето си.

— Аха. Ланд крузър. — Свали радиостанцията от колана си и каза: — Евънс, Декстър е.

— Кажете, госпожо — долетя отговорът през прашенето.

— Това е мястото. Свържете се с централата и им кажете да изпратят екип от експерти и допълнително подкрепление.

— Веднага.

— Ще проверим сградата. Обаждайте се на всеки пет минути.

— Разбрано.

Андъруд тревожно оглеждаше черния масив на къщата.

— Готов ли си? — попита Декстър.

Той погледна часовника си. Тъкмо минаваше единайсет. Надяваше се да се намират на правилното място.

— Да свършваме по-бързо.

Лъчите на фенерчетата осветиха стълбите и зейналата паст на входната врата. Андъруд и Декстър се приближиха предпазливо, като стъпваха внимателно върху напуканите и неравни камъни. Щом се озоваха във вестибюла, Андъруд тутакси долови миризмата на смърт и разложение. Целият изтръпна. Огледаха мрачния вестибюл с фенерчетата си. Андъруд щракна ключа на осветлението. Нищо.

— Това не ми харесва — внезапно промърмори Декстър. — Тази откачалка може да е навсякъде. Може да се прицелва в нас, натъпкан с тази гъбена гадост.

— Така е — пристъпи напред Андъруд. — Обаче нямаме време за губене.

Той се стресна, когато фенерчето му освети една еленова глава на стената. Двете треперещи кръгчета светлина преминаха по редица маслени картини нагоре по стълбището.

— Смяташ ли, че трябва да се разделим? — попита Декстър без особено въодушевление. — Така ще претърсим по-бързо.

Идеята да се промъква в мрака сам или да се натъкне на иглата на спринцовка не допаднаше и на Андъруд.

— Не, два чифта очи виждат по-добре от един.

Декстър изпита облекчение. Освети с фенерчето си стълбите към мазето.

— Тогава да започнем отдолу?

Полицай Евънс предаде съобщението на Декстър в централата и се върна при Доусън пред колата. Колегата му осветяваше с фенерчето си гъстите дървета и храсти от двете страни на алеята.

— Виждаш ли нещо? — попита Евънс.

— Стори ми се, че чух някакво движение — отговори Доусън.

— Сигурно е язовец.

Доусън освети с фенерчето си моравата.

— Доста е голяма. Може би дваисет акра.

— Като нищо — съгласи се Евънс.

— Обаче трудно се поддържа.

Евънс се обърна и напрегнато се вгледа по посока на гората.

— Чу ли това?

— Кое?

— Някакво бръмчене — проточи шия Евънс по посока на звука.
— Идва оттам.

Доусън също чуваше нещо, някакъв неясен електронен шум.

— Какво е? Мобилен телефон? — прошепна той.

Евънс поклати глава.

— Аларма на часовник. Ти тръгни по алеята и го пресрещни в гората. Аз ще тръгна оттук и ще го погна към теб.

— Не трябва ли да се обадим?

— Тръгвай — изсъска Евънс.

Доусън притича на трийсетина метра по алеята, след това потъна в гората. Евънс запали фенерчето си и навлезе между дърветата. Чуваше бибишкането пред себе си. Под краката му пращяха съчки. Напрегнато се взираше в мрака от двете страни на лъча на фенерчето. Нещо го цапардоса отдолу и отдясно. Евънс усети как въздухът внезапно излита от дробовете му, когато се блъсна в едно дърво. Сомата наръга ножа си в корема на Евънс и с наслада почувства как топлата кръв се стича по китката му. Полицаят се строполи хъхрещ на земята, търсейки радиостанцията си. Сомата я взе преди него и изчезна в гората.

Доусън вече чуваше звука по-силно. Проправи си път през клатещите се клони и листа, осветявайки пътя си с фенерчето. След малко видя часовника, който лежеше сред тревата и пръстта. Коленичи, извади молив от джоба си и го вдигна. Беше дигитален водоустойчив часовник. Показваше единайсет и една минута.

— Стиво? — провикна се той през гората. — Намерих го.

Никакъв отговор. Свали радиостанцията от колана си.

— Стиво, чуваш ли ме?

Сомата стовари един голям камък в тила на полицая с яростно настървение. Доусън политна напред с лице към пръстта, а от мръсната рана на главата му шурна кръв. Сомата взе и неговото полицейско радио.

В къщата Декстър замръзна на място.

— Чу ли това? — попита тя, след като обаждането на Доусън до Евънс прозвуча и по техните радиостанции.

Андъруд не слушаше. Бяха намерили кухнята. Той освети с фенерчето си големия работен плот. Навсякъде имаше боклуци и пръст. Под краката му проскърца счупено стъкло. Декстър се присъедини към него и огледа хаоса. Забеляза две хладилни чанти сред отпадъците. Отвори капака на едната — беше почерняла от кръв. Андъруд откри същото и във втората чанта. Върху плота имаше купчина гъби. Декстър ги погледна, но не докосна нищо — и без друго вече сънуваше кошмари.

Излязоха от кухнята, провериха и останалите помещения в мазето и се насочиха към първия етаж. Андъруд даде знак на Декстър да тръгнат към дневната. Тя надникна вътре. Боклукът от камината беше пръснат по пода. Декстър освети и разпилените в стаята

аудиокасети. Подскочи, когато кракът ѝ се удари в нещо твърдо — едно кубче на Рубик тромаво се претърколи от крака ѝ.

Андъруд продължи да върви по главния коридор и отвори една тежка дъбова врата. Нужна му беше секунда, преди очите му да привикнат с мрака. Стаята вонеше — Андъруд знаеше, че е открил източника на вонята. Застина, когато чу някакво движение и насочи фенерчето си към отдалечения край на стаята. Освети голото тяло на Роуина Харви, вързано за една маса с въже.

— Декс! — извика той и тромаво прекоси стаята към Роуина. Очите на Роуина Харви бяха пълни с ужас, преди да разпознае надвесения отгоре Андъруд. Той развърза ръцете ѝ изпод масата и свали превръзката от устата ѝ. Тя беше в истерия от ужас. Декстър влезе в стаята и бързо се приближи към тях. Накара Роуина да седне на масата, свали сакото си и го наметна на раменете ѝ.

— Роуина — каза Андъруд, — аз съм, Джон.

Роуина го погледна, без да дава признаци, че го разпознава.

— Къде е той? — попита Андъруд. — Къде е човекът, който те отвлече?

Роуина Харви бавно поклати глава. Цялото ѝ тяло се тресеше от страх.

— Да се махаме отгук — нареди Андъруд. — Тя има нужда от лекар.

— Съгласна съм. — Декстър пристъпи назад, но рязко се обърна и се хвана за гърлото. — Какво е това, по дяволите?

— Кое? — рязко попита Андъруд, докато помагаше на Роуина Харви да се изправи.

— Нещо падна върху мен. — Тя погледна ръката си и видя тъмна струйка кръв. — Мамка му, кървя.

Андъруд бързо освети с фенерчето си тавана. Оттам го погледна отсечената глава на Джак Харви. Фенерчето на Декстър освети главата на Сара Дженсън, която също висеше на метър от тавана зад главата на Джак. Двата тънички лъча проследиха зловещата поредица. Пет човешки глави висяха на въжета от тавана. Бяха подредени в редица и сезираха точно към мястото, където беше вързана Роуина Харви, като подредени върху масата монети.

— Мили боже! — притаи дъх Декстър.

— Имаме нужда от помощ — каза в отговор Андъруд. Прилоша му, докато гледаше към тавана, все едно небето се въртеше над него.

Декстър свали радиостанцията си от колана и я приближи към устата си, без да откъсва очи от тавана.

— Евънс. Обажда се Декстър. Потвърдиха ли, че изпращат подкрепление?

Мълчание.

— Евънс или Доусън. Инспектор Декстър е. Моля отговорете.

Радиото само изпраща. След това един непознат за нея глас изсъска наред пращането:

— На дъното на млечния океан — долетя леденият отговор, — нещо не е както трябва.

— Време е да тръгваме — каза Андъруд.

Помогнаха на Роуина Харви да стигне до вратата, а Декстър провери коридора, преди да прекосят вестибюла към входната врата. Беше заключена. Декстър неистово разклати бравата.

— Залостена е, за бога!

— Опитай прозорците. — Андъруд се огледа и освети с фенерчето си мрака, като се опитваше да установи къде ги дебне засадата.

Високо над тях, надвесен през дъбовите перила на първата площадка на внушителното стълбище, Сوما развеселен наблюдаваше своите жалки поданици.

— Заковани са — каза Декстър и се отказа от опитите да повдигне прозорците. — Трябва да ги разбием. Нужен ми е стол или нещо подобно.

Сوما слезе от небесата, облечен с висока шапка, украсена със скъпоценни камъни, и сребрист колан. Леко се плъзна между облаците и преплетените духове към хаоса на земята. Мина покрай баща си в средата на стълбището, без да обръща внимание на отвратителната прекършена кост на мястото, където бе счупен вратът му. Понесе се по посока на шума, стиснал в ръка еликсира на безсмъртието.

— В библиотеката. Има стол зад вратата — нареди Андъруд на Декстър.

Декстър неохотно се втурна обратно в мрака на коридора. Андъруд остана заедно с Роуина Харви в хола.

— Изведи ме оттук — проплака тя.

Андъруд чу как нещо изскърца над главата му и вдигна поглед. Лъчът на фенерчето му прониза мрака и освети лицето на спускащия се Сома — във внезапно грейналата светлина проблесна игла. Слизаше надолу по стълбите. Роуина Харви се разпищя. Декстър се появи от библиотеката, помъкнала дървен стол.

— Тръгвай към колата — излая Андъруд, когато тя застана до него. — Махни се оттук.

— Добре дошли на прераждането на лунната раса — обяви Сома и вдигна ръце в радостна благословия на непознатите фигури отдолу.

— Ами ти? — попита Декстър.

— Просто изчезвай — изсъска Андъруд и започна да се изкачва по стълбите. Сома спря на една малка площадка между първия и приземния етаж. Прокара ръка по любимата си маслена картина и се наслади на чувствения допир до гравираното дърво. Питаше се как да постъпи с новите си последователи и си представяше насладата в погледите им, когато обладае Рохини. Пред него, точно в центъра на танцуващите светлини, стоеше някакъв мъж и целият сияеше.

— Защо не коленичиш пред своя бог? — попита Сома.

Андъруд внимателно разгледа фигурата. Забеляза, че убиецът здраво стиска спринцовката в дясната си ръка и се опита да прецени под какъв ъгъл ще го сполети нападението.

— Защо оскъряваш една сила, която не можеш да разбереш? — гневно попита Сома.

— Разбирам — отвърна Андъруд. — Ти си Сома, богът на луната.

Сома спря и изпита внезапен прилив на радост. Те наистина бяха негови последователи. Пратеници, които ще гледат как осеменява Рохини. Отдолу се разнесе трясък, когато Декстър разби стъклото на прозореца. Върху земята навън се посипаха парчета стъкло, но по-голямата част от дървената рамка остана невредима. Тя издърпа стола от прозореца и повтори опита си. Сома наблюдаваше безучастно.

— Трябва да ти помогна — каза Андъруд. — Не можеш да се справиш сам с мисията си.

— Аз съм бог — гневно изсъска Сома. — Какво знаеш ти?

— След като си бог, накарай времето да спре — отговори Андъруд. — Вече минава единайсет и половина. Планетите нарушават конфигурацията. Ти закъсня.

Сома се опита да асимилира информацията. След възцарилия се за кратко порядък в небесата отново наставаше хаос. Демоните бяха дошли, за да го забавят. Това не беше ангел.

— Виждаш ли — продължи Андъруд, — не можеш да накараш времето да спре. Значи не си бог. Превъплъщението ти не е завършено. Може и да си окачил главите в една редица като планетите в небето, обаче не можеш да владееш времето. Ти не си бог. Ти си човек. И се провали.

От хола долетя още един трясък. Декстър най-сетне беше счупила напречните рамки на прозореца. Махна треските и след като направи достатъчно място, грабна Роуина Харви и я избута през отвора. По ръцете ѝ имаше кръв от счупеното стъкло, но не усещаше болка.

Сома се метна върху Андъруд и двамата мъже се строполиха на пода. Андъруд опита да хване спринцовката с две ръце. В тъмното не прецени добре движението си и иглата проби кожата на лявата му длан, прониза я цялата и се появи от другата страна. Усети как спринцовката безвредно изпразва съдържанието си върху кожата на ръката му. Вбесен, Сома изсипа отгоре му порой от юмруци, като плюеше и съскаше от ярост. Андъруд се опита да възпре ударите със здравата си ръка, но скоро си даде сметка, че не може да се защити. Не се опитваше да спечели битката, а само да даде на Декстър и на Харви достатъчно време, за да се измъкнат. Когато ударите станаха по-яростни, Андъруд усети, че губи съзнание.

Надушил победата, Сома се възправи гол и триумфиращ. Нападението го бе объркало и той се опита да запази равновесие, ала когато се изправи, светът се завъртя пред упоеното му съзнание. Андъруд примигна и през стичащата се кръв видя надвесената отгоре му фигура. Зад мъжа имаше голяма маслена картина, която му се стори някак позната. Беше ловна сцена — облечен в червено конник предвождаше огромна глутница кучета. Сома залитна назад към картината, докато се опитваше да запази равновесие, но в помътеното съзнание на Андъруд двата образа се сляха. Глутницата кучета сякаш излизаше от тялото на мъжа. През облаците на замъгленото си зрение и на болката Андъруд си даде сметка, че Мери Колсън не е видяла собствената си смърт. Беше предрекла неговата.

Навън забоботи двигател на кола и Андъруд си позволи да затвори очи. Сوما бе преодолял световъртежа си, заряза го на площадката и се запъти надолу по стълбите.

Декстър си позволи да погледне през рамо към къщата за последен път. Роуина Харви ридаше на седалката до нея. Изпита ужасно чувство на вина, задето е изоставила Андъруд. Поколеба се за миг и за малко не разкопча колана си и не се върна вътре. Тогава забеляза голата фигура на Сوما да се появява на входа и да се втурва към колата.

Запали двигателя и даде на първа. Изпод колата се разхвърча чакъл, когато гумите поднесоха. Потегли и погледна през огледалото за обратно виждане, когато разстоянието между колата и страховития ѝ преследвач започна да расте. Мондеото полетя по виещата се алея за няколко кратки мига. Очите на Декстър се задържаха твърде дълго на огледалото за обратно виждане. Прекалено късно забеляза пред себе си полицейската кола, блокирала изхода.

— Мамка му! — изкрещя тя и скочи върху спирачките.

Мондеото се блъсна във волвото с петдесет километра в час. Декстър и Роуина Харви полетяха напред. Зад тях Сوما подскочи от радост и хукна с всички сили по чакъла, без да обръща внимание на болката от камъчетата, които се забиваха и разраняваха босите му крака. Зашеметена от удара, Декстър видя в огледалата тичащата към тях фигура. Опита се да прочисти главата си и да забрави за болката. Трябваше да действа бързо. Нямахше оръжие. Не знаеше след колко време ще пристигне подкреплението.

Взemi решение.

Декстър превключи на задна скорост и натисна педала на газта. Мондеото се откъсна от волвото и се люшна назад. Втурналият се към тях Сوما нямаше време да реагира. Декстър затвори очи в момента на удара, чу как краката му се счупиха и примижа, когато тялото му тупна върху покрива на колата, преди да се търкулне на алеята. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Отключи вратата и излезе навън.

Сوما лежеше по гръб върху чакъла, вперил поглед в небето, което вече не се намираще под неговия контрол. Декстър видя, че и двата му крака са смазани и разкривени от силния удар. Вгледа се в отворените сини очи. Те примигнаха и я погледнаха. Сوما беше жив.

След като се увери, че той вече не представлява заплаха, Декстър се втурна към къщата.

Петнайсет минути по-късно инспектор Андъруд дойде на себе си и видя, че е заобиколен от хора — санитарни от линейката, униформени полицаи. Почувства се неловко, задето лежи по гръб на стълбите. Понечи да седне, но една силна ръка го възпря.

— Не мърдай, приятел — нареди един от санитарите.

— Добре съм — отвърна Андъруд.

— В ръката ти е забита игла. Почакай да я махна.

— Внимавай — предупреди го Андъруд. — В спринцовката има отрова.

— Знаем. Не се тревожи.

Андъруд се смръщи, когато внезапно усети силна болка.

— Добре ли си, шефе? — надвеси се над него Декстър. Зарадва се да я види.

— Какво стана? — попита Андъруд, докато санитарите се занимаваха с ранената му ръка.

— Спипах го — каза Декстър. — Всъщност, мондеото го спипа.

— Жив ли е?

— Да. Краката му са счупени и има няколко натъртени ребра, но ще оцелее. Закараха го в спешното отделение на „Аденбрукс“. Пратих с него двама униформени.

— А Роуина?

— Добре е. Евънс е наръган в корема, състоянието му е тежко. Доусън е получил удар в тила. В съзнание е.

Андъруд се намръщи, докато санитарят бавно изваждаше иглата от плътта на ръката му. Насочи вниманието си към картината с човека и кучетата, която висеше на около метър над него.

Линейката пое с висока скорост през равнините на север от Кеймбридж. Напоеният с киселина мозък на Макс Фалън се опитваше да намери обяснение за съкрушителните събития от вечерта. Трудно му беше заради мъчителната болка в краката и гърдите. Задушаваше се — дишаше през кислородна маска. Счупените му кости болезнено се разместваха при всяко подскачане на линейката по неравния терен. За Фалън болката се изразяваше в цветове — бяло в гърдите и червено в краката. Цветовете бяха ярки и ослепителни, те се смесваха със зелените очи на колата, която се бе блъснала задно в него и беше изтикала света изпод кървящите му стъпала.

Бяха го наказали. Дакша беше проклетел смъртно Сома, защото беше предпочел само една от дъщерите му. Опита се да си припомни как свършва историята. Дъщерите на Дакша бяха помолили баща си да прояви снизхождение и богът създател бе смекчил наказанието си — болестта на лунното божество щеше да се проявява на периоди, чийто израз бяха фазите на луната.

Болката се изостряше. Цветовете станаха по-ярки и плашещи, когато тялото на Макс Фалън беше обхванато от бурни пламъци и силна светлина. Осъзна, че няма кого да помоли за милост. Болката щеше да го измъчва безконечно. Нямахше да има облекчение.

Алисън Декстър най-сетне се върна в апартамента си малко преди три часа сутринта. Старателно провери външните прозорци, преди да влезе. Апартаментът беше празен. Бе почистила част от неразборията, която Уилис бе сътворил по-рано, но не можеше дори да помисли за лягане, преди отново да въдвори безукорен ред в помещенията.

Събра с прахосмукачката парчетата счупено стъкло от килима в дневната и помете ориза, който Уилис бе разпилял върху пода на кухнята. След час усилена домакинска работа Декстър си позволи лукса да си вземе душ и се загърне в любимия си халат. Знаеше, че ще ѝ е трудно да заспи. Дълго време щеше да е необходимо, за да осмисли драматичните събития от деня. Освен това я чакаше още работа.

Декстър съзнаваше, че е пристрастена към Марк Уилис. Беше се влюбила в него, когато беше силно уязвима и изживяваше болезнен преход. За известно време той заглаждаше острите ръбове на живота ѝ и ѝ осигуряваше закрилата, която винаги ѝ бе липсвала. После се пристрасти към това да не бъде с него. В продължени на осем години бе позволила на съзнанието си да се скита заедно с него в мрачни кътчета, когато се чувстваше най-слаба. Споменът ѝ причиняваше силно вълнение и тя го връщаше на безопасно място, където можеше да го контролира. Запита се дали не е изпитвала удоволствие от овладяната болка — дали мисълта за него не бе психологическото съответствие на това, че си порязваше ръцете. Когато го видя отново, играта ѝ се обърка.

Марк Уилис беше като черна дупка в съзнанието ѝ — болезнено съсредоточаване, което изсмукваше здравия ѝ разум, а не предлагаше нищо в замяна. Декстър се оттегли в спалнята си и взе последния си дневник. Описа събитията от деня лаконично и прецизно. Осъзна, че нарежда на мислите си да се опитат да намерят решение на проблема — като математик, който постепенно решава сложно уравнение. Даде си сметка, че спомените ѝ за Уилис се дължат на факта, че нереално го бе идеализирала. Декстър с горчивина си припомни времето, когато

Уилис беше напуснал полицията. Случайно беше открила, че Парк дьо Бют-Шамон, мястото, откъдето ѝ бе останал най-скъп спомен, само по себе си също не бе истинско. Стръмните склонове и островчетата от трева всъщност бяха скулптурирани върху останките на стара каменна кариера и пресушена местност.

Декстър постепенно си даде сметка, че споменът ѝ се гради върху противни неща, че представата, която пази в съзнанието си за Уилис, е изкуствена, че дъщеря ѝ, която беше убила, е зачената от един мръсник. Знаеше, че е време веднъж завинаги да изтръгне Уилис от живота си. Беше записала два телефонни номера в полицейския си бележник, след като Уилис я бе оставил потънала в сълзи предишната вечер.

Сега, изтощено овладявайки затормозените си мисли, Декстър се унесе в сън, докато се двоумеше на кой да позвъни.

ПОГРЕБЕНИЕ

На следващия следобед Андъруд седеше в криминалния отдел на полицейския участък в Ню Болдън и сърбаше от пластмасовата си чаша с кафе, от която се издигаше пара. Ранената му ръка беше стегнато бинтована, а охлузванията го боляха. Беше установил, че натъртените му ребра не му позволяват да лежи удобно. След като си даде сметка за този тъжен факт в ранните часове на утрото, той реши да пренебрегне наставленията на лекарите и да прекара деня на работното си място. Когато седеше с изпънат гръб, болката бе поносима и той имаше нужда работата да отвлече мислите му от нея.

Харисън седеше срещу него и четеше някои от бележките, които Декстър беше нахвърляла сутринта въз основа на откритите в Яксфорд Хол документи.

— Разкажи ми за него — нареди му Андъруд.

— Максвел Фалън, на трийсет и осем години. Безработен. Бивш директор на отдела за търговия с ценни книжа в инвестиционна банка „Фогъл енд Мур“. Уволнен заради сериозно провинение през август 2001 г. Този мръсник е печелел над милион годишно.

— Невероятно — промърмори Андъруд.

— Повечето хора не виждат такива пари през целия си живот — отбеляза Харисън и отново насочи вниманието си към бележките. — Купил е Яксфорд Хол през септември 2001 г. Продад е апартамента си в Челси почти по същото време.

— Най-близкият му роднина?

Харисън прелисти страниците.

— Нищо не пише. Само че тялото на стълбите вероятно е било на баща му. Намерихме кредитни карти и шофьорска книжка в джоба на панталона му. На мен ми се струва, че е достатъчно категорично разпознаване.

— Знаем ли нещо за бащата? — попита Андъруд.

— Доста едра риба е — отговори Харисън. — Робин Фалън. Роден през хиляда деветстотин четирийсет и осма. Завършил Итън и Тринити Колидж. Двайсет години е бил служител във Външно

министерство. Работил е в Пакистан, във Филипините и е бил заместник на посланика в Индия от седемдесет и шеста до осемдесета. Оттеглил се е от дипломатическа служба през осемдесет и четвърта и е бил директор на различни компании. Има го в „Кой, кой е“.

Андъруд се замисли за момент.

— Джек Харви също е бил в Тринити в Кеймбридж. И е почти на същата възраст като Робин Фалън.

— Интересно — отбеляза Харисън. — Ще проверя дали са учили по едно и също време.

— Това ще обясни как Харви се е забъркал в тази каша — каза Андъруд и отпи от горещото си кафе. Погледна през стъклата към кабинета на Декстър. Алисън не беше излизала оттам почти два часа. Седеше с гръб км тях и нахвърляше някакви бележки, притиснала телефонната слушалка между дясното ухо и рамото си. Беше необичайно Декстър да се изолира от оживлението в офиса. Той надуши нещо нередно.

— Искаш ли да научиш какво още открихме? — попита Харисън, когато забеляза, че Андъруд се разсейва.

— Разбира се.

— В библиотеката е имало пет човешки глави. Засега единствените, които са разпознати със сигурност, са на Сара Дженсън и на Джек Харви.

Харисън се опитваше да звучи делово, но гледката и чувствата му продължаваха да го измъчват.

— Съжалявам — равно каза Андъруд.

Харисън кимна.

— Другите все още не са разпознати официално. Въз основа на пола и на възрастта на жертвите Лийч смята, че ще отговарят на телата, които намерихме в канавката в Тетфорд. Освен това открихме някои лични вещи сред боклуците по пода: един портфейл, няколко кредитни карти и един пропуск за „Фогъл енд Мур“. Искаш ли да чуеш за тях?

— Давай.

— Една от главите е на мъж на средна възраст. Това отговаря на профила на първата жертва от Тетфорд. Явно Фалън е имал човек, който се е грижел за него и е живеел в Яксфорд Хол. Портфейлът, който открихме, е на някой си Роджър Дийн. Според шофьорската

книжка е роден на 23 юни 1948 г. Твърде вероятно е първата жертва да е Роджър Дийн.

Андъруд си спомни хронологията на настъпването на смъртта, която им беше обяснил Лийч. Първата жертва беше убита в края на януари и началото на февруари.

— Дийн обявен ли е за изчезнал? Ако е той, би трябвало да е мъртъв от доста време.

— Не е в нашите списъци — отговори Харисън. — Ако е живеел в Яксфорд Хол, може никой да не е разбрал, че е изчезнал.

— Не е много вероятно, но е възможно — коментира Андъруд. — Какво друго?

— Втората жертва от канавката е жена. Една от главите в библиотеката е на млада жена. Най-вероятно става дума за някоя си Елизабет Коплински. Това беше името на пропуска от „Фогъл енд Мур“, който откриха специалните екипи. Снимката прилича на главата в библиотеката. Говорих със служител от „Личен състав“ на банката. Коплински напуснала работа преди четири седмици. Трябвало да бъде прехвърлена в чужбина и си взела едномесечен отпуск. Съобщили за изчезването ѝ едва миналата седмица, когато не се появила в офиса им във Франкфурт.

— Кажете ми за другия мъж, за четвъртата жертва — настоя Андъруд.

— Чрез елиминиране стигнахме до извода, че най-вероятно се казва Саймън Крауч. Намерихме две кредитни и две дебитни карти на негово име. Проверих го и знаеш ли какво?

— Още един служител от „Фогъл енд Мур“?

— Подал си е оставката в края на миналото лято.

— Но четвъртата жертва е била убита съвсем наскоро, нали? Миналата седмица?

— Точно така.

— Открихте ли някакви близки на тези хора?

— Работим по въпроса. Както ти казах, от „Личен състав“ във „Фогъл енд Мур“ ни помагат. — Харисън се замисли. — Интересно защо не е обезглавил баща си.

— Робин Фалън. Тялото на стълбите. Онзи със счупения врат?

— Да. Като че ли му се е струвало загуба на време. Все едно просто е щял да си хаби силите — промърмори Харисън с горчивина.

Андъруд също не можеше да обясни тази аномалия. Тревожеше се, че Харисън губи контрол. Боеше се, че споменът за Сара Дженсън и необяснимата ѝ смърт се отразяват пагубно на сержанта.

— Не се опитвай да намериш някаква логика. Понякога логика просто няма.

Харисън го погледна, учуден от прозорливостта на Андъруд.

— Тогава какво ни остава? Как ще си обясниш тази гадост?

— С чувства. С фантазия. С хаос. Избери си сам.

— Знам само, че разполагаме с достатъчно доказателства, за да натикаме този болен изверг зад решетките за остатъка от жалкия му живот — отговори Харисън и гневно стисна юмрук.

Андъруд сви рамене:

— Ако изобщо се стигне до процес.

— Да не искаш да кажеш, че ще го сметнат за невменяем?

— Фалън трябва да премине през пълен психологически тест — обясни Андъруд и се запита кой ще проведе прегледа, след като Джек Харви бе мъртъв. — Говорих с него и лично видях какви ги е забъркал, затова смятам, че е твърде вероятно да го обявят за невменяем и негоден за съдебен процес.

— Това е някаква лоша шега — изсъска Харисън. — Не става дума за престъпления от страст. Те са били планирани и той е владеел положението. Трябва да му се потърси отговорност.

— Разбирам те, но се боя, че психолозите ще погледнат на нещата по различен начин.

— Болницата е твърде меко наказание за него.

— Ти би ли искал да те тъпчат с успокоителни и да лежиш привързан за леглото в охраняема психиатрична клиника през следващите двайсет години?

— Знаеш какво имам предвид. Трябва да го заврат в една много тъмна дупка и да го оставят там. Защо трябва да го лекуваме? Той е убил седем души. Ако е луд, нека да живее с тази мисъл. Това трябва да е част от наказанието му.

— Да почакаме и да видим какво ще стане.

Харисън изглеждаше неспокоен:

— Сър, все още съм любопитен. Не разбирам. Защо е обезглавил телата и е провесил главите в една редица? Какво се опитва да покаже?

— Мислел е, че е бог. Смятал е, че живее в мита за този Сома, че ще постави началото на лунната раса на земята. Времето също е от значение. Снощи петте по-близки до Слънцето планети: Меркурий, Венера, Земята, Марс и Юпитер са се намирили в една линия. Той е придавал огромно значение на този факт. Сома е бил бог на луната, Фалън е вярвал, че подредбата на планетите е предзнаменование за зачеването на потомството му. Смятам, че като е убил жертвите и ги е обезглавил, той е вярвал, че поставя всяка планета на точното ѝ място е редицата. Всяка глава символизира една планета. Една по една е подредил главите в права линия и така планетите са заели нужните места. Според мен е вярвал, че като бог той дърпа конците на космоса.

— Исусе! — въздъхна Харисън, отчаян, че Сара Дженсън е загинала заради една толкова откачена цел.

— Наркотиците е трябвало да променят начина, по който другите са го възприемали. Искал е жертвите му да го възприемат като бог, не като човек. Искал е да означават трансформацията му — да станат негови последователи, ако щеш.

— Разбирам какво имате предвид — мрачно каза Харисън. — Малко е вероятно да има процес.

— Съвсем малко.

Андъруд видя, че Декстър най-накрая е престанала да говори по телефона, и влезе в кабинета ѝ. Тя подскочи, когато той почука и пристъпи вътре.

— Всичко наред ли е, Декс?

— Защо да не е наред? — настръхна отбранително тя.

— Много си мълчалива.

— Много съм заета.

— Има и нещо друго. — Андъруд седна срещу нея. — Виж, аз не съм съвършен, но можеш да споделиш с мен.

Декстър като че ли по-скоро се наежи от директния му подход.

— Няма за какво да говорим. Двамата с Пади Макинли можете да си отдъхнете. Малкото момиченце е оправило кашата.

— Тогава защо се държиш така?

— Предпочитам да остана сама, Джон — уморено каза тя. — Последните дни ме изцедиха до капка.

Той реши да стреля право в целта:

— Марк Уилис е отрепка. Мястото му е зад решетките. Ако е някъде тук и ти знаеш къде се намира, трябва да го арестуваме. Съвсем просто е. Каквото и да се е случило помежду ви в миналото, вече е свършило. Не му позволявай да те съсипе.

— Това вече не е проблем — каза тя. — Честно казано, бих се радвала, ако двамата с Макинли се доверите на преценката ми. Няма нужда да кръжите около мен като стършели. Не ми трябва закрила.

— Сигурно е така — тихо каза Андъруд.

— А ти не трябваше ли да почиваш? — попита не толкова остро Декстър.

Андъруд затвори вратата на кабинета ѝ зад гърба си.

Марк Уилис седеше в едно кафене срещу полицейския участък на Ню Болдън. На съседната маса двама регулировчици ядяха сандвичи с наденичка след края на смяната си. Той ги пренебрегна и предпочете да насочи цялото си внимание към питателната си английска закуска и наблюдението на колата на Декстър. Усети, че мобилният му телефон вибрира в джоба на панталона, и веднага го извади. Беше получил съобщение и искаше да разбере дали е от Декстър. Внимателно постави ножа и вилицата на масата и прочете следното:

На бензиностанцията Норбъри на М11. Южния паркинг. Десет вечерта. Днес. Вземаш каквото искаш и изчезваш.

Марк Уилис не се въздържа и се усмихна. Пъхна телефона обратно в джоба си и въодушевено се зае отново с пържените си яйца.

Над него се движат лекари. Бели престилки и непознати любопитни лица. Паметта вече не е познание. Двете неща се бяха примесили и объркали.

Макс Фалън си спомни една задушна и гореща нощ в Индия преди трийсет години. Седеше на задната седалка на ланд роувъра на родителите си, който се друсаше през северозападните покрайнини на Делхи.

Караше баща му. Майка му бърбореше на предната седалка. Тя никога не си слагаше колана. Ревюто в английското училище в Шив Вихар пожъна огромен успех. Той беше спечелил наградата. Костюмът му беше най-сполучлив от всички.

— Откъде е най-добре да се върнем по това време, скъпи? — попита майка му.

— Смятам да мина през квартал „Рохини“ и да тръгна по Рохтак Роук. Сигурно ще успеем да се върнем в Чанакяпури преди полунощ — отговори Робин Фалън.

— Никога няма да се науча да се ориентирам в този град — каза Елбет и погледна към задръстените тротоари и лабиринта от криволичещи улички. — Много е объркващо.

— Ще се справиш. — Робин Фалън леко се извърна на седалката си. — Ти вече се ориентираш, нали, Макс?

— Не съвсем, татко — чу се да казва Макс.

— Ние къде живеем? — попита Робин Фалън сина си.

— В Чананпури — каза Макс.

— Чанакяпури — поправи го баща му. — А къде се намира училището ти?

— На Шив-нещо си.

— На Шив Вихар.

— Браво, момчето ми — похвали го усмихната майка му. — Ти ще ми бъдеш навигатор.

— Добре, мамо.

— Тази вечер се представи прекрасно, Макси. Гордея се с теб — каза тя.

— Наистина ли костюмът ми беше най-добър, мамо?

— Ама разбира се! — Елспет и съпругът ѝ усмихнато се спогледаха.

— Приличах ли на божество?

— Да, струва ми се — отговори Робин Фалън. — Трябва да благодариш на майка си, защото ти направи такъв прекрасен костюм.

— Благодаря ти, мамо.

— За мен беше удоволствие, скъпи.

Ланд роувърът зави надясно и се насочи на юг, успоредно на един приток на река Ямуна. Светлините на града се отразяваха в черната вода.

— Пред нас е Рохини — обясни Робин Фалън на съпругата си и посочи една редица къщи пред тях. — Ето тук ще прекосим реката.

— Скоро ще бъдем у дома, миличък — чу Макс думите на майка си.

Ланд роувърът внезапно се люшна наляво. Макс си спомни как бе полетял към студеното стъкло, след това усети, че пада напред. Майка му пищеше, баща му се бореше с кормилото, а колата се понесе по насипа и падна във водата. Макс се удряше в твърдото купе, бореше се за глътка въздух, а после внезапно усети, че е на свобода в мрака, сякаш се спускаше по склона на огромна черна планина на дъното на безбрежен черен океан. Помнеше как лежи на твърдия път, а над него кръжат някакви лица и гласове крещят на неразбираем за него език. Помнеше как баща му с мъка излезе от водата. Помнеше, че майка му бе починала. Беше загинала в Рохини.

Над него се движеха лекари. Бели престилки и непознати любопитни лица. Ръцете му бяха вързани. Споменът си беше отишъл.

В друга болница следобед един сън се промени и човекът куче потъна във водите на забравата. Когато белите светлини на болничната стая станаха по-меки около Мери Колсън, тя се надигна над тресавището на болката и се понесе.

Сънуваше, че отново е у дома, в любимото си кресло на Бюмонт Гардънс номер седемнайсет. Стаята ѝ беше прелестно позната, все едно отново бе в обятията на съпруга си. Погледът ѝ се плъзна по полицата над камината, по лицата на отдавна починалите ѝ роднини и приятели. Някога се мразеше, че ги е надживяла, не искаше да продължи да живее самичка. Сега това вече не я тревожеше. Тя пазеше спомена за тях. Беше застанала в светлината на мъдростта и на опита и си бе направила извод за тяхната личност и за техния живот. Времето беше лукс, не мъчение.

Чу гласове и си представи, че е на семейно тържество: около нея се носеха думи и откъслечни разговори. Различи мекия североизточен акцент на съпруга си, мелодичния смях на сестра си, майка си и баща си, бебета, които гукаха и плачеха. Беше щастлива, че отново е у дома.

Количката с чая дойде в пет и половина.

Но Мери Колсън беше мъртва.

Алисън Декстър погледна часовника си. Беше девет и половина. Трябваше да почака само половин час. Запита се дали не би трябвало да се чувства неспокойна, да се притеснява заради онова, което предстоеше да се случи. Но след като предния ден бе обмислила положението от всеки възможен ъгъл, тя в крайна сметка остана изненадана от себе си. Не изпитваше абсолютно нищо.

От другата страна на прозореца ѝ нощта се бе изпълнила с мъгла — като дим по стъклото. Напомни ѝ за вредната пелена, която винаги се носеше в кабинета на Пади Макинли в Лейтън. В тамошния криминален отдел имаше много заклетни пушачи, а миризмата полепваше по ръцете и по косата ѝ. Всяка вечер в банята дълго се опитваше да заличи вонята от себе си, но след цяла година имаше чувството, че завинаги е пропита с миризмата на никотин — като белите стени на крѣчма или като зѣбите на Макинли. Марк обичаше да я наблюдава във ваната. Сядаше на капака на тоалетната чиния с чаша червено вино и просто гледаше.

Стѣпка спомена и го изрита.

Марк Уилис караше възможно най-бързо през спираловидната бяла мъгла. Неприятното време бе подплашило ловенето шофьори, но той усещаше, че скоро усилията му ще бъдат възнаградени. Продължи да ускорява, докато можеше да вижда отвѣд капака на колата.

Знакът за бензиностанцията Норбъри внезапно изникна от мъглата. Сочеше наляво, през двете празни ленти към отбивката. Подозрителен както винаги и умишлено подранил, той намали скоростта и обиколи с ланд роувъра си целия паркинг, проверявайки за скрити полицейски коли. Уилис имаше вносно приспособление към радиото в колата си, което му позволяваше да слуша разговорите на полицейските честоти. Нощта като че ли беше съвсем спокойна — единственото важно събитие беше катастрофа близо до Нюмаркет. Уилис паркира близо до един камион с ремарке и се заслуша в разговорите по радиото. Изпита едва ли не носталгия.

— ... ЕРПП е на място — изпраща гласът. — Линејката е на път...

Уилис се усмихна — ченгетата много обичаха жаргона си. ЕРПП означаваше Екип за разследване на пътни произшествия.

— ... ранен пешеходец — продължи същият глас. — Подвижната част има един на борда. Няма нужда от вас.

— Разбрано — отвърна женски глас.

Уилис си представяше цялата ситуация. Най-вероятно някакъв малоумен селяндур не беше успял да спре на кръстовището и сега един нещастник щеше да прекара остатъка от дните си в инвалидна количка. „Един на борда“ означаваше, че в полицейската кола на мястото имаше един арестуван.

— По-добре той, отколкото аз — каза си Уилис и подозрително надникна в мрака.

Имаше обаче и други спомени, каза си Алисън Декстър, ужасни и плашещи спомени. 20 ноември 1994 година. През целия ден в службата се бе опитала да зарови страха си в бумащина, да прогони мисълта за бебето в крайчеца на съзнанието си. Не бе успяла. Раздразнена и изтощена, тя бе отишла в дамската тоалетна, за да измие лицето и ръцете си. Сепна се от студената вода и изпадна в ужасна паника. Разгледа отражението си в огледалото над мивката и се запита кога ще започне да ѝ личи.

Декстър реши да си купи кока-кола от автомата до кафенето на отдела. Нетърпеливо отвори кутийката, наслади се на сладостта, която донесе облекчение на мислите ѝ, и подпря глава на хладилния шкаф. От кафенето се носеше шумен мъжки смях. Декстър се опита да не му обръща внимание. Установи, че мъжете по принцип и особено полицаите много обичат непрекъснато да си служат с едни и същи фрази: „... еди-какво си и се вбесих“, „еди-какво си и я изчуках“, „еди-какво си се оплеска“. Отначало тя не слушаше разговора и просто се наслаждаваше на приятната хладина от машината, която усещаше на челото си. След това по силата на някаква ужасна осмоза значението на думите достигна до съзнанието ѝ.

— ... чука я от месеци!

— Майтапиш се!

— Не мога да повярвам, че не знаеш... Нали уж си детектив!

Декстър разпозна гласовете: сержант Хортън и сержант Пейн. Леко се извърна, за да чува разговора по-ясно.

— Не го е срам — каза Пейн.

— Явно тя е една малка мръсница — отговори Хортън.

— Не съм учуден. Така изглежда.

— Да, имаш право. Уилис казва, че ужасно пищяла.

Декстър застина ужасена. В гърлото ѝ заклокочи ярост, Уилис бе говорил за нея, бе разказвал на тези идиоти каква е, все едно е парче месо, все едно е някаква курва от Спайтълфийлдс. Декстър хвърли кока-колата си в кошчето за отпадъци и влетя в кафенето.

— Гадни копелета — кресна тя на Хортън и на Пейн. — Ще докладвам и за двама ви. Ще ви се стъжни животът. Има правила, които забраняват да говорите по този начин. Не сме в петдесетте. Аз съм полицай, а не някаква мръсница, на която да се присмивате.

— Приключи ли? — попита Хортън.

— Не, не съм, по дяволите. Ако още веднъж ви чуя да говорите така за мен, лично ще се разправам с вас.

— Ние не говорехме за теб — с усмивка я осведоми Хортън.

— Какво? — Декстър имаше чувството, че земята се продънва под краката ѝ.

— Малката ти играчка с Уилис е вече стара история. Той оправя Отам от два месеца.

Декстър познаваше Кати Отам. Беше руса и евтино гримирана.

— Ако бях на твое място, щях да си тръгна и добре да си поплача — посъветва я Хортън. — А после щях да се постарая да си държа устата затворена и да не си разкраввам краката.

Вече минаваше десет. Уилис реши да огледа навън. Излезе от фрийландъра и закрачи към светлините на бензиностанцията във влажния въздух. Нямахше много хора. Започна да се пита дали Декстър не му бе погодила номер — може би му бе вдъхнала надежда, а после бе решила да не се появява. Отхвърли тази мисъл — не беше в стила ѝ. Декстър беше по-сложно развито животно. Във всеки случай, той наистина смяташе, че в някое малко извратено кътче на сърцето си тя действително изпитва удоволствие от срещите им. Уилис влезе в кафенето на бензиностанцията. Няколко шофьори на камиони с изморен вид го изгледаха безизразно. На бара имаше красиво младо момиче — Уилис си купи чаша кафе и сандвич с пилешко.

— Тежка нощ, а? — усмихна ѝ се той.

Тя вдигна поглед от касовия апарат, учудена от опита му да я заговори.

— Да, смазана съм. Две лири и двайсет, моля.

Уилис ѝ подаде парите.

— Момиче като теб не бива да работи тук само. Не и сред всички тези диваци — посочи той към шофьорите.

— Добре съм.

— Но на гаджето ти едва ли му харесва.

Тя му подаде касовата бележка и рестото.

— Така му харесва повече, отколкото самият той да си намери работа — усмихна се тя леко и безрадостно.

За миг Уилис си представи живота ѝ. Сигурно приятелят ѝ беше безделник с бирено коремче. Най-вероятно стискаше кутийката бира между краката си, докато гледаше футболния мач. Живееше в противен малък апартамент, който миришеше на чипс. Неохотно изпълняваше задълженията си в леглото след края на мача. Може би веднъж на две седмици излизаше с приятелки и си говореха за пишки в някаква противна миризлива кръчма в центъра на града. Изведнъж му се стори крайно непривлекателна.

Седна така, че да може да вижда паркинга, и зачака. Усещаше, че тя внимателно го наблюдава.

Декстър изхвърча от криминалния отдел с набраздено от сълзи лице. Излезе от сградата и потъна в анонимността на улицата. Около нея с рев прелитаха автомобили и автобуси. Дъждът се изливаше по лицето ѝ и се смесваше със сълзите. Опита се да проумее вътрешното си опустошение. Най-накрая беше научила истината. А тя беше, че Уилис ѝ изневерява от месеци. Истината беше, че той се е чукал с полицай Отам, докато тя напразно беше звънила в празния му апартамент. Истината бе, че небрежното му безразличие към нея изобщо не беше небрежно — беше умишлено и коравосърдечно.

— Алисън, добре ли си? — Сержант Джилиан Рийд я бе последвала.

— Добре съм — отговори Декстър, без да я поглежда.

— Виж, знам какво се е случило, мила — обгърна с ръка Рийд раменете ѝ, — хайде да влезем вътре.

— Как да се върна? Те ми се присмиват.

— Единственият начин да ги спреш, е да им покажеш, че не са те наранили.

— Но не е така. — Декстър усещаше горещите сълзи по лицето си. Струваше ѝ се, че очите ѝ ще се пръснат. — Бременна съм.

— О, миличка! — презгърна я Рийд. — От него ли е?

— Разбира се.

— Какво смяташ да правиш?

— Не знам. — Декстър наблюдаваше как светът ѝ се изплъзва и тя вече не може да го владее.

— Той знае ли?

— На никого не съм казала.

— Трябва да го махнеш.

— Не мога.

— Алисън, не си малко момиченце. Замисли се как стоят нещата. Не бива да допускаш да се случи това. С кого можеш да поговориш?

— С майка си, сигурно.

— Тогава говори с нея. Не проваляй живота си заради мръсник като Уилис.

Декстър кимна. Изведнъж ѝ стана много студено.

— Искам да се върна и да си взема палтото. Прибирам се у дома.

— Алисън, чуй ме. Ако ще се връщаш горе, трябва да си твърда. По-твърда откогато и да било друг път. Не им позволявай да разберат, че са те наранили. Ако го допуснеш, свършено е с теб.

— Ще се справя. — Декстър избърса лицето си и се върна в сградата. Време беше да им покаже коя е Алисън Смелчагата.

Усети погледите им върху себе си, когато се върна в отдела. Хортън ѝ се хилеше подигравателно от бюрото си. Дори някои от униформените полицаи явно се забавляваха с вида ѝ. Декстър взе палтото от мястото си и се запъти към кабинета на Уилис. Той говореше по телефона и когато я видя да приближава, ѝ даде знак да се махне. Не му обърна внимание и влетя в кабинета.

— Жалък нещастник — каза Декстър. — Противен долен тип! Уилис веднага затвори телефона.

— Какъв ти е проблемът?

— Спиш с Отам.

— И с други — сви рамене той. — Какво толкова? Никой не е изключителен.

— Напротив — кресна Декстър. — Аз съм.

— Време е да пораснеш, партньоре. Ставаш за запълване на свободното време, обаче нищо повече.

Думите му разкъсаха сърцето ѝ на парчета.

— Не го мислиш. Ти ми помогна. Помогна ми тук и с Винс.

— Сигурно съм се бил размекнал. Ти си сладко мъниче, партньоре, длъжен съм да ти го призная.

Тя го погледна, обзета от пълно отчаяние. Този мъж не беше достоен дори за презрението ѝ, а в утробата ѝ растеше неговото бебе. Декстър се завъртя на пети и излезе от кабинета. Всички от отдела с наслада бяха наблюдавали представлението. Внезапното ѝ тръгване свари някои от тях неподготвени и те се постараха да се престорят на заети, докато тя минаваше покрай тях. Преди да излезе от отдела, Декстър се обърна с лице към всички:

— Понеже виждам, че всички проявявате интерес — провикна се тя, — ще ви кажа, че малкото му пише не може да задоволи и монахиня.

Хортън и още двама полицаи се ухилиха. Две жени от отдела прехапаха устни, а лицата им сякаш казваха: „Мили боже!“. Пади Макинли излезе от кабинета си заедно със сержант Рийс и се изсмя на висок глас.

Това беше една малка победа. Алисън Декстър плака по целия път за вкъщи.

Уилис започваше да се дразни. Беше десет и половина, а нея още я нямаше. Загаси цигарата си в кафето и излезе навън. Дойде му до гуша от тъпите ѝ игрички. Щеше да отиде в апартамента ѝ, да изрита вратата и да я пребие до безсъзнание, докато не му даде наркотиците. Вече бе отделил един от час от времето си този ден, да пусне обява в „Ийст Лондон Адвъртайзър“ и „Ивнинг Стандарт“. Текстът ѝ гласеше: „Важно! Алисън Декстър, Ню Болдън, Кеймбриджшър“. Беше платил допълнително, за да е сигурен, че текстът ще бъде поместен в дебело каре и че обявата ще се отпечатва цял месец. Искаше информацията да се вижда. Декстър беше напуснала Лондон набързо през 1996 г. Той смяташе, че столицата заслужава да получи шанса да научи къде се намира една стара приятелка.

Уилис влезе в мъжката тоалетна и се приближи до един писоар. От десет минути ужасно му се пикаеше, обаче не искаше да напуска наблюдателния си пост в кафенето. Разкопча панталоните си и впери поглед в белите плочки на стената, докато изпразваше мехура си. Вратата зад гърба му се отвори. Уилис не обърна внимание, съсредоточен в това, което вършеше. Изведнъж усети, че някой е застанал зад него. Преди да успее да реагира, някой рязко дръпна главата му и я блъсна в твърдите бели плочки. Носът му се счупи и той изгуби съзнание.

Нападателят на Уилис го помъкна към изхода и проведе кратък разговор по мобилния си телефон. След две минути Уилис беше натоварен отзад в един форд „Транзит“. Белият микробус напусна бензиностанцията на висока скорост и се насочи по шосе М11 към източната част на Лондон. Уилис бързо дойде в съзнание — усети вкуса на кръв в устата си, а езикът му опипа назъбеното ръбче на счупените зъби.

— Какво става тук? — Той се опита да седне, но един юмрук се заби в лицето му и отново го повали.

— Лягай, тъпако! — излая един глас, зареден с яростта на южните квартали на Лондон.

— Кой си ти?

— Ако не си затвориш устата, ще ти изтръгна езика — каза друг глас.

Уилис се опита да прецени положението — двама мъже отзад и шофьорът. Похитителите му бяха най-малко трима. Осени го смразяващо и ужасно прозрение.

— Къде отиваме?

— В Лондон — обяви първия глас.

— Защо? — отчая се Уилис.

— Защото дължиш пари на някого.

— На Ерик ли? Имаш предвид Ерик Моул?

Същият юмрук се заби отстрани в главата му. Уилис усети, че му се завива свят. Не можеше да разбере какво му се случва.

— На господин Моул — изръмжа гласът. — За нещастни наркомани като теб е господин Моул.

Значи това било. Ерик Моул го бе открил. Уилис се опита да мисли бързо. Знаеше, че ако светкавично не намери някакво решение,

с него е свършено.

— Кажете на господин Моул, че мога да намеря парите — избъбри той.

В микробуса се разнесе смях.

— Много е късно, скапаняко. — Единият мъж се наведе над лицето на Уилис. Дъхът му вонеше на уиски и на цигари. — Какво предпочиташ — да те кремират, или да те погребат в морето?

В микробуса, който се носеше с висока скорост по магистралата, отекна смях.

— Чуйте, имам парите. Обърнете и ще ви заведе. При приятелката ми са. Тя е ченге. Разиграваше ме. Ако се върнем, мога да я накарам да ви ги даде.

— Съмнявам се — каза онзи, дето миришеше на уиски и цигари. — Подготвили сме ти прекрасна вечер, слънчице. Честно казано, очаквам я с нетърпение. Господин Моул също ще дойде, за да те поздрави. Лично се интересува от такива сделки. Може дори да те почерпи с чаша вино.

— Защо? За какво говорите?

— Докато гледа как ядеш собствения си задник, поднесен на тепсия. Може дори да ти предложи глътка „Ламбруско“, за да преглътнеш по-лесно.

— Според мен господин Моул предпочита „Болингер“, Лени — провикна се шофьорът.

— Да, имаш право, приятел. Е. какво ще кажеш, Уилис? Една глътка, за да преглътнеш гадостите си?

— Как ме намерихте? — попита Уилис. — Откъде знаете, че съм тук?

Лени, господин уиски и цигари, се замисли над въпроса.

— Ще простим нетърпението ти предвид обстоятелствата. Едно птиченце ни каза.

Микробусът шумно подскачаше по празния път, докато хората на Ерик Моул започнаха да обработват Марк Уилис с юмруци и дървени тръби.

Алисън Декстър угаси осветлението на излизане от полицейското управление в Ню Болдън. Тихо слезе по каменното

стълбище към входното фоайе и кимна за довиждане на дежурния сержант на излизане от сградата. Беше необичайно студена пролетна вечер и тя се загърна в якето си, за да се предпази от лепкавата мъгла. Преди да отвори вратата на колата си, извади от джоба си лист хартия. Обзета единствено от студено задоволство, Алисън Декстър накъса на малки парченца телефонния номер на Ерик Моул, и разпиля хартийките в мрака на нощта.

Пет дни след това в една сива сутрин полицай Сойеруайн позвъни на вратата на апартамента на Дорийн О'Риордан в Морли. Чу как нещо изскърца зад вратата и знаеше, че тя го наблюдава през шпионката. Опита се да изглежда безобидно, доколкото беше възможно в тъмносинята му униформа. Искаше да говори с нея. Беше важно да го пусне вътре. От другата страна на вратата Дорийн се поколеба и прокле лошия си късмет. Беше първият ден от отпуската ѝ — полетът ѝ беше след девет часа, а още не беше готова с багажа си. Беше решила, че полицията ще я остави на мира, че ще може да избяга в мечтата си две седмици. Звънецът отново иззвъня. Сложи верижката и отвори вратата.

— Да? — каза тя през пролуката на Сойеруайн.

— Госпожице О'Риордан, аз съм сержант Сойеруайн. Срещали сме се в дома на Мери Колсън. Може ли да поговорим?

— Спешно ли е? — попита Дорийн. — Много съм заета. Бързам за самолета.

— Ще отнеме съвсем малко време.

С въздишка на досада Дорийн махна верижката и отвори вратата. Поведе Сойеруайн към дневната. Стаята беше разтурена и мръсна, осеяна с хлъзгави купчини лъскави списания. Пред отрупания с дрехи диван имаше портативна пластмасова водна баня за крака. На пода зееше отворен куфар, в който бяха подредени летните дрехи на Дорийн.

Тя скръсти ръце и впери поглед в Сойеруайн.

— Да чуя.

— Какво да чуете?

— Какво си е измислила за мен този път? — Дорийн беше решила да отрича, без да ѝ мигне окото, да се преструва на възмутена и невинна.

— Ако говорите за Мери Колсън, боя се, че тя почина в болницата преди няколко дни.

— Тогава с какво мога да ви помогна? — Дорийн прояви единствено леко раздражение.

— Става дума за касовите бележки, които сте изпратили на инспектор Андъруд. Прегледах ги.

Дорийн реши, че ще бъде по-добре допълнително да размъти водите.

— Да, не можах да намеря всичките.

— Още ли има?

— Не можете да очаквате да пазя всички бележки — нагло заяви Дорийн. — Знаете ли за колко възрастни хора се грижа?

— Всъщност знам — погледна в бележника си Сойеруайн. — За шестима.

— Вече са пет. — Дорийн приседна в края на дивана и впери поглед в куфара си, чудейки се дали Сойеруайн ще затвори капака на мечтите ѝ.

— Прегледах бележките, госпожице О'Риордан — продължи полицаят — и честно казано съм малко объркан. Има всякакви покупки. Например два компактдиска. Ако не греша, госпожа Колсън нямаше музикална уредба.

— Аз поне не знам за такава — равнодушно отбеляза Дорийн.

— Точно така. Как според вас тази бележка се е озовала сред останалите?

— Нямам представа. Сигурно по погрешка.

— Има още много други — бележки за лосион против изгаряне, за фланелки, за вино.

— Сигурно съм ги смесила — сви рамене Дорийн.

— Това затруднява проверката, нали?

— Да — мило се усмихна Дорийн. — Предполагам, че е така.

Търпението на Сойеруайн се изчерпи.

— Ще бъда откровен с вас, госпожице О'Риордан. Знам, че сте крали пари от Мери Колсън. Допускам, че сте ограбвали и другите възрастни хора, за които сте се грижили. Госпожа Колсън си е записвала парите, които ви е давала за домакински разходи. Прегледах всички тези бележки. Махнах стоките, които явно не са били купени за нея. Вече ви споменах някои от тях. Разбира се, изчисленията ми може да не са съвсем точни, защото не сте ни дали нужните бележки, но се губят около триста лири.

— Тя криеше пари из къщата — отговори Дорийн. — Сигурно е забравила за това.

— Вчера открих в дома ѝ осемдесет лири. Остават обаче още двеста и двайсет.

— Боя се, че не мога да ви помогна. Бих ги потърсила там лично, но днес следобед заминавам на почивка. По обяд трябва да взема автобуса за Станстед. Но сега, след като е починала, това едва ли има значение. Ако нямате нищо против, оставете ме да си върша работата.

Сойеруайн се усмихна и прибра бележника си в джоба.

— Знаете ли какво, госпожице О'Риордан, виждам, че сте заета, затова ще ви предложа сделка. Дайте ми тези двеста лири веднага.

— Защо да го правя? Нямам толкова пари. А дори да имах, тя вече е мъртва.

— Ще бъда откровен с вас, Дорийн. Ако не ми дадете веднага парите, които сте откраднали, ще бъда принуден да ви арестувам и да ви отведа в управлението за разпит. А това е продължителна и досадна процедура. Има разходи по погребението, освен това госпожа Колсън е оставила завещание. Спестяванията ѝ трябва да бъдат поделени между две благотворителни организации за животни.

— Но аз нямам двеста лири! — Дорийн беше на ръба на отчаянието и едва сдържаше сълзите си.

— Според мен имате. Вече говорих със социалните служби. Ако не ни съдействате, ще бъда принуден да ги информирам за всички отправени към вас обвинения. Твърде възможно е да изгубите работата си, Дорийн.

— Не е честно — разплака се тя.

— Парите не са ваши. Предлагам ви бързо решение на проблема. Не ставайте глупава.

Дорийн видя, че мечтаната от нея почивка виси на косъм. Отчаяно обмисли възможностите. Можеше да направи само едно. Пресегна се към чантата си, която стоеше отворена на масата, и извади отвътре един плик. Вътре бяха парите за почивката ѝ — четиристотин евро. Отброи триста и ги подаде на Сойеруайн.

— Мога да ви ги дам само така — каза тя. — Трябва да ги обмените. Това са около двеста лири.

Сойеруайн взе парите и отбеляза:

— Постъпихте правилно. Така е по-лесно.

— Чудесна ваканция ще прекарам, няма що! — Дорийн усети как носът ѝ потича, докато сълзите се търкалят по лицето ѝ. — Две седмици в Гърция само с шейсет лири в джоба. — Представи си как седи сама в бар „Акрополис“ пред чаша студено кафе.

Сойеруайн вече се бе запътил към вратата.

— Ще ви държим под око, Дорийн. Когато се върнете, разбира се. Дано не установя, че крадете и от други хора. Следващия път няма да бъде толкова сговорчив.

Обърна се и тръгна към вратата.

— Вас какво ви интересува? — горчиво попита Дорийн. — Защо се правите на ангел хранител?

Сойеруайн се позамисли, преди да отговори:

— Тя ми приготвяше закуска. Длъжник съм ѝ.

— Длъжник ли? — изломоти Дорийн и избърса сополите и сълзите с ръкава си. — Нали не е трябвало да носите скапаните ѝ покупки в дъжда? Нали не е трябвало да слушате всичките ѝ глупости. Аз чистех пикнята ѝ от банята, докато вие си закусвахте. На мен е длъжница.

Вече крещеше и воят на самотата ѝ се носеше в коридора.

Ала Сойеруайн се беше тръгнал.

След като раните му бяха подложени на лечение и счупените му крайници бяха гипсирани, Макс Фалън беше прехвърлен от психиатричното отделение на болница „Аденбрукс“ в строго охраняваната психиатрична клиника в Утън, която се намираше на границата на Кеймбриджшър и Нортамптъншър. Той беше подложен на пълен психически преглед от Дейвид Пайк, психиатърът на Министерството на вътрешните работи, и от двама независими експерти от Лондон.

Алисън Декстър и Джон Андъруд пътуваха за Утън, за да чуят заключенията им. След като преминаха през охраната, Декстър паркира срещу главния вход.

— Настръхвам от вида на това място — отбеляза Андъруд, когато излязоха от колата.

— Прилича на фабрика — каза Декстър. — На текстилна фабрика от деветнайсети век.

Преминаха през дълга и досадна процедура на регистрация на двата контролни пункта в сградата, преди Дейвид Пайк да ги посрещне близо до главното стълбище и да ги придружи до отделението за наблюдение.

— Фалън е любопитен случай — каза Пайк и изтупа пърхота от раменете си. — Съвсем неуравновесен.

— И сами се досетихме за това — отбеляза Декстър.

— Разбира се — поведе ги Пайк към отделението. Вътре имаше само един човек. Макс Фалън лежеше, ръцете му бяха здраво вързани, а празният му поглед беше забит в тавана.

— В момента е упоен — продължи Пайк. — Беше направо невъзможно да го разпитаме.

— Защо? — попита Андъруд.

— Като че ли не може да говори. Отказва да отговаря на въпросите и да се храни. Наложил се да го храним венозно, защото не е способен да дъвче храната.

— Дали не е получил удар или нещо подобно? — попита Декстър.

Пайк поклати глава:

— Не. Проведохме поредица изследвания със скенер и кръвни проби. Химическите процеси в мозъка му са необичайни — вземал е психоактивни наркотици в продължение на месеци, все едно са бонбончета. Изгубил е контрол над двигателната си система. Всъщност започна да плюе.

— Да плюе ли? — Андъруд погледна към жалката фигура, привързана за леглото.

— С мен в отделението работеха две медицински сестри, но се наложи да ги преместя. Той ставаше много неспокоен в тяхно присъствие и започваше да плюе — обясни Пайк с отблъскващо въодушевление.

— Имате ли представа защо? — попита Декстър.

— Прочетохме бележките на Джак Харви за консултациите му с Макс Фалън — каза Пайк. — А също и доклада, който ни дадохте, инспектор Андъруд, за местопрестъплението в дома на Фалън и за опита му да осемени отвличената от него жена. Въз основа на това смятам, че плюенето има сексуален подтекст и представя еякулацията. На ваше място бих стоял на разстояние — предупреди той Декстър.

— Благодаря за съвета — мрачно каза тя.

— Можем ли да седнем някъде и да поговорим? — попита Андъруд.

— Разбира се — посочи Пайк към стоманената врата.

Фалън чу как над него се разнесоха откъслечни разговори. Нямахте ясна представа къде се намира. Краката му сякаш се бяха превърнали в студени бели камъни. Ръцете му бяха обездвижени по някакъв начин. Може би се бе превърнал в собствената си статуя — в огромна каменна статуя, която почитателите на Сوما да боготворят. Значи наистина беше безсмъртен. Богът от камък — една велика, съзнаваща и вездесъща статуя. Щеше да приеме вкаменяването си за вечността. Сухите му ококорени очи забелязаха един паяк, който се спускаше от сивото каменно небе. Приближаваше. Сوما бавно отвори голямата си каменна уста и зачака пратеника.

Андъруд седна срещу Пайк в малката заседателна зала срещу отделението за наблюдение.

— Какъв е изводът? — попита той.

Пайк се замисли, преди да отговори. Внимателно подбираше думите:

— В доклада, който ще предадем на прокуратурата заедно с двамата независими експерти, ще пише, че психическото състояние на Фалън не позволява да бъде съден.

— По дяволите! — мрачно възкликна Декстър.

— Той няма представа кой е. Не е способен да формулира отговори на въпроси. В случай като този трябва да си отговоря на няколко основни въпроса. Първо, дали човекът е способен да се защитава в съда. Отговорът е категорично „не“. Второ, дали заподозреният е страдал от умствено разстройство по време на извършване на престъпленията. В този случай отговорът е категорично „да“. Трето, дали умственото му състояние е било такова, че не е имал представа, че действията му са престъпни или безнравствени. Според професионалното ми мнение отговорът на този въпрос също е „да“.

— Работата е там, че е имал умствено разстройство, защото умишлено е вземал наркотици, които са променили начина му на възприемане на действителността — възрази Декстър.

— Не. Работата е там, че наркотиците до такава степен са се разтворили в съзнанието и в самоличността му, че не е имал никаква представа какво върши.

— Съжалявам, но не мога да приема това — коза Андъруд. — Престъпленията са старателно планирани, а това изисква доста голяма умствена дисциплина и организираност. А ако е така, той трябва да бъде подведен под съдебна отговорност.

— Вижте, можем да спорим, ако искате — каза Пайк, — но истината е, че Фалън е умствено неуравновесен. Той не може да участва в едно дело. Няма представа кой е. Каквито и наркотици да е вземал, няма да се възстанови бързо.

Андъруд се облегна на стола си и въздъхна уморено. Пайк вероятно имаше право, но въпреки всичко това му приличаше на поражение.

— Помислете какво са му причинили наркотиците — продължи Пайк. — Сипвали ли сте някога сол в черупката на охлюв?

Декстър кимна.

— Ужасна гледка, нали? Солта атакува влажните мембрани на охлюва — те стават на мехури, пръскат се и се превръщат в каша. Макс Фалън е направил нещо подобно с мозъка си. Той е станал на мехури, които са се пукнали, и в момента е на каша.

— Разочарована съм — призна Декстър, след като си представи картинката. Той уби две ченгета, които ни бяха приятели.

— Съжалявам, но законът осигурява защита и на него. Един процес ще бъде истинска мъка. Мозъкът му е толкова увреден, че прокурорът може да го обвини в какво ли не и той няма да знае дали го е извършил. Честно казано, нямам никаква представа какво си е мислел или защо.

Андъруд и Декстър си тръгнаха след няколко минути, силно разочаровани. Пайк се върна в стаята и седна на един стол до Фалън. Вгледа се внимателно в пациента си и изпита вълнение: все едно да имаш акула в рибарник. Устата на Фалън беше затворена. Великият Сома бе уловил плячката си.

— Това ли направи, Макс? — тихо попита Пайк и подразни акулата с пръчка. — Посипа мозъка си със сол?

Фалън леко извъртя глава, за да види откъде идва гласът.

— Сипа ли сол върху мозъка си на охлюв, за да го видиш как се надува в черупката?

Образът се врязва в съзнанието на Фалън и го ужаси. В главата му имаше охлюви. Виждаше ги как пълзят по сивите гънки на мозъка му. От солта те се пенеха и пипалата им се забиваха още по-дълбоко в мозъка му. Отвори уста и приглушено изкрещя.

Дейвид Пайк се облегна и доволно се усмихна.

Дорийн О'Риордан седеше сама на бетонната тераса високо над сивкавите блещукащи води на Йонийско море. Потеше се на горещината на ранната привечер. Чуваше как от бар „Акрополис“ се носи музика. Имаше традиционна гръцка вечер с танци и национални ястия. Обаче допълнителната сума от двайсет и пет евро на човек ѝ бе попречила да отиде. Парите ѝ свършваха. Задоволи се със сандвич със сирене и пакет солени бисквити. Съзерцаваше морето и копнееше да се избави от самотата си.

Малката група опечалени пое по алеята към къщата на Харви. Входната врата беше отворена в очакване на посетителите. Роуина беше организирала скромно опело. Беше се върнала в наново обзаведената си къща едва предния ден и почти с облекчение посрещна възможността да я види пълна с хора въпреки повода. Щеше да ѝ бъде трудно да оправи живота си. Най-важната първа стъпка беше да държи мислите си заети с нещо.

Погребението на Джак беше неловко преживяване за Андъруд. Две неща го тревожеха: първото беше тягостното съзнание, че останките на Джак в черния ковчег са осквернени и овъглени. Андъруд мрачно се питаше дали земята ще приеме такова жалко жертвоприношение. След това се сети за Мери Колсън и за твърдението ѝ, че духът на Джак е присъствал на срещите им. Дали и сега ги гледаше? Дали вървеше сред тях, докато минаваха по тясната чакълеста алея на път за паркинга? Дали беше надникнал от дупчицата, докато спускаха ковчега му в земята?

Второто обстоятелство, което го притесняваше, беше присъствието на бившата му съпруга.

Роуина Харви беше поканила Джулия Андъруд на погребението. Двете бяха приятелки още преди Джулия да напусне Ню Болдън предишната година. Андъруд я наблюдава внимателно по време на кратката служба. Сега, докато си наливаше чаша уиски в хола на Роуина Харви, той се опита да я прогони от мислите си, да разсеет трупациите се в съзнанието му съмнения. През месеците на дългото им и мъчително отчуждаване един от друг си беше повтарял, че най-добрият начин да ѝ помогне, е да я остави да си отиде. Сега, изправен пред жената, която бе обичал през почти целия си съзнателен живот, притихнала и красива в семплия си черен костюм, той се почувства объркан. Една част от него я обичаше, а друга я ненавиждаше.

— Хубава служба — отбеляза Декстър зад чаша червено вино.

Андъруд си спомни свистенето на вятъра в дърветата по време на погребението, което му напомняше на плисъка на прибой върху пясъка.

— Никога не съм обичал гробищата — потръпна той.

— Едва ли може да се очаква човек да ги харесва, Джон — отговори тя.

Той се огледа и забеляза снимките и предметите, останали от Джак Харви.

— Странно е като си помислиш, че всички ще свършим като Джак. Не мога да си представя как ще се справя с вечността. Последните четирийсет и няколко години ми стигат.

— Аз не искам да ме погребват — каза Декстър. — Искам да ме кремират. Не ми харесва мисълта да гния в ковчег.

— Смъртта е процес. Да се надяваме, че съзнанието не участва в него.

— Не съм склонна да рискувам. Моля те, изгори ме.

Андъруд видя как Джулия прегръща Роуина Харви. Спомни си какво е усещането.

Декстър забеляза как погледът му се премести от Джулия към килима и после отново се върна към нея.

— Защо не отидеш да си поговорите? Нямам нищо против да почакам.

— Не знам какво да й кажа.

— Ще измислиш нещо.

Декстър се обърна и се престори, че разглежда портрета на Роуина Харви, който отново бе окачен в хола, след като го бяха взели от Яксфорд Хол.

Андъруд прекоси стаята и изчака, докато Джулия приключи разговора си с Роуина и остане сама.

— Много мило, че дойде — започна той.

— Реших, че е редно — отговори Джулия. — Надявам се да нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам. Той беше и твой приятел. Дори беше редно аз да те поканя.

— Разбирам. Роуина каза, че си бил ранен, когато сте я открили.

— Нищо сериозно. Вече съм по-добре.

Настана неловко мълчание, докато двамата се опитваха да открият какво се крие зад любезността на другия.

— След малко трябва да тръгвам — каза Джулия след една малка вечност. — Следобед съм на работа.

— Не ти ли позволиха да отсъстваш целия ден? — попита Андъруд.

— Много сме заети — меко се усмихна Джулия. — Винаги е така.

— Чувството ми е познато. Сигурно не ти е лесно отново да градиш кариера.

Джулия не беше сигурна как да отговори.

— Не е лесно, но винаги е така с нещата, които си струват.

— Радвам се, че ти е потръгнало — отбеляза Андъруд.

— Защо не ми позвъни, Джон? — внезапно попита Джулия. — Не се опитвах да създавам трудности или да си играя игрички. Просто исках да разбера как си.

— Добре съм — излъга Андъруд.

— Би било хубаво да поддържаме връзка — продължи Джулия. — Да се чуваме от време на време.

Андъруд забеляза, че е малко нервна. Приличаше на момиче, което е дошло само в дискотека и кани на танц едно момче. Не беше сигурен как да реагира — да танцува и да я разочарова или да се скрие в сенките.

— Нямам нищо против — каза той най-сетне.

— Чудесно — с облекчение отвърна тя. — Е, ще ти се обадя.

— Ще чакам.

Значи така щеше да продължи всичко, помисли си той. Очертахме рамката — учтиво приятелство. Ще се отнасяме един към друг с уважение и ще помним общото си минало, без да му позволяваме да се стовари отгоре ни или напълно да ни раздели. Ако ще бъдем затворници на миналото, нека поне да направим килията удобна. Самотата ни отвежда на странни места. Андъруд трябваше да реши кое ще бъде по-добре: да си седи в тъмното или да танцува лишеният от любов танц на отчаянието.

По-добре да танцува.

Джулия се приближи и го целуна по бузата.

Алисън Декстър безмълвно ги наблюдаваше. Внезапно усети как в гърдите ѝ се надига съжаление, но не беше сигурна към кого е насочено. След малко Андъруд се върна при нея тъкмо когато допиваше виното си.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Приятели — отговори той.

— Това е добре, нали?

— Не съм сигурен — погледна я колебливо Андъруд. — Какво смяташ, Декс? Човек се опитва да се откъсне и да започне наново, но миналото винаги го застига. Смяташ ли, че има значение?

— Ние сме нищо без спомените, нали? Просто едно затворено в тялото съзнание. Като златна рибка.

— Понякога ми се иска да мога да залича всичко. Да оставя всичко зад гърба си и да се правя, че не се е случило.

Декстър поклати глава.

— Трябва да вземеш само важното и да захвърлиш останалото. Ако счупиш телевизора си, го изхвърляш на боклука, нали?

— Не те разбирам.

— Не седиш да гледаш празния екран всяка вечер.

Неочаквано Декстър се засрами от лицемерието си. Запита се дали има смелостта да последва собствения си съвет, дали наистина притежава достатъчно сили да стане нов човек. Винаги се бе гордяла, че е здраво стъпила на земята, но въпреки това бе допуснала въображаемото ѝ минало да я оплете в мрежите си. Фалшивият спомен за един баща, който я беше напуснал, фалшивият спомен за един мъж, който я бе изоставил, фалшивият спомен за едно дете, което изобщо не се е раждало. Отчаянието ѝ бе създадо образи върху празния екран.

Замисли се за миг за една снимка — избледняла и с оръфани краища, която бе полетяла далеч от нея в гората от тътрещи се нозе. Помнеше как се протяга на сляпо, за да я хване. Помнеше болката, когато стъпкаха ръката ѝ.

В този спомен се криеше някакво послание.

Най-сетне го бе проумяла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.